

Мей
Трийнуд

Единствено
с теб

ЛЕЙ ГРИЙНУУД ЕДИНСТВЕНО С ТЕБ

Превод: Fantastique

chitanka.info

В отчаяни времена се изискват отчаяни мерки!

Сара Уилбърн има нужда от съпруг. Който и да е, стига да е издръжлив и силен. Останала вдовица след войната, с две малки деца на ръце, тя отчаяно се бори да оцелее в Тексас. Без средства, с които да плати на работниците в ранчото, тя няма друг избор, освен да предложи себе си на някой, който ще се съгласи да превива гръб в тежък труд, за да спаси имота.

И тогава, почти изгубила надежда, тя се сблъсква с едни широки рамене и едно стройно тяло, което може да се справи с всичко. За първи път от години Сара може да разчита на някого. За първи път от години, някой я кара да се чувства красива. Бентън Уийлър е в състояние да я защити от всички опасности, грозящи сама жена напред Дивия запад. И независимо, че женитбата им е само една бизнес уговорка, която всеки друг би могъл да изпълни, от момента, в който той я поема в обятията си сърцето ѝ прошепва...

ГЛАВА 1

Тексас, 1867

Никой не знаеше по-добре от Сара Уинборн, колко важен е външният вид за жена, която се опитва да привлече вниманието на мъж. Но безплодната земя, която още бе в прегръдката на зимата, не й даваше възможност да изглежда привлекателно. Силният вятър я принуди да увие главата си във вълнен шал. Неподходящото палто скриваше меките извивки на тялото ѝ. Тежките ботуши допринасяха за финалния щрих и я правеха съблазнителна колкото избягал затворник.

— Мога ли да взема юздите? — помоли дъщеря ѝ. — Само за малко.

Схванатите мускули по гърба и раменете на Сара почти я принудиха да се остави да я придумат, но Елън беше само на седем и опитът ѝ се ограничаваше предимно до коня им за оран.

— Почти стигнахме.

Елън се отпусна обратно на мястото си.

— Не виждам защо трябва да наемаме когото и да е — каза тя. — Аз съм достатъчно голяма.

Шестгодишният ѝ опит с наемници, които бяха мързеливи, крадливи, или я гледаха с гладни очи, бяха убедили Сара, че не се нуждае просто от наемник. Трябваше ѝ нещо повече, трябваше ѝ съпруг.

— Ти много ми помагаш — каза Сара на дъщеря си, — но не можем да правим всичко сами.

— Аз мога да помагам — предложи синът ѝ. — Не като Елън, но мога да правя някои неща.

Джаред и Елън бяха близнаци, но нямаха нищо общо. Елън беше едра и здрава. Най-много обичаше да работи с майка си или заедно с някой от многото каубои, които майка ѝ бе наемала, след като баща им замина на фронта. Джаред бе висок колкото сестра си, но нямаше нейната сила и не бе така добре сложен. Но това, което наистина го отличаваше от другите момчета, бе сакатият му крак. Докторът бе

казал, че е от увитата около крака му пъпна връв при раждането. Съпругът ѝ никога не ѝ прости, че му роди увреден син. Но явно не го бе и грижа, че му роди перфектна дъщеря.

— Зная, че ще направите всичко възможно — каза Сара на децата си, — но и двамата сте още много малки.

— А и аз съм недъгав — каза Джаред. — Всички знаят, че недъгавите са безполезни.

Сара бе опитвала с всички сили да помогне на Джаред да изгради самочувствие, но за момчето беше трудно да гледа как сестра му прави всички онези неща, които би трябвало да умее да върши сам. Усилията му да се мъчи да е като другите момчета и да прикрива разочарованието си късаха сърцето ѝ. Той се преструваше, че не го е грижа, но тя знаеше, че всичко, което синът ѝ иска е да е нормален.

Войната бе свършила преди две години. Нейният съпруг бе един от многото, които не се завърнаха, които умряха на някое далечно бойно поле и чиито тела останаха непотърсени и неразпознати. Докато дойде време да го обявят официално за мъртъв, тя бе успяла да се приспособи да живее сама. Искаше ѝ се да си остане вдовица, но имаше гърла за хранене и данъци за плащане. Не можеше да продължи да плаща и на наемник. Реши да се омъжи отново, защото един съпруг не би изисквал надница.

При мисълта за женитба ледена тръпка скова сърцето ѝ. Не искаше да принадлежи на мъж никога повече, но децата ѝ имаха нужда от баща точно колкото и тя самата се нуждаеше от мъж за тежката работа, която бе отвъд силите ѝ. Ала този път щеше да е различно. Този път тя щеше да избира. Да постави условия и да изисква спазването им.

— Защо ще ходим при семейство Рандолф? Познаваш ли ги?

— Донякъде.

Тя никога не бе срещала никой от мъжете Рандолф, но бе чувала как са се върнали във фермата си след войната с един бик, който да подобри качеството на стадото им, как се бяха противопоставили на един клан, който крадял добитъка им, и са участвали успешно в прекарването на животни до Мисури с Ричард Кинг, известния „животновъден барон“ и собственик на ранчото Кинг. Бе чувала също, че в семейството има няколко честни и отговорни ветерани от войната. Надяваше се да убеди някой от тях да ѝ стане съпруг.

— Какви са те? — попита Джаред.

Тя знаеше, че той всъщност пита дали ще го харесат. Беше чувала, че най-големият от братята Рандолф е бил офицер във войната, а двамата най-малки са опазили фермата от натрапници. Едва ли щяха да се зарадват на момче със сакат крак. Трябваше да е честна с Джаред. Опитите да го предпази само водеха до повече болка.

— Не знам какви са, но от това, което съм чувала, са почтени хора.

И двамата знаеха, че почтеността рядко включваше разбиране към различните. Обичаше Тексас и тексасците, но мъжете като че ли чувстваха, че всеки, който не може да сподели типично мъжките им занимания, не е добре дошъл сред тях. Можеше само да предполага, че се чувстват прекалено неудобно или че им е невъзможно да изразят чувства. Емоциите се считаха за нещо типично за жените, а един тексасец не можеше да понесе мисълта, че не е истински мъжкар.

Елън посочи един знак, на който беше издълбана седмица, заградена в кръг.

— Това ли е фермата им?

Стомахът на Сара се сви и гърдите ѝ се стегнаха. Идеята да се сближи със семейство Рандолф беше рискована още от мига, в който ѝ хрумна. Сега, когато приближаваха ранчото, безпокойството ѝ ескалира, както и съмненията в здравия ѝ разум да предприеме тази стъпка. Уплаши се, че мисията ѝ ще се провали, или дори ще я помислят за просякиня, молеща за съжаление. И все пак щеше да изтърпи всичко, защото беше изправена пред заплахата да загуби дома си, единствения поминък за децата ѝ.

— Това е техният знак — посочи Джаред, — и тук пътя се разклонява.

Пътят беше широк и утъпкан, което показваше, че в това ранчо се вършеше доста работа. Това едновременно окуражи и изплаши Сара. Защо едно успяло, може би дори богато семейство би пожелало да ѝ помогне? Да си вдовица от войната не беше нещо особено. Имаше хиляди такива в Тексас, повечето в по-лошо положение от нея. Не мислеше да злоупотребява и със състоянието на Джаред. Това само щеше да го накара да се чувства още по-зле.

Но нямаше избор. Не откри в Остин никой, който да се наеме за надниците, които тя можеше да си позволи. Това я тласна към отчаяния

план да си намери съпруг.

— Не виждам никаква къща — каза Елън.

— Фермерите обичат да живеят в средата на земите си — обясни й Джаред. — Така не трябва да яздят надалеч всеки ден.

— На мен дългата езда не би ми пречила — каза Елън. — Това му е най-хубавото, ако си имаш ранчо — момичето обожаваше конете.

Пейзажът наоколо беше плашещ като дълговете, в които беше затънала. Макар че минаха покрай няколко открити пасища, повечето беше плетеница от мескит, бодлива круша, див касис, котешки нокът и дузина други разновидности на нискорастящи дървета, храсти и лозя, почти всички въоръжени с бодливи тръни. Настъпеше ли пролетта, щяха да се покрият с ароматни цветове. Някои щяха да родят сочни плодове през лятото, от които можеше да се направи сладко, ако човек посмееше да рискува с тръните. Всички те бяха добро скривалище за дългорогите крави, от които зависеха повечето тексасци.

— Не виждам много крави — каза Джаред.

— Защото до пролетта тук няма да има много паша — каза сестра му. — Кравите сигурно се придържат към речните корита.

Сара повече се интересуваше от телетата, чийто баща беше бикът, който семейството бе довело от Алабама. Надяваше се да намери начин все пак да успее да купи едно от телетата му. Налагаше се да подобри стадото си, ако искаше да подsigури на децата си някакво наследство. Не се тревожеше за оцеляването на ранчото, докато отсъстваше. В него не беше останало нищо, освен крави и коне. И тъй като кравите бяха диви, а на практика конете — също, можеха да се грижат за себе си по-добре, отколкото би се справила тя.

При мисълта, че е на път да се омъжи за някой, когото никога не бе виждала, й се искаше да обърне фургона, но трябваше да мисли за децата си. Дъщеря й можеше да очаква съпругът й да се погрижи за нейното бъдеще, но за Джаред беше жизненоважно да има с какво да се издържа. Щеше да е различно, ако се интересуваше от някаква професия и опитах да чиракува при някого, но той обичаше ранчото точно както и Елън. Сара подозираше, че едва ли би бил щастлив някъде другаде.

— Това ли е къщата им? — Елън сочеше към току-що появилата се пред погледа им сграда. Макар че беше твърде далеч, за да се

различат някакви детайли, нямаше никакво съмнение, че е къща, а не плевня. Че кой е виждал плевня с веранда?

— Голяма е — каза Джаред.

Огромна по-скоро. Караше я да се чувства малка, недостойна, нагла дори само задето идваше тук, камо ли за това, че възнамеряваше семейство Рандолф да ѝ отстъпи някой от ценните си работници. Особено след като предложението ѝ беше толкова необичайно.

— Изглежда нова — каза Джаред.

— Направена е от дъски, вместо от трупи — забеляза Елън.

— Така и трябва — обясни Джаред на сестра си. — Има два етажа.

— Колко ли стаи има? — зачуди се Елън.

Сара не знаеше колко стаи има, но семейство с толкова много братя вероятно се нуждаеше и от голяма къща. Не знаеше колко от тях са женени нито колко от тях имаха деца. Не беше необичайно цели семейства да живеят в една къща след войната.

— Обзалагам се, че имат стотици коне — каза Елън.

— Едва ли са им нужни толкова много, освен за прекарването на добитъка — поправи я Джаред. — Съмнявам се да имат повече от тридесет или четиридесет.

Каква ирония. Елън бе човек на действието, но въпреки това беше склонна да преувеличава и да търси романтиката. Джаред, от своя страна, беше практичен, обичаше фактите и би те поправил, ако сгрешиш.

Докато се приближаваха, Сара успя да различи няколко отделни сгради, от които най-представителна беше плевнята. Кокошарникът и навесът не бяха нищо особено, но не беше виждала такава плевня в Тексас.

Отначало си помисли, че къщата не би могла да е нова, защото дъските изглеждаха износени, но като я наближи забеляза, че са боядисани със сива боя, за да се сливат с околността. Хареса ѝ изчистеният двор, дърветата, засадени, за да пазят сянка някой ден, лехите, които си представяше пълни с цветя през пролетта, верандата, снабдена с люлеещи столове за поклащане в прохладните вечери. Как можеше да убеди, който и да е мъж, да замени това място с ранчо, толкова западнало, че президента на банката беше направил всичко възможно да не го конфискува?

— Имат ли деца? — попита Джаред.

— Не знам — не й се бе отдала възможност да научи достатъчно за семейството, без да зададе въпроси, които биха събудили нежелано любопитство. Един от напусналите беше разпространил толкова незавидно описание на ранчото й, че никой не искаше да говори с нея. Дори и като се имаше предвид икономическата депресия, завладяла Тексас след войната, заплатата, която тя можеше да си позволи да плаща, не беше достатъчна да накара човек да не мисли, че работи даром. Още веднъж си припомни, че един съпруг не би очаквал да му се плаща.

— Мислиш ли, че ще намерим някой, който да работи за нас? — попита я Джаред. — Те имат барака.

В нейното ранчо нямаше. Мъжете спяха под навеса. Не им се нравеше, но тя отказваше да ги пуска да спят в къщата, защото имаше само две спални. Не един беше намекивал, че би работил повече срещу малко насърчение. Сара изобщо не се съмняваше за какво насърчение става дума.

— Надявам се — отвърна тя. — Никой в Остин не иска.

Не беше казала на децата какво си бе наумила. Прекалено много я плашеха въпросите, които щяха да последват. Още повече се плашеше от това на какво щеше да се реши. Беше реалистка. Нямаше какво друго да предложи, освен себе си. Но засега отказа да мисли за това. Вярваше, че още има почтени мъже в Тексас. Нямаше на кого друг да разчита. Родителите й бяха мъртви, а семейството на Роджър охладня след раждането на Джаред. След като Роджър не се върна от фронта, те я забравиха напълно. Всичко, което й бе останало от сделката, която баща й сключи със семейството на Роджър, бе парче земя — прекалено голямо, за да бъде ферма и прекалено бедно, за да е ранчо. Беше се изправила пред дилемата на всяка вдовица — да се омъжи за първия срещнат или да умре от глад. Нямаше избор.

Беше стигнала твърде далече, за да се върне, но сега, след като вече беше тук, се чудеше дали не е била пълна глупачка, за да измисли такъв налудничав план. Без значение какво споразумение би сключила, съпругът й щеше да има пълното право да изисква тя да се държи като негова съпруга. Тя не искаше да е нечия съпруга никога повече, но би го направила заради децата си. Нямаше нищо особено в това. Хиляди жени са били принудени да го правят дори и да нямаше война.

— Сигурно има дузина легла в тази къща — каза Джаред на сестра си.

— Предпочитам да спя в бараката — отвърна Елън с грейнал поглед.

— Ще спим във фургона, както правим откакто напуснахме дома — заяви Сара.

— А ако ни предложат? — попита Елън.

— Учтиво ще отклоним поканата. Не искам да се чувствам задължена на непознати.

— Няма ли да е неучтиво да откажем? — попита Джаред. — Ти винаги казваш, че южняците не отпращат непознатите.

— Казвам, че биха предложили нещо за ядене, ако си гладен, и легло, ако си болен. Не сме нито гладни, нито болни.

— Аз съм гладна, а кракът на Джаред е болен — възпротиви се Елън. — Това не се ли брои?

— Имаме си наша храна и не искам никой да съжалява Джаред — каза Сара на дъщеря си. — Ние сме тук, за да потърсим човек, който да ни помогне, а не да просим услуги.

— Не е просене, ако предложат — обади се отново Джаред.

— Няма да го направят.

Сара се зачуди защо си бе мислила, че семейство Рандолф ще искат да ѝ помогнат. Тя нямаше какво да им предложи, освен това искаше от тях да се откажат от някой от най-отговорните си и надеждни работници. Само защото бе толкова отчаяна, не означаваше, че другите трябваше да се лишават заради нея.

Тя погледна нагоре към къщата, която се извисяваше над нея. Сградата сякаш настойчиво я приканваше да обърне и да се върне вкъщи. Усещането беше толкова силно, че тя дръпна поводите и спря.

— Защо спря? — попита Елън.

— Не трябваше да идваме — каза Сара на децата. — Трябва да обърнем.

Джаред се огледа, очевидно учуден какво е накарало майка му да си промени намеренията.

— Уплаши ли те нещо?

Везните не клоняха в нейна полза, но каква майка би била, ако се предадеше? Нямаше значение, че бе толкова уплашена, че едва дишаше. Нямаше значение, че на практика щеше да се остави в ръцете

на човек, когото дори не бе виждала. Никой друг не би се погрижил за децата ѝ. Сега и двамата се виждаха в нея, очаквайки да каже нещо.

Тъкмо щеше да дръпне юздите и отново да подкара коня, когато един глас я спря:

— Да не сте се изгубили, хора?

Сара се извъртя и видя мъж с широки рамене и стройно тяло, който ги приближаваше с мека, гъвкава походка и мотика на рамо. Явно беше работил в горичката плодни дръвчета, чиито голи стъбла изглеждаха като протегнати към бледосивото зимно небе пръсти. Не знаеше как не го е забелязала. Самият той беше висок като дърво.

Странно, той остави у нея впечатлението, че е здрав като дърво, способно да се огъне, ако е нужно, но все пак здраво пуснало корени в земята. Може би това се дължеше на израза му, който беше интригуваща смесица от любопитство и бодрост. А може би на спокойната му походка и начина, по който невъзмутимо чакаше да му отговори. Или на обикновените му дрехи, които стояха на тялото му добре, без да са провиснали и на широките му рамене и силни мишци, които виждаше под навитите му ръкави. Гласът му имаше лек, провлачен и определено южняшки акцент, погледът му беше открит. Сивите му очи сякаш я приветстваха. Или просто толкова я беше страх да не я отхвърлят, че всичко по-малко от отхвърляне ѝ се струваше като покана?

— Не сме се изгубили — каза му Елън. — Търсим си работник. Мъжът сбърчи чело.

— Че защо ще го търсите тук?

Сара успя да събере обърканите си мисли.

— Трябва ми човек, който да ми помага в ранчото. Надявах се семейство Рандолф да ми препоръчат някой, когото да наема.

Лицето му се разведри.

— Трябва да отидете в Остин. Там има много хора, които си търсят работа.

— Бях в Остин.

— Ами Сан Антонио? Далечко е, но мисля, че там ще намерите доста мъже.

Тя можеше да намери много мъже където и да е, но не искаше кой да е мъж. Щом като се налагаше да се омъжи за него, трябваше да е специален, може би някой като този отзивчив непознат.

Мъжът премести мотиката на другото си рамо, пристъпи напред и протегна ръка.

— Приятно ми е, името ми е Бентън Уилър, но всички ми казват Солти.

Сара стисна протегнатата ръка. Беше голяма, със загрубяла кожа и дълги пръсти. Ръкостискането му беше силно, но и нежно.

— Аз съм Сара Уинборн, това са децата ми Елън и Джаред.

— Радвам се да се запознаем — Солти стисна ръцете и на двете деца, преди да се обърне към Сара. — Имате прекрасни деца. Приличат на майка си.

Сара обичаше комплиментите, дори и незаслужените.

— Имаха много красив баща.

— Това е най-малкото, което жена като вас заслужава.

Гласът на този човек беше като ароматно масло, галеше я със сладките си ласкателства, все едно мислеше точно това, което казваше.

— Той умря във войната — каза Елън.

— Много съжалявам да го чуя. Всяко дете трябва да има баща.

Те никога не бяха имали такъв, но това не беше нещо, което Сара би обсъждала с непознат, дори и с този интригуващ непознат, който успяваше да я накара да се чувства красива, въпреки че тя си знаеше, че не е.

— Той никога не ни писа — продължи Елън. — Смятате ли, че това го прави лош баща?

— Не е могъл, след като е умрял.

— Предполагам — съгласи се Елън, — но мама искаше поне едно писмо.

Сара обичаше искрено дъщеря си, но момичето не умееше да си държи езика зад зъбите. Тя беше точно толкова открита и простовата, като конете, които толкова много обичаше.

— Бих искала да говоря с госпожа Рандолф — каза Сара на Солти. — Тя вкъщи ли е?

— Със сигурност. Ще ви съпроводя до къщата.

— Няма нужда да го правите.

— Не е проблем. Освен това мама ми казваше да съм мил с красивите дами.

Единствената причина този човек да не е щастливо женен за очарователна съпруга би била, ако златния му език го е вкарал в беля

със закона и се укриваше.

— Предполагам, че баща ви е този, който ви е посъветвал да ги залъгвате със сапунени мехури.

Солти се ухили.

— Трябва да си южняк, за да знаеш какво значи това.

— Точно защото съм южнячка, знам колко са хлъзгави.

Харесваше ѝ смехът му. Бе тих, искрен и докосваше очите му по начин, който разкриваше, че обича жените. Беше убедена, че те се наслаждаваха на компанията му. Имаше нещо опасно в него, в начина, по който ги караше да се чувстват като че ли всичко е възможно, макар и да знаеха, че е илюзия.

— Мадам, мисля, че току-що ме нарекохте празнодумец.

Сара не можа да не се засмее на огорчената му гримаса.

— Просто малко преувеличение.

— Но много малко преувеличение.

Възвърналата се надежда на лицето му, като на малко момче, което се опитва да избегне някое прегрешение, почти я накара пак да се засмее. Този мъж можеше да ѝ завърти главата, ако не беше сериозна жена, търсеца способен и отговорен съпруг. Сигурно би било прекрасно да се будиш всяка сутрин и да знаеш, че нищо не те застрашава, че новият ден ще е изпълнен с радост от живота.

— Ще ми е неприятно да споря, така че да забравим. По-добре ме представете на госпожа Рандолф, преди да ми дадете повод да се върна на въпроса.

— Майка ти е твърда жена — каза Солти на Елън.

Обвинението му даде повод на Джаред да проговори.

— Не, не е. Тя е мила с всички, дори с мъжете, които ни напуснаха.

По застиналото лице на Солти, Сара позна, че е добре да обясни.

— Двама от мъжете, които работеха за нас напуснаха, преди да им свършат договорите. Заради това изгубихме по-голямата част от миналогодишната реколта.

Поради което беше в толкова окаяно положение.

— Трябва да се извиня от името на пола си — каза Солти. — Само най-долен скункс би направил нещо такова.

— Арни не беше долен скункс — възнегодува Елън. — Аз го харесвах.

— Харесваше го само защото ти позволяваше да яздиш с него навсякъде, където ходеше — каза Джаред. — Казах ти, че не е мил. Просто не знаех, че трябва да го нарека „долен скункс“.

Очите на Солти отново се озариха.

— Май обогатих речника на сина ви — обърна се той към Сара. — Трябва ли да се извиня?

Ако не се махнеше скоро от този мъж, щеше да направи нещо глупаво. Сигурно изобщо не беше женен. Прекалено много му харесваше да флиртува с жените, за да се установи някъде и да бъде сериозен. И все пак долавяше нещо истинско, което сякаш ѝ казваше, че може да се разчита на него. Въпреки ласкателствата и смеха, беше солиден, непокатим. Това обаче не бе достатъчно, за да бъде заслепена от усмивката му и да изгуби контрол заради нежността му.

— Няма да ви карам да се извините, ако спрете да си влачите краката и ме представите най-сетне на госпожа Рандолф. Вече си мисля, че не искате да се срещна с нея.

— Че защо да искам да се срещате с нея, щом това ще ме лиши от компанията ви.

Не знаеше защо мистър Рандолф беше наел този човек, но се съмняваше, че е заради работата му. Би било хубаво да бъде с някой, който да я накара да вижда живота в розови краски, но не можеше да си позволи този лукс. Трябваше ѝ мъж, който да умее да се справя с работата и всичко да върви гладко; някой, който нямаше да се уплаши от тежкия труд. Също така трябваше да играе ролята на баща за децата ѝ, да посреща задълженията си с чест и да я уважава. Трябваше ѝ чудо.

— Мисля, че все някак ще го преживееш. А сега, извини ме, но трябва да се представя на госпожа Рандолф.

— Казах, че ще ви изпратя, и ще го направя — той посегна към юздите и леко смушка коня. — Роуз, така настоява да я наричат мисис Рандолф, не излиза много напоследък, така че ще се зарадва да си поговори с друга жена.

— Няма ли майка, сестри, зълви или лели, които да ѝ идват на гости?

— Не. Само тя е, но повярвайте, това е повече от достатъчно.

Сара се чудеше какво да мисли.

— Когато каже нещо, всички изпълняват — продължи Солти. — Най-лесния начин да те изхвърлят от ранчото е да се пречкаш на Роуз.

Тя не трябва да си мърда дори пръста, защото Джордж ще убие всеки, който я закачи. Разбира се, не и вас, мадам — увери я Солти, хвърляйки ѝ поглед през рамо. — Джордж не би вдигнал ръка срещу дама. Е, не мога да съм сигурен за Монти. Той не си пада много по жените, изобщо не е романтичен.

Сара не беше срещала мъж, който да не дава възможност на друг да вземе думата, дори и за момент. Не се съмняваше, че можеше да води сам целия разговор.

— Може би не трябваше да идвам — каза тя. — Не искам да притеснявам семейството.

— Късно е вече, нямате избор.

Сара хвърляше нервни погледи настрани и назад, но не видя никого.

— Какво искате да кажете?

Солти посочи към къщата.

— Роуз ви е видяла, не можете да се откажете сега.

ГЛАВА 2

Сара погледна към къщата, пред която беше застанала една жена и ѝ махаше. Тя веднага забеляза две неща: жената беше много красива и много бременна.

— Роуз очаква първото си дете — обясни Солти. — Джордж опита всичко по силите си, за да я накара да си стои вкъщи, но накрая се предаде. Това често се случва, когато човек се опитва да спори с нея.

— Може би ще е по-добре да разговарям със съпруга ѝ.

— Ако си въобразявате, че Роуз ще ви пусне да си тръгнете, без да сте говорила с нея, значи не я познавате. Но вие разбира се не я познавате. Няма как. Със сигурност обаче, ще я обикнете както всички останали.

Да не би Солти да намекваше, че всички слушаха Роуз, защото я обичаха? Сара никога не беше срещала жена, която да има такава власт над мъжете. Подобно умение би било по-ценно от злато.

Роуз спря на стълбите, за да посрещне Сара още преди фургона да е спрял. Не се държеше като жена, която има нужда от почивка. Изглеждаше преливаща от здраве и щастие.

— Аз съм Роуз Рандолф. Бих слязла, за да се запознаем, но ако прекрача тези стъпала, Солти ще каже на Джордж и ще трябва да слушам поредната му тирада.

— Никога не бих те издал — възрази Солти.

— Знам, но той ще ме попита и аз ще трябва да му кажа истината.

Сара се зачуди що за жена е това. Това не беше точно „неподчинение“, а по-скоро различие в мненията. Не както беше при тях с Роджър. Винаги, когато не успяваше да отговори на очакванията му, той ѝ крещеше, дори понякога я удряше.

— Моля не слизайте — каза Сара. — Мога да изкача няколко стъпала.

— Не съм по-бавна — Роуз погали корема си, — но определено съм по-тромава.

Сара помнеше доста добре собствената си бременност. Роджър беше бесен заради промените в тялото ѝ, за това, че вече не можеше да работи толкова много или да задоволява физическите му нужди, колкото често му се искаше. В последните месеци я мислеше за толкова непривлекателна, че беше отишъл на друго място.

— Въпрос на баланс е — обясни Роуз, докато Солти помагаше на Сара. — Ако се обърна прекалено бързо или се засия повече, изгубвам равновесие.

Сара си спомни как се препъваше, дори беше падала на колене.

— Нека ви помогна — каза тя.

— Глупости. Много съм си добре така като се държа за парапета. Кажете на децата си да слизат и да влизат вътре. Солти ще се погрижи за фургона и коня ви.

— Няма да стоим дълго, само искам да ви задам няколко въпроса.

— Нищо подобно. Оставете за вечеря. И ако имате повече от няколко въпроса, ще преспите и ще ги зададете утре.

Сара се почувства като прегазена от влак, но това като че ли беше обичайно, когато се запознаваш с човек като Роуз Рандолф. Ако и тя самата приличаше малко на Роуз, нямаше да се остави да я принудят да се ожени за Роджър.

По навик Елън изскочи от фургона, без да дочака помощ.

— Това е дъщеря ми, Елън Уинборн.

— Здравейте — поздрави Елън. — Приятно ми е да се запознаем — имаше добри обноски, стига да се сетеше за тях.

— Ще пораснеш височка — каза Роуз. — Обзалагам се, че си голяма помощничка на мама.

— Нищо подобно. Предпочитам работата навън.

— И аз — сподели Роуз, — но никой от мъжете не може да готви.

— Не обичам да готвя.

Роуз извърна поглед към Сара.

— Само така. Има доста мъже, които умеят да готвят. А сега искам да се запозная с брат ти.

— На Джаред ще му е трудно сам да слезе от фургона — каза Сара на Роуз. — По рождение има проблем с крака си.

— Аз ще го вдигна.

Сара беше забравила за Солти. Канеше се да отклони поканата му, но той вече беше стигнал до фургона. Обви с ръце Джаред и го вдигна все едно беше перце.

— Можеш ли да стоиш на крака? — попита той момчето.

— Ако има на какво да се облегна — отговори Джаред. — Мога да пристъпвам с пръчка, но не мога да стигна далеч.

Сара знаеше колко е притеснително за Джаред да обсъжда състоянието си с други хора, но се гордееше, че го превъзмогва.

— Занеси го в гостната — каза Роуз на Солти. — Сигурно целият е в синини от друсането във фургона.

Сара искаше да възрази, че това не е нужно, че стол в кухнята ще е достатъчен, но Солти изкачи стъпалата с Джаред на ръце все едно го е правил цял живот. Роуз затрупа Джаред с въпроси, а Солти със заповеди. Изчезнаха в къщата и оставиха Сара и Елън отвън, когато чуха тропота на приближаващ ездач.

Мъжът, който изникна миг по-късно, беше най-добре изглеждащия мъж, който Сара беше виждала. Беше по-красив дори и от Роджър. Щом ги достигна, той се смъкна от седлото. Гледаше я внимателно, вероятно чудейки се дали я познава. Усмихна се и протегна ръка за поздрав.

— Името ми е Джордж Рандолф. Дано да има добра причина да стоите навън в този вятър.

Сара се окопити.

— Аз съм Сара Уинборн, а това е дъщеря ми Елън.

— Да си спестим останалото, докато влезем вътре.

Той явно беше точно такъв джентълмен, за какъвто се мислеше Роджър. Но Сара беше сигурна, че Джордж в никакъв случай не би ударил съпругата си или зарязал сакатия си син. Тя погледна към мръсните си ботуши.

— Не се притеснявайте за обувките — каза Джордж. — Трябва да видите на какво приличат момчетата, когато се върнат.

Сара се почувства като просяк в износеното си палто и безформен шал, но нямаше какво да направи, освен да се отзове на поканата. Двете с Елън изкачиха стъпалата и влязоха вътре.

Коридорът, който се простираше от единия до другия край на къщата, нямаше мебели, но покрай стените бяха строени дузини

обувки и ботуши.

— Мъжете се преобличат в плевнята, преди да дойдат да ядат, но понякога обувките им стават доста кални. По-лесно е да имаме резервни, вместо да изстъргваме калта.

На близката стена имаше врата, която водеше към кабинет. В ляво имаше арка. През нея Сара успя да види, че Солти е настанил Джаред на канапето. Роуз поставяше възглавници зад гърба му, докато Солти подпираше крака му на табуретка.

— Удобно ли ти е? — попита Роуз Джаред. — Имам още възглавници и одеяла, ако ти е студено.

— Добре съм — отвърна Джаред, леко смутен, че е привлякъл прекалено много внимание. — Огънят е много приятен.

Заради топлината от чугунената печка вдясно, стаята бе дори прекалено топла след студа навън.

— Ако всички са се настанили — каза Солти на Сара, — ще внесе торбите ви и ще разседлая коня.

— Аз мога да го направя.

Солти й се ухили.

— Май няма да откажа малко помощ. Кой знае как може да си изпатя от коня ви, ако не внимавам.

Елън не се засмя.

— Подиграваш ми се.

— Не, само те дразня, но няма да го правя повече. Мир?

— Предполагам. Просто повечето хора мислят, че нищо не мога да правя, само защото съм момиче и съм само на седем.

— Никога не бих си го помислил. А сега най-добре да разтрием коня и да го приберем в плевнята.

— Свали си палтото и се настанявай — каза Роуз на Сара, след като Елън и Солти излязоха.

Сара беше изтощена повече от тревога, отколкото от справянето с юздите цял ден.

— Сигурно си изморена — каза Роуз. — Ела, седни при мен. Можеш да ми съчувстваш за бременността. Мъжете тук си мислят, че всичко трябва да си е както преди.

— О, това е нищо, в сравнение с това, което те чака след раждането на бебето — отговори Сара.

— Роуз ни подготвя за този ден — обади се Джордж, хвърляйки любяща усмивка към жена си, — но аз го очаквам с нетърпение.

— Дано — каза Роуз със същата отдадена усмивка. — Щом изтърпявам всичко това, би трябвало да ти хареса резултата. А сега ми разкажи за себе си — обърна се тя към Сара. — Какво би могло да те принуди да изминеш толкова път в това ужасно време? Не живееш наблизко, нали?

Сара нямаше представа откъде да започне, но реши първо да отговори на по-лесния въпрос.

— Имам ранчо до Остин.

— Бедничката! Толкова дълъг път! Къде спяхте, какво ядохте?

Сара реши, че ще е най-добре да започне от началото.

Солти и Елън трябваше да направят само един курс, за да внесат в коридора малкото вещи на семейство Уинборн. Той надникна в гостната, преди да се върне навън. Беше доста нагъл, когато срещна госпожа Уинборн и децата ѝ, защото не знаеше какво да каже. Един поглед върху дрехите ѝ му подсказа, че късмета ѝ е изневерил. Жена с нейната гордост не би се облякла така, освен от крайна нужда. Тя не беше красавица и все пак беше хубавка по начин, който нейните размъкнати дрехи не можеха да скрият. Имаше нещо много привлекателно в нея, въпреки упорито стиснатата ѝ челюст. Ако питаха него, беше ѝ коствало целия ѝ кураж да предприеме това пътуване. Надяваше се Роуз или Джордж да могат да ѝ помогнат, но тя нямаше да успее да наеме никой от „Съркъл Севън“. Всеки мъж тук знаеше, че е късметлия да работи за семейство Рандолф. Борбата с крадците на добитък или бандитите на Кортина си беше тежка работа, но поне имаше къде да се спи, храна на корем и дори плащаха.

Най-много му беше жал за момчето, Джаред. За едно дете е много трудно да има безполезен крак, а и никоя жена не би взела съпруг, който не може да ходи. Как ли горкото момче щеше да си намери работа? Добре знаеше как се отнасят хората към сакатите. Цялото му семейство се сблъска с това след инцидента с баща му.

— Може ли да ти помогна да разпрегнеш коня? — попита Елън, докато слизаха по стъпалата.

— Би трябвало да си вътре на топло. Очаквам скоро да завали.

— Не ме е грижа. Обичам дъжда и конете също. Обзалагам се, че имате стотици.

Солти поспря на края на стълбите.

— Не чак толкова, но може би около четиридесет, ако броим жребчетата от миналата година.

— Сам — един от мъжете, които работиха за нас — каза, че големите имения имат стотици коне.

— Толкова много са ни необходими само когато прекарваме стадото. Трябва да питаш майка си дали можеш да дойдеш с мен в плевнята.

— Няма да има нищо против.

— Тя не ме познава, нито останалите тук. Трябва да я питаш.

Елън увеси нос, докато се връщаше към гостната. Солти предположи, че очаква майка ѝ да не я пусне, но тя се върна само след минута с усмивка на уста.

— Мама каза, че мога да ти помагам, стига да не си докарам беля. Тя ще те пита после, така че ѝ кажи, че съм била послушна.

Очите на Солти се присвиха дяволито.

— А ако не си?

— Ще бъда — увери го Елън. — Ако ли не, мама ще ме накара да стоя вътре и да нося рокля.

— Да вървим. Искам да свършим, преди да е заваляло.

По време на краткия път от къщата до плевнята Елън говореше толкова много, че едва спираше да си поеме дъх. Солти никога не беше имал малка сестричка или дори братовчедка. Фермата на баща му беше доста изолирана, така че никога не бе срещал момиче като нея. Всички жени, които познаваше, носеха рокли и рядко говореха за нещо друго, освен за бебета и грижите около мъжете си. Освен ако не се променеше значително, Елън едва ли щеше да се вълнува от такива неща.

— Задръж — каза Солти щом стигнаха плевнята. — Искам да вкарам фургона на майка ти вътре.

— Ще ми се да имахме плевня — информира го Елън. — Щях да спя там, вместо в къщата.

Солти отвори двете големи врати.

— Не би ти харесало много. През лятото не мирише много добре. През зимата е студено, а понякога мишки и змии се промушват

в търсене на топлина.

— Опитваш се да ме сплашиш — каза Елън.

— Не. Вкарай коня. Ще го разседлаем вътре.

Щом влязоха, вниманието на Елън беше привлечено от стелажите и отделенията, които приютяваха принадлежностите за ранчото. Докато Солти разседлаваше коня, тя разгледа седлата, юздите и коланите. Прекара малко повече време, оглеждайки чифт кожени гамаши, преди да се насочи към необичайния фургон.

— Какво е това? — попита тя.

— Това е фургон за провизии — обясни Солти, — за прекарването на добитъка през пролетта.

— Искат ми се и аз да можех да участвам. Ти ходил ли си?

— Не. Момчетата го чакат с нетърпение, но аз се грижа за нещата тук.

— Че защо ще искаш да правиш това?

Очевидно току-що малко падна в очите ѝ.

— Защото не ми харесва да спя на земята, да дишам прахоляк, да ям храна с пръст вътре, да съм цял ден на седлото, да се бия с индианци и крадци или да се опитвам да спра паническия бяг на полудяло стадо крави.

— Наистина ли си се бил с индианци и крадци? — очите ѝ бяха грейнали от възторг.

— Да, и не искам отново да се налага да го правя.

— Защо?

— Достатъчно стрелях и видях доста смърт по време на войната. Искат ли да видиш бика? Джордж построи този хамбар за него.

Минаха през една врата в дъното на хамбара. Едно заграждение водеше към голямо пасище.

— Отне почти месец да оградят пасището — обясни Солти, — но бикът е прекалено ценен, за да го оставят да скита свободно. Всяка вечер го прибираме, за да не го откраднат.

През следващите двадесет минути, Елън го затрупа с въпроси, от които ясно личеше, че е свикнала да върши работата, която иначе би поел брат ѝ. Нещо повече — явно ѝ харесваше. Това обърка Солти. Никога не беше виждал жена, която да се държи все едно иска да е мъж. Имаше малко неща, които да се опрат на Роуз, но тя не обичаше кравите и беше напълно щастлива да се ограничи до работата около

къщата. Той не виждаше проблем едно момиченце да иска да язди кон или да преследва крави, но не можеше да разбере защо не би искала да е момиче. Би било жалко, ако натоварвайки се с всичко, което брат ѝ не можеше сам да върши, я караше да се определя повече като мъж, отколкото като жена. В обществото на Тексас нямаше място за такива жени.

— Мисля, че е време да се прибираме — каза Солти, след като ѝ беше обяснил прекарването на стадото с всички подробности, за които се бе сетил. — Ако искаш да научиш повече за кравите, питай Монти, когато се върне. А Хен може да ти разкаже всичко за крадците и индианците. Те са братята близнаци на Джордж. Аз съм просто един каубой, който обича да си работи в ранчото.

Не му се искаше да разочарова Елън, но и не го блазнеше идеята да защитава ранчото си срещу крадци и индианци. Нямаше защо да го прави, защото си нямаше ранчо. Или надежда да се сдобие с такова. Не разполагаше със средства дори за нищожно малка ферма. Вероятно щеше да прекара остатъка от живота си, работейки за Джордж Рандолф.

— Е, жена ми най-после задоволи любопитството си — каза Джордж на Сара, след като тя подробно бе описала пътуването им. — Сега би ли ни казала какво те подтикна да предприемеш такова дълго пътуване? Предполагам, че не си се отбила за малко тук, а е било крайната цел на пътуването ви.

Сара знаеше, че този момент предстои и се бе подготвила какво да каже. Но се оказа неподготвена за Джордж и Роуз Рандолф. Домакините ѝ накараха нея и децата ѝ да се почувстват у дома си и с цялото си поведение я уверяваха, че ще приемат историята ѝ присърце.

— Трудно ми е да обясня, а е и малко притеснително.

— Тогава не обяснявай.

— Трябва, иначе няма да разберете защо ми трябва помощта ви — тя оправи невидима гънка на роклята си. Живея в ранчо, което наследих от баща ми. Съпругът ми така и не се върна от фронта. През последните шест години наемах доста мъже, но нещата така и не потръгнаха. Дори не знам колко крави имам, защото никога нямаша време да ги преброят. А сега не мога да си позволя да плащам на

работници. Ако скоро не направя нещо, ще загубя ранчото — тя направи пауза. Кажеше ли веднъж следващото изречение, нямаше как да си върне думите назад. — Единственият начин е да се омъжа отново. Няма да се налага да плащам на съпруга си заплатата, която не мога да си позволя.

— Сигурна ли си, че това единственото решение? — попита я Роуз. — Нямаш ли семейство, на което да разчиташ?

Още по-голям срам. Не беше нейна вината, че семейството на Роджър ги заряза, но тя я чувстваше като своя.

— Родителите ми са мъртви, а семейството на Роджър ни обърна гръб — тя отказа да изложи още повече Джаред като разкрие, че той е причината за отчуждаването им.

— Бих казал, че имаш по-голям шанс да си намериш подходящ съпруг в Остин — каза Джордж. — Има много малко свободни мъже, които да работят в такива отдалечени ферми.

Сара много искаше да извърне поглед, да се обърне, да излезе от стаята, но беше стигнала твърде далеч. Нямаше смисъл точно сега да губи кураж.

— Предложих работа на доста мъже, без да им разкривам, че имам и нещо друго наум. Прекарах в Остин над седмица, без да успея да намеря мъж, който да мога да си представя като мой съпруг.

— Не е толкова просто, нали? — попита Джордж. — Искат ти се да е някой, който би ти помогнал да обедините семейството.

— Точно така — Сара беше изключително облекчена, че Джордж я разбираше. — Имам нужда от някой, който да ми помогне да покажа на Елън, че ще е по-щастлива, ако се превърне в млада жена, а не в сина, който си мисли, че искам да бъде. Вината за това е изцяло моя, защото разчитах твърде много на нея — тя се обърна към Джаред. — И имам нужда от някой, който разбира, че Джаред е чудесно момче, въпреки че не може да прави всичко, което останалите момчета могат.

— Точно това направи Роуз с моето семейство — каза Джордж. — Нямаше да сме тук, ако не беше тя.

— О, щяхте — запротестира Роуз. — Вероятно още щяхте да се биете, да носите мръсни дрехи и да се задавяте с манджите на Тайлър, но щяхте да сте тук.

Сара се зачуди дали беше възможно и нея някой мъж да я гледа така, както Джордж гледаше Роуз. Тя можеше да готви, да чисти, да

пере, да поправя и шие. Можеше да работи на полето, да приготвя зимнина, да маринова месо и да прави наденички. Можеше да танцува, малко да пее и да поддържа разговор, стига да не се отклоняваше много от ежедневието. Вярваше, че умее да задоволява мъжките страсти. Едва ли някой мъж можеше да очаква повече от това.

— Продължавай — насърчи я Джордж. — Не исках да те прекъсвам.

Сара изтласка мислите за невъзможни неща от главата си.

— Когато реших да потърся още мъже, ми казаха, че при вас работят най-способните и надеждни работници в района. Ето защо съм тук — да ви помоля да ми помогнете да убедя най-способния ви и надежден служител да се ожени за мен.

— И защо да го правя? — попита Джордж.

— Няма абсолютно никаква причина — отвърна Сара.

— Напротив, имаме — намеси се Роуз. — Имаш нужда от помощ и ние можем да ти я дадем.

— Как? — попита Джордж. — Нямаме никой, който да отговаря на нейните изисквания.

— Имаме перфектния човек — обяви Роуз със самодоволна усмивка. — Солти. Ако избереш него, няма какво да се обърка.

Сара се надяваше лицето ѝ да не издаде изненадата ѝ. Той ѝ се струваше привлекателен, но не искаше мъж, който да ѝ се харесва. Това не би трябвало да е част от сделката. Не искаше никаква емоционална обвързаност, докато са женени... или да се разправя с емоционални усложнения, след като се разведат. Разводът може и да не беше много разпространен и разведените жени може и да бяха обект на предразсъдъци, но за Сара той беше за предпочитане пред това тя и децата да са обвързани с някой като първия ѝ съпруг.

— Мислех си за някой по-възрастен, някой, който да е готов да ни посвети поне пет години — каза Сара. — Солти е достатъчно млад, за да иска да се ожени и да си има свое семейство.

— Солти е на двадесет и седем — поясни Джордж. — Имаме само един по-възрастен от него в ранчото. Всичките ми служители са били войници по време на войната.

А тя не искаше войник. И двамата войници, които беше наела, бяха кисели, цинични и прахосваха малката си заплата за пиене. И лошо — не разбираха затрудненията на Джаред. Държаха се все едно

се преструва. Техните подигравки го подтикнаха да предприеме рискован опит да оседлае кон. Беше паднал в корала, без да може да стане. Цяло чудо бе, че не беше стъпкан или ритнат. Веднага уволни и двамата, но вредата върху самочувствието на Джаред вече беше нанесена. Какво себеуважение би имал той като мъж, ако не можеше да оседлае или да язди кон — нещо, което сестра му вършеше всеки ден?

— Признавам, че почти не познавам Солти — каза Сара, — но не мисля, че човек като него би се заинтересувал от подобно нещо.

— Защо не? — попита Роуз.

Какво би могла да каже? Никой не знаеше, че тя всъщност не искаше да се омъжва. Беше принудена да се омъжи за Роджър, който я малтретираше, обърна гръб на сина ѝ, след което остави семейството си. Физическата близост по време на брака им беше болезнено и унижително преживяване, което не искаше никога да се повтаря. Мъжете в живота ѝ, от баща ѝ до тези, които работеха за нея, бяха твърди и сдържани и не смятаха, че жените са годни за нещо повече, освен да задоволяват първичните нужди, а децата — да предоставят безплатен труд.

Солти беше различен. Макар да нямаше необходимата възраст и опит или тежестта, която тя предпочиташе, той се отнасяше с уважение към нея и с нежност към децата. Мъж като него би бил опасен. Тя можеше да го хареса, да се надява, че няма да я напусне.

— Не мога да ви дам конкретна причина — отвърна Сара. — Просто така го чувствам.

— Мисля, че трябва да питаме Солти — настоя Роуз.

— Да ме питате какво?

Изчервена от притеснение, Сара се обърна и видя Солти на прага.

ГЛАВА 3

— Мисис Уинборн търси някой, който да ѝ помага за ранчото — обясни Роуз. — Казах ѝ, че ти си идеалният човек за тази работа.

— Защо аз — попита Солти, обръщайки се към Джордж. — Недоволен ли си от работата ми?

— Разбира се, че не — отвърна Джордж. — Няма да ми е приятно да си тръгнеш, но в никакъв случай няма да ти преча.

— Да ми пречиш?

— Предложението на мисис Уинборн е малко необичайно — обясни Роуз. — Ще я оставя да ти обясни. Джордж, защо не заведеш Джаред в кухнята? Направих джинджифилов хляб, който може да му хареса. След това можеш да повикаш Зак и Тайлър да ми помогнат с вечерята.

Солти на драго сърце би потърсил двамата най-млади братя на Джордж лично, но явно нямаше как да се измъкне. Чудеше се дали е по-любезно направо да заяви на мисис Уинборн, че няма интерес да напуска „Съркъл Севън“, или да я остави да изложи предложението си и после да ѝ откаже.

— Личи си, че се чувствате притиснат в ъгъла — каза Сара.

— Малко — съгласи се Солти.

— Аз също, защото не мисля, че сте точно това, което търся.

Солти се готвеше да каже същото, но когато чу друг да изрича думите, това му действа по съвсем различен начин. За своя собствена изненада се чу да казва:

— Може би не, но нека първо чуя какво предлагате? Бих могъл да измисля нещо.

Какво му ставаше, та той не знаеше нищичко за тази жена и положението ѝ. И все пак, влезе в салона и седна на висок черен стол на безопасно разстояние. Имаше слабост към хората в беда, но не искаше това да го обвързва със Сара и нейната челяд.

— Притежавам едно от най-големите ранчота в окръг Колдуел — започна Сара. — Съпругът ми не се завърна от войната, а то е

прекалено голямо, за да можем с децата да се справим сами.

Позната история, но повечето жени в положението на Сара биха се оженили отново или биха потърсили убежище при семейството си. Зачуди се защо тя не е постъпила така.

— Непрекъснато наемах различни мъже, но те така и не работеха по ред причини.

— Защо? — ако познаваше проблемите, с които се е сблъскала, може би щеше да открие някаква логична причина да ѝ откаже.

— Някои не искаха да работят усилено. Други бяха невъзпитани или груби с децата — тя извърна поглед. — Трети изглеждаха позаинтересувани от мен, отколкото от работата си.

Не му беше трудно да разбере защо. Тя беше много привлекателна жена. На всеки мъж, работещ в усамотено ранчо, без да вижда друга жена седмици наред, можеше да му бъде простено, че се интересува от нея.

— Не можахте ли да намерите някой в Остин, който да работи за вас?

Сара задържа погледа си встрани.

— Не съм в състояние да плащам заплата, която да задържи когото и да е.

— Предложихте ли им дял от печалбата?

— Каква печалба? Освен ако ситуацията не се подобри, ще изгубя ранчото. Директорът на банката направи всичко възможно да протака, но няма да успее още дълго.

— Може би е време да помолите семейството си за помощ.

Сара впи поглед в него.

— Семейството на съпруга ми ще ни помогне само ако оставя Джаред в приют. Ако някога сте виждали такова място, то знаете, че не бих могла да постъпя така.

Солти знаеше, но също така беше наясно и какво е да ти се налага да се справяш с човек с увреждане ден след ден.

— И така, какво предлагате да се направи?

Сара извърна поглед, после се обърна към Солти. Видимо бе как събира кураж. Отново бе сковала челюст и седеше по-изправена, с вирната високо глава и изправен гръб.

— Предлагам човекът да се ожени за мен.

Щом тя искаше да се омъжи отново, защо не го беше направила досега? В очите ѝ виждаше, че мисълта за това или я плаши, или я отвращава. Мъчно му бе, че една жена е принудена на такава стъпка, но и той не би измислил по-добър стимул за някой, който да поеме отговорността за едно западащо ранчо. Да имаш такава жена в леглото си би било повече от достатъчна причина за стотици мъже. Не можеше да разбере как така не си е намерила никой, който да приеме предложението ѝ.

— Има две условия — продължи Сара. — Първо, мъжът няма да споделя леглото ми.

Солти вдигна вежди. Сега разбираше защо няма желаещи. Да работиш по цял ден като кон и да ти се отказва привилегията на тялото на законната ти съпруга през нощта, би докарало повечето мъже до лудост.

— Това не е всичко. Мъжът трябва да се съгласи да се разведе с мен, когато ранчото започне да носи някаква печалба.

Солти вдигна ръце.

— Леле, току-що дадохте всички основания човек да не приема предложението ви.

— В замяна на развода ще му дам половината ранчо.

Солти толкова се изненада, че рязко пое дъх и усети трескавия ритъм на сърцето си. Останките от фермата на родителите му беше точно на пътя на генерал Шърман в Джорджия. Когато армията се оттегли, след тях не остана нищо. Той се бе опитал да се нагоди към перспективата да работи за друг до края на дните си. Не беше търговец и нямаше желание да живее в града. Спестяваше всичко, което изкарваше при Джордж, но единствената земя, която би могъл да си позволи беше много на запад, където индианците още вилнееха и беше прекалено сухо за земеделие.

— Не мога да повярвам, че никой не е откликнал на предложението ви. Повечето бивши войници никога няма да имат възможност да притежават земя.

— Досега не съм предложила на никого. Не намерих човек, на който да се доверя.

— Но се доверихте на мен?

— Не ви познавам достатъчно добре, за да отговоря на този въпрос.

Тя увърташе, не срещаше погледа му и кършеше ръце в скута си. Дори се въртеше в стола си. Нещо я безпокоеше и той искаше да разбере какво е.

— Защо дойдохте тук, вместо да отидете в Сан Антонио? Там със сигурност бихте могла да намерите дузини мъже?

Тя погледна директно към него.

— През годините, откакто съпругът ми замина, при мен са работили деветима мъже, но измежду тях нямаше и един, на когото да имам достатъчно доверие, за да се омъжа. Дойдох тук, защото ми казаха, че Джордж Рандолф е наел някои от най-надеждните и сигурни хора в района.

— Ако Джордж смята, че съм сигурен и надежден — можете да питате него и Роуз, ако искате — значи можете да им се доверите.

Тя отново избягваше погледа му. Харесваше му да я гледа в очите. Те бяха толкова големи, че сякаш заемаха половината й лице. Бяха неопределен цвят между синьо и зелено, в зависимост от средата. Или настроението. Беше невъзможно да не им се обърне внимание. Те увеличаха.

— Въпросът не е в доверието.

— Какво тогава?

Тя криеше нещо. Нещо, което не искаше той да узнае.

— Не мисля, че сте подходящия човек.

— Защо? — нямаше да се даде лесно. Беше чакал такъв шанс, откакто напусна Джорджия.

— Прекалено сте млад.

— Със сигурност съм по-възрастен от вас.

— Вероятно, но сте достатъчно млад, за да искате да се ожените и да имате собствено семейство. Имам нужда от някой, който не се интересува от това. Пък и младата възраст създава други проблеми.

— Какви? — той знаеше какво намеква, но искаше тя да го изрече.

Погледът ѝ се насочи към скута ѝ и отново започна да кърши ръце.

— Младите мъже имат... нужди. Разбирам това, но би било неудобно предполагаемият ми съпруг да се подвизава с подобен тип жени.

— Не би било проблем, ако всички знаят, че женитбата ни е само бизнес договорка.

Тя го погледна.

— Вие ще сте мой законен съпруг. Кой би повярвал, че никога не сте идвал в леглото ми?

В това имаше смисъл. Жените имаха малко законни права, а съпругите на практика не притежаваха такива, както и защита срещу съпруга си.

— Защо ви е да се омъжвате тогава?

— Трябва да мисля и за репутацията си. Едва ли някой ще повярва, че някой мъж може да живее с мен, без да... — тя остави изречението недовършено. — И ако репутацията ми не стига, то имам и две деца, за които да мисля. Всичко, което би ме наранило, наранява тях още повече. Един по-възрастен човек, особено ако има свои деца, би контролирал по-добре апетитите си и би разбирал по-добре децата ми.

— Не всеки мъж ще е в състояние да разбира нуждите на децата ви, независимо от възрастта или дали има свои собствени. Джаред има нужда да вярва, че е толкова човек, колкото и всеки с два здрави крака. Оставила сте Елън да се държи като момче толкова дълго, че е забравила как да бъде момиче.

— Тя е само на седем. Има достатъчно време да се научи да бъде момиче.

— Не и ако през цялото време се вълнува повече от това какво се очаква от едно момче. Казвала ли сте й колко е красива? Обличала ли сте й роклички?

Засегнатата от критиките, Сара срещна твърдо погледа му.

— Не я третирам като момче нито я ценя само заради работата, която върши. Казвам й, че е красива по дузина пъти на ден. Правих й рокли, но не иска да ги носи. Тя е тази, която реши, че трябва да върши работата на Джаред. Тя е тази, която настоява да се грижи за него. Когато я попитах защо не спира да се труди толкова много, тя ми отговори, че е защото й е дадено тялото, което Джаред е трябвало да има. Тя знае най-добре от всички какво му коства да е сакат.

Не проговори, докато дишането й не се забави.

— Съжалявам, ако говорих твърде разпалено, но няма да позволя на никой да критикува децата ми.

Солти си удари ритник на ум. Не искаше да я критикува, а просто да посочи очевиден за него проблем.

— Не мисля, че възрастта ми ще е проблем да се разбирам с децата ви — каза Солти. — Дори може да е от помощ. Няма да ме приемат за много по-различен от тях.

— Седемгодишните определено мислят, че на тридесет си много стар.

— Аз съм на двадесет и седем.

— По-възрастен сте от мен.

— Редно е мъжът да е по-възрастен от съпругата си.

— Не говорим за нормална връзка между съпрузи — припомни му Сара.

— Ами ако започнат да харесват мъжа и да мислят за него като за баща? Мислите ли да им кажете, че това е брак само на хартия?

— Да.

— И как ще го приемат те?

От объркването ѝ пролича, че няма отговор за този въпрос.

— Не знам, но не мога да ги лъжа.

Не можеше да не се възхити на честността ѝ. Ако тя се съгласеше да го приеме, едва ли някога щеше да има съмнения как стояха нещата между тях. И той самият не искаше емоционални усложнения. Не смяташе, че хората са в състояние да живеят заедно в мир. Рано или късно някъде щеше да има друга война. Нямаше намерение да отглежда синове, които да умрат анонимно на някое бойно поле, било то близо или далеч.

— Това ли са единствените ви възражения срещу мен? — попита той Сара.

Тя се изправи и се отправи към прозореца, който предлагаше гледка към пътеката, която водеше до плевнята. Точно сега беше груба просека през нерадостния пейзаж. Джордж и Джеф бяха начертали план за насаждането на дървета, храсти и цветя, които да омекотят къщата и околността. Още обсъждаха какво да направят с другите сгради.

— Доста е трудно да се каже — заговори Сара, без да се обърне да погледне Солти. — Не искам да наемам някой, когото намирам за привлекателен. Не съм по-различна от другите жени. Ставам самотна. Изглеждате много приятен човек. След като ви опозная, е възможно да

започна да мисля за друг вид връзка — тя се обърна със застинало лице. — Животът ми беше контролиран от мъже, които не помислиха за моите удобства, желания или щастие. Нещата може и да бяха трудни, след като съпругът ми замина, но си беше моят живот. Искам да си остане така.

Солти беше изненадан, че толкова красива жена като Сара може да го намира за привлекателен. Това не се случваше често. Стигнаше ли се до изразяване на чувства, които са важни за него, езикът му се връзваше на възел и нищо смислено не излизаше от устата му.

— След като поставихте картите на масата, може би е редно и аз да направя същото — каза Солти. — Мисля, че сте много красива жена, но не съм по романтиката. Никога не ми идват наум комплименти и не разбирам що за мъж би седял под лунната светлина, освен ако не е лято и в къщата е прекалено горещо. Можете да спрете да се тревожите, че ще се превърна в някакъв влюбен лигльо. Дори и Роуз ме е обявила за безнадежден случай.

Усмивката на Сара беше изкуствена.

— Едва ли сте толкова зле.

— Вероятно и по-зле, но друго исках да кажа. Всичко, което притежаваше семейството ми, беше разрушено през войната. Вашето предложение е най-добрият шанс, който бих могъл да имам да се сдобия със собствена земя. Един мъж има нужда да притежава нещо свое, просто за да може да се нарече мъж. Ако ме изберете, обещавам да нямам и една романтична мисъл в главата си. И ако вие започнете да мислите за подобни глупости, ще бъда толкова студен и отвратителен, че те ще изхвърчат от главата ви по-бързо от теле, подгонено от вълк.

Усмивката на Сара изглеждаше истинска, но сякаш нищо от това, което бе казал не можа да промени мнението ѝ.

Той се изправи на крака.

— Казах си мнението, така че ще тръгвам. Тук има и други момчета, все добри мъже. Може би някой от тях ще ви допадне повече.

— Не е въпрос на харесване, а на...

— Разбирам. Просто не съм това, което искате.

Тя изглежда искаше да каже нещо, но замълча.

— Предполагам, че ще се присъедините към останалите в кухнята. Последната врата по коридора вдясно. Не можете да я сбъркате. Винаги има някаква суматоха, когато Роуз е наблизо.

Солти напусна стаята преди тя да успее да каже още нещо. Беше проиграл шанса си. Той буквално изтича надолу по стълбите и бе на половината път до плевнята, преди да успее да си поеме напълно дъх за пръв път. Не беше осъзнал, че е толкова напрегнат. Предложението на Сара го беше изненадало. Мислеше си, че е приел, че няма да може да притежава каквато земя иска и където я иска. Дори си мислеше, че се радва да работи за Джордж. Братята бяха трудни и неспокойни, но той ги харесваше всичките, дори и Джеф. Предложението на Сара за половината ѝ ранчо разби внимателно отглежданата му представа за бъдещето, защото му се искаше да получи шанса да спечели тази земя.

Знаеше, че възможността, която му предлагаше, означаваше години усърдна работа. Беше сигурен, че на моменти ще се чуди дали е разумно да е женен за жена, която го привлича, но не може да докосне. И без това имаше нощи, когато нуждата опустошаваше тялото му толкова силно, че не можеше да спи. Близостта на жена като Сара би влошила положението неколkokратно. Защо да се подлага на такива мъчения?

Заради земята, шанса да притежава нещо свое.

Той влезе в плевнята и се отправи към ъгъла, който беше негов дом откакто и последната дъска бе закована няколко месеца по-рано. Беше си мислил, че може да е щастлив тук, че ще бъде доволен да има свое легло, място за всичките си вещи, както и някоя стена, която да украси, ако пожелае. Край със спането навън при всякакво време. Край на храненето около лагерния огън. Работеше за семейство, което харесваше и за човек, на когото се възхищаваше. Какво повече би могъл да иска един бивш войник без пукната пара?

Той се строполи на леглото си. Трябваше му толкова малко, за да е щастлив. Първо — негово собствено местенце. После може би приятели. Наистина не се нуждаеше от нищо повече. Знаеше каква отговорност са съпругата и семейството. Ако нещата бяха различни, може би щеше да е на друго мнение, но не бяха, така че нямаше какво толкова да обмисля.

Мислите му бяха прекъснати от отварянето на вратата.

Уолтър Суейн влезе треперейки и триейки ръцете си.

— Надявах се да си запалил огън. Вятърът реже като нож.

— Няма смисъл да затоплям плевнята, след като Джордж сигурно ще иска да се помотае след вечеря.

— Надявам се — Уолтър се приближи, за да свали тежкото си палто и да го окачи. — Зак умее да ме разсмива.

Уолтър Суейн, четиридесет и седем годишен вдовец с две пораснали деца, беше голям, едър мъж, силен като вол и безгрижен като летен бриз. Никога не се оплакваше. Можеше да работи от зори до здрач и на следващия ден просто да стане и да го направи отново. Той би работил колкото трябва, за да вдигне на крака ранчото на Сара. Вероятно би се привързал към децата ѝ и беше от типа хора, които са уважавани във всяко общество. Не пиеше, спестяваше и явно никога не чувстваше липсата на женска компания. Той би станал дотолкова част от семейството ѝ, че тя едва ли би поискала развод някога. Щеше да е приятел и другар, партньор и довереник, но никога не би бил типа съпруг, който заслужаваше жена като Сара.

Разбира се, Сара не искаше съпруг. Тя искаше приятел и спътник. Солти можеше да е всичко това, но нямаше да има този шанс, защото тя се чувстваше привлечена от него. Не изглеждаше никак справедливо, че нещо, което би трябвало да го прави горд, го караше да се чувства нещастен.

Трябваше да я накара да размисли. Беше прекалено млада, за да се превърне в жена на средна възраст, каквато щеше да стане, ако се омъжеше за Уолтър. Не му се искаше нуждата ѝ от сигурност да провали шансовете ѝ да си намери мъж, когото да обича и да иска за съпруг.

— Чии са коня и фургона, които видях в плевнята? — попита Уолтър.

— Вдовица от войната и нейните две хлапета — отвърна Солти. — Предполагам, че ще ги видиш на вечеря.

— Има ли някаква определена причина да дойде тук? — Уолтър измъкна ботушите си, за да си сложи обувките, които щеше да носи в къщата.

— Иска да наеме някой, който да ѝ помага в ранчото.

— И защо е дошла тук, вместо Остин или Сан Антонио?

— Най-добре сама да ти каже. И аз самият току-що я срещнах.

— Нямам търпение да я видя. Може да има някакви новини.

Уолтър не попита дали вдовицата е млада, или красива. Точно за това би бил идеален за нея.

След като Солти излезе, Сара остана в стола си. Чувстваше се по-развълнувана, отколкото би си признала. Никога не бе имала проблем да заяви на потенциален работник, че не отговаря на нуждите ѝ. Нито пък имаше трудности да го замени, щом се провалеше в работата си. Защо тогава се чувстваше зле, след като каза на Солти, че не е това, което търси? Добре де, намираше го за привлекателен. Не че беше чак толкова красив, та да мечтае за него през нощта. Вероятно я привличаше, защото изглеждаше много мил, имаше чувство за хумор и беше внимателен с Джаред и Елън. И все пак беше я подразнил с изказването си, че тя се отнася с Джаред като с инвалид, а в същото време кара Елън да работи колкото едно момче. Беше опитала с всички сили да се отнася с децата си нормално, но ситуацията не беше никак нормална. Нямаше смисъл да размишлява за разочарованието на Солти. Ако беше наистина толкова работлив и надежден, колкото твърдеше Роуз, щеше да намери начин да притежава собствена земя.

Решена да не мисли повече за него, тя напусна салона и се отпрати към кухнята. Беше лесно да я намери по гласовете, долитащи от отворената врата. Спря се на входа. Джаред седеше на стол до Роуз. Елън беше от другата ѝ страна, заинтригувана като брат си от това, което тя правеше.

— Рядко ги правя — казваше Роуз, — но вие сте гости, така че имам извинение.

— Не ги ли харесват? — попита Джаред.

— Даже прекалено много. Ако зависеше от Зак, никога няма да готвя нищо друго.

— Звучи очарователно — каза Сара, влизайки в кухнята. — Кой е Зак и защо не би искал да готвиш нищо друго?

— Тя прави понички — обясни Елън, обръщайки се с широка усмивка към майка си. — Каза, че ще ме научи, ако искам.

— Зак е най-малкият брат на съпруга ми — обясни Роуз. — Той е на възрастта на децата ти и е разглезен до безкрайност.

Елън и Джаред режиха дупките на поничките и подаваха тестото на Роуз.

— Можеш да си представиш защо не ги правя често — продължи Роуз. — Джордж има петима братя и трима работника. С вас тримата

стават дванадесет души. По две понички за всеки — това прави две дузини.

— Вече сте направили толкова — отбеляза Сара.

— О, те ще искат още по няколко, преди да си легнат. Биха изяли всеки по дузина, ако им позволя.

Сара усети жегване от това, че никога не бе правила понички с децата си, но не бяха имали нито време, нито пари за такива удоволствия.

През следващия половин час тя помагаше на Роуз да изпържи поничките в тенджера с вряща мазнина. След като ги извадиха да се охлаждат, Джаред и Елън ги поръсиха със захар. Накрая децата преброиха четиридесет и две понички.

— Мисля, че това стига за един ден — каза Роуз, оглеждайки работата им. — Сега трябва да ги сложим в кутия, преди Зак и Тайлър да са дошли да ми помагат с вечерята. Джаред, ти ще отговаряш за кутията. Не бива да позволяваш на Зак или някой друг да си взима поничка преди вечеря. Би ли направил това за мен?

— Как ще успея да ги спра?

Роуз му подаде голяма дървена лъжица.

— Удряй ги с това. Би трябвало да ги забави малко.

Джаред изглежда лъжицата все едно е гърмяща змия. Роуз я притисна в ръката му.

— Така и не открих начин да спра Зак и Тайлър да крадат сладкиши — обясни тя. — Зак може да сложи цяла бисквита в устата си и пак да говори. Казвам му, че има торбички в бузите си като катериците.

Сара не можеше да си представи дете да се държи така. Тя изпълняваше всичко безропотно като малка. В редките случаи, в които не го беше правила, наказанията бяха бързи и жестоки. А нейните собствени деца никога не ѝ се беше налагало да наказва. Джаред така или иначе нямаше как да прави бели, а Елън никога не мислеше за нищо друго, освен как да помага на брат си и в работата във фермата по всички възможни начини.

— Време е да помислим за вечерята — каза Роуз. — Чудя се къде ли са момчетата.

— Аз с удоволствие ще помогна — предложи Сара.

— Ти си гостенка.

— Неканена гостенка. Настоявам да помогна.

— Не вярвам да успея да приготвя каквото и да било с толкова хора в кухнята.

— Нека Зак и Тейлър си вземат почивен ден.

— О, ако им разреши такава неща, ще искат почивни дни през цялото време. Не знаеш какво е да се разправяш постоянно с шестима Рандолф. Не бива да отстъпваш нито инч.

Сара не знаеше как точно да приема забележките на Роуз. Съмняваше се тя да страда от лошо отношение. Освен това се оплакваше с веселие, вместо със злоба.

Суматоха привлече вниманието ѝ и тя се обърна тъкмо навреме, за да види красив, но раздърпан младеж да нахлува в кухнята.

— Подушвам понички — заяви той. Погледът му обходи стаята в търсене на източника на аромата.

— Роуз се закле, че никога повече няма да прави понички, след като ти изяде толкова много миналия път — това дойде от високо, слабо момче, което влезе веднага след него.

— Подушвам ги — каза момчето. — Знам, че са тук.

— В тази кутия са — обяви Джаред, за голямо учудване на Сара. — Роуз каза, че мога да ви удрям с тази лъжица, ако се опитате да откраднете някоя.

Момчето насочи цялото си внимание към Джаред.

— Не знам кой си, по дяволите, но се пригответи да умреш.

ГЛАВА 4

Роуз хвана момчето за ухо.

— Този нахален нехранимайко е Зак — каза тя на Джаред. — Не му обръщай внимание. Лае повече, отколкото хапе.

— Аз не лая и не хапя — заяви Зак, докато се въртеше, за да се освободи. — Само стрелям по хората.

— Върви да донесеш дърва — нареди Роуз и посочи сандъка в ъгъла — или ще дам поничките ти на Монти.

— Не можеш — възпротиви се Зак. — Той ще ги изяде.

— Тогава по-добре побързай. Колкото по-рано приготвя вечерята, толкова по-скоро ще си получиш поничките. Високият, който отива за вода, е Тайлър — обясни Роуз на Сара. Момчетата излязоха толкова бързо, колкото бяха влезли. — Вероятно чу единствените думи, които ще изрече за цялата вечер.

На Сара никога не ѝ бяха позволявали да тича навън, а още по-малко вътре в къщата. Трябваше да говори тихо и то само когато я попитаха нещо. Нямаше никаква идея какво би правила майка ѝ с момче като Зак. Баща ѝ би счупил безброй пръчки в гърба му, докато не сломи духа му. Беше ясно, че никой не бе пречупил Зак, макар той безусловно да се подчини на Роуз.

— Наистина бих искала да помогна — настоя Сара.

— Добре — отстъпи Роуз. — Ще ти кажа какво смятам да приготвя и можем да си разпределим ястията.

Следващия час не приличаше на нищо, което Сара някога бе преживявала. Скоро стана очевидно, че Роуз знае какво точно прави всеки един човек в кухнята, макар нито веднъж да не вдигна поглед от собствената си работа. Държеше Зак и Тайлър непрекъснато заети — да подреждат масата, да пълнят чашите с мляко или вода, или да слагат чаши за кафето, което Тайлър бе приготвил. Зак извади купички и сложи лъжици за сервиране. През цялото време той държеше под око Джаред и тавата с поничките. Когато всичко бе готово и сложено на масата, Роуз се обърна към него:

— Кажи на всички, че е време за вечеря.

Като си спомни как двете момчета бяха нахлули в кухнята, Сара очакваше да настъпи истински хаос, но седемте мъже влязоха тихо и зачакаха Роуз да настани всеки от тях на новите им места. Тя забеляза, че се бяха измили, сресали и бяха сменили ризите си. Беше цяло откритие. Тези мъже бяха толкова различни от баща ѝ и съпруга ѝ. Можеше ли да хареса някой такъв?

Сара пропъди тази мисъл от ума си. Вече бе решила да отхвърли Солти.

Роуз представи всички на масата. Беше трудно да отмести поглед от близнаците — приликата им бе толкова удивителна, колкото и разликите им — но се насили да се концентрира върху Уолтър Суейн. Бе изключила другия работник на Джордж, защото той бе дори по-млад от Солти.

Докато вечерята напредваше, Уолтър ѝ правеше все по-добро впечатление. Той беше отворен, сърдечен и симпатичен. Външният му вид бе обикновен, но тя не търсеше атрактивен кандидат. Беше впечатлена от това, че не ѝ обърна повече внимание от всеки непознат, който би срещнал за първи път. Това, че се забавляваше с приповдигнатия дух на Зак, я накара да вярва, че може да стане добър баща на Джаред и Елън. Не беше висок колкото Солти, но бе едър и добре сложен. Изглеждаше като мъж, който можеше да издържи на тежката работа, нужна, за да бъде спасено ранчото ѝ.

Сигурна бе, че Джордж и Роуз са забелязали посоката на погледа ѝ. Вероятно на Джордж не му харесваше идеята, че тя се надяваше да му отнеме най-добрия и надежден мъж. И все пак, не можеше да види никакъв признак, че е ядосан или разстроен от предложението ѝ.

— Защо всички не се преместим в салона, докато близнаците почистят? — предложи Роуз, когато си изядоха поничките и всички понечиха да станат от масата. Зак бе скочил от мястото си, преди да е изрекла последната дума. — Има още понички за всички, така че не се измъквайте към плевнята. Уолтър, мисис Уинборн има предложение, което може да те заинтересова. Защо не ѝ покажеш кабинета на Джордж и не я оставиш да ти разкаже?

Макар Сара да се опитваше да измисли начин да говори с Уолтър, предложението на Роуз я изненада. Не знаеше защо погледна към Солти в този момент и въпреки че се извърна почти мигновено,

успя да разчете изражението му. Примирение. Беше убеден, че тя ще избере Уолтър. Нямаше причина да се чувства сякаш му отнема нещо, но беше така.

— Ще се радвам да поговоря с мисис Уинборн, ако Джордж не възразява — отвърна Уолтър.

— Ще бъде добра възможност за теб — каза Джордж.

Уолтър със сигурност бе любопитен, дори малко объркан, но ако се чувстваше по този начин, не го показва с нищо. Сара реши, че това също е добър знак. Беше човек, който без усилие приемаше изненадите и неочакваните обрати. А това бе добре, защото го очакваше изобилие и от двете.

Но когато остана насаме с него в стаята, изненадващо се почувства неудобно. Нямаше конкретна причина, но липсваше спокойствието, което изпитваше в присъствието на Солти. Уолтър се настани в един стол на достатъчно разстояние от нея и я зачака да започне.

— Чувствам се малко неловко да говоря с мъж, когото не познавам — поде Сара.

— Искате ли да ви разкажа нещо за себе си?

— Бих се радвала.

Произхода му беше точно такъв, какъвто Сара се бе надявала, но усети, че го сравнява със Солти. Беше глупаво и безсмислено, но не можеше да се удържи.

— Това е — каза Уолтър, когато приключи с историята си. — Има ли нещо друго, което искате да знаете?

— Не. Благодаря ви, че бяхте толкова искрен.

Усмивката на Уолтър бе бащинска.

— Няма нищо необикновено в историята ми. Сигурно има сто мъже в Остин и Сан Антонио като мен.

Може би, но тя не бе открила никой от тях.

— Сега защо не ми разкажете за предложението си.

На Сара не ѝ се искаше да разкрива историята на живота си, но той имаше право да знае, защо бе принудена да наеме някого за свой съпруг. Беше трудно да му сподели за брака си, но Уолтър не показва нищо друго, освен съчувствие относно положението ѝ. Когато приключи, имаше чувството, че говори със стар приятел.

— Мисля, че това е всичко. Имате ли някакви въпроси?

— Сигурна ли сте, че искате да го направите?

Не беше въпрос, който очакваше.

— След това, което казах, защо ме питате?

— Красива млада жена като вас трябва да търси съпруг, а не мъж, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща.

— Не искам съпруг. Искам да кажа, не и наистина. Не желая никога повече някой мъж да контролира живота ми.

— Не всички са като баща ви или съпруга ви. Сигурен съм, че можете да намерите дузина млади мъже, които биха се отнасяли с вас като с принцеса.

Сара не искаше да се държат с нея като с принцеса. Искаше да я приемат за равна, такава, чието мнение ще бъде зачитано, чиито желания ще се взимат под внимание. Тя бе контролирала сама живота си в продължение на шест трудни и плашещи години. Не искаше отново да я третираят като притежание.

— Да се откажете от шанса си за нормален живот е голяма стъпка — каза Уолтър.

— Решена съм да бъда единствената, която ще контролира живота си. Ще имам нужда от клауза в договора, която да казва, че докато сте ми законен съпруг, няма да имате власт над мен.

— Трудно ще успеете да впишете такава клауза в договора. Вероятно ще е по-лесно, ако го запазим като уговорка помежду ни. Или с мъжа, когото изберете.

Сигурно бе прав, но тя искаше да впише нещо в договора, което да я защити. Уолтър не будеше съмнение засега, но тя имаше достатъчно причини да не се доверява на мъжете.

— Заинтересован ли сте от предложението ми? — попита тя.

— Всеки мъж би бил — отговори Уолтър с още една от бащинските си усмивки. — Не съм мислил, че отново ще имам свое местенце, но мъжете също имат нужда сами да контролират живота си. Все пак, първо ще трябва да поговоря с Джордж.

— Помислете си. Аз още не съм взела решение.

Това изглежда го изненада.

— Не знаех, че сте говорила и с някой друг.

— Само със Солти. Другият наемник е по-млад и от мен.

— Солти е добър мъж — каза Уолтър. — И много по-близо до възрастта ви.

— Това няма значение.

Уолтър се поколеба за миг, преди да каже:

— Мисля, че това е всичко, което исках да знам. Уведомете ме, когато вземете решение.

— Разбира се.

Той стана.

— Щастливка сте, че Рандолф са ваши приятели.

Сара за малко да изтърси, че никога не бе срещала семейство Рандолф допреди няколко часа. Не беше сигурна, какво я накара да замълчи. Тя кимна и изчака Уолтър да излезе от кабинета.

В мига, в който той затвори вратата, се стовари в стола си. Не можеше да бъде по-мил и беше точно типа мъж, който търсеше. Защо тогава бе толкова напрегната? Защо чувстваше облекчение, че си е тръгнал? Може би защото щеше да вземе решение, което да се отрази на семейството ѝ за следващите години. Или беше резултат от това, че се срещна с толкова много нови хора за такова кратко време. Сигурно бе напрегната, защото не бе у дома. Или просто бе изтощена и щеше да се почувства по-добре утре. По-вероятно бе разтревожена, защото не знаеше как ще реагират децата ѝ, когато им каже, какво е направила. В някои отношения избора ѝ щеше да повлияе повече на тях, отколкото на нея.

Изоставяйки всяка надежда, че ще разбере какво я тревожи, тя понечи да стане, но чу почукване на вратата и Солти влезе.

— Видях Уолтър да излиза. Искаш ли да се присъединиш към нас?

Искаше ѝ се да остане сама, за да може да си изясни някои неща.

— Сигурен ли си, че мъжете няма да предпочетат собствената си компания?

Усмивката на Солти предизвика трепет в гърдите ѝ.

— Омръзнало ни е от собствената ни компания. Гостите са винаги добре дошли, особено, когато са хубави като теб. След като не сме имали такъв посетител, това те прави наистина специална.

Никой никога не бе казвал на Сара, че е специална. Това бе мисъл, която ѝ бе трудно да възприеме. Беше ли специална само защото беше приемливо привлекателна жена? Вероятно, но смяташе да се наслади на чувството. Нямаше да трае дълго.

— Какво правите вечер? — попита го тя.

— Понякога говорим за неща, които сме правили през деня в ранчото, най-вече за работа. Но най-често слушаме как близнаците се закачат със Зак. Ще бъде много приятно да чуем някой друг.

Сара почувства нещо близо до паника. Не можеше да измисли нищо, което би се сторило интересно на Джордж Рандолф. Сигурно Зак и Тайлър разбираха повече за управляването на ранчо от нея. Нито баща ѝ, нито съпруга ѝ бяха искали мнението ѝ някога. Всичко, което знаеше, бе научила с опити и грешки или използвайки знанията на мъжете, които бе наемала, а те не правеха усилия да скрият, колко се отвърщават от незнанието ѝ.

— Сигурна съм, че не искат да ме слушат.

— Ето тук грешиш. Елън и Джаред изостриха любопитството на всички и сега с нетърпение очакваме да научим повече за теб.

Какво можеше да са казали децата ѝ? Винаги ги предупреждаваше да внимават какво говорят пред непознати, но те на практика нямаха опит с такива и особено с жена като Роуз, която се отнасяше към тях като към нормални деца и ги хранеше с понички. Никога не се бяха сблъскали с буйно дете като Зак, чаровно момче, което кипеше от желание за живот. Той караше всички да се смеят и да искат да се присъединят към веселбата. Човек изпитваше желание да захвърли всички задръжки, защото Зак нямаше никакви и се забавляваше повече, отколкото някой можеше да си представи, че е възможно.

— Няма нищо интересно у мен — каза тя.

— Колко често в ранчото ти се появява жена, която иска да наеме някой от мъжете ти, за да се ожени за нея?

Тя не би се изразила точно така, но разбираше какво има предвид.

— Това ме прави необикновено безинтересна.

— Мадам, всичко необикновено е интересно. Е, ще се присъединиш ли към нас?

Повече от всичко ѝ се искаше да остане сама, но очевидно щеше да бъде развлечението за вечерта.

— Само ако обещаеш да не разкриваш невежеството ми.

Тя не можа да реши какво да мисли за изражението на Солти. Беше смес от изненада, развеселеност и разочарование, че може да си помисли нещо толкова лошо за него. Разчитането на израженията на

хората, които не познава, беше игра на предположения, в която често грешеше.

— Ако не побързаме, Роуз ще изпрати някой след нас. Ако имаме късмет, това ще е Тайлър. Той рядко говори. Ако ли не, ще е Монти. Той си измисля неща само за да се забавлява.

— Ела, седни до мен — каза Роуз, когато Сара влезе в стаята. — Всички са се съюзили срещу мен.

— Тя казва, че мрази крави и не се интересува от коне — обясни Елън на майка си. — А има цяло ранчо пълно с тях.

— Просто се опитах да изтъкна, че се омъжих за съпруга ми, въпреки кравите и конете му — изясни Роуз.

— Мисля, че тя се омъжи за Джордж въпреки нас — каза Монти.

— Със сигурност се е омъжила за него, въпреки теб — намеси се Джеф.

Сара бе забелязала на вечеря, че лявата ръка на Джеф я няма. Зачуди се дали я е изгубил по време на войната. Искаше да го харесва или поне да му съчувства, но изражението му бе толкова неприветливо, че дори някои от братята му го избягваха.

Роуз се засмя.

— Омъжих се за него въпреки всички вас.

— Не се е омъжила за Джордж въпреки мен — обяви Зак. — Тя ме обича.

Всички се засмяха, но Сара не пропусна ядосания поглед, който Монти хвърли на Джеф или този, който Джордж отправи към него и го накара да свие рамене и да се извърне.

На Сара ѝ бе приятно да гледа как братята се закачат със Зак, защото беше очевидно, че той се радва на вниманието. Натъжи се, че Джаред няма по-големи братя, чиято любов да е достатъчно силна, за да му помогне да превъзмогне физическия си недъг. Нито нараняването на Джеф, нито язвителността му пречеха да бъде високо ценен член на семейството.

— Откри ли нещо интересно, когато беше в Остин? — попита Джордж Сара, когато разговора затихна.

— Не разбирам много, но знам, че не ми харесва Преустройството^[1]. Опитаха се да ме убедят, че трябва да платя много

повече данъци, отколкото дължа.

Смехът на Монти бе ядосан.

— Опитаха същото и с нас, но Роуз ги изгони.

— Какво направи с данъците? — обърна се Роуз към Сара.

— Казах им да отидат при директора на банката, защото той държи ипотеката. След това повече не са ме притеснявали.

— Това е било много умно — каза Солти.

— Разбира се, че е умна — добави Роуз. — Тя е жена.

Това предизвика добронамерен смях от всеки, както и пренебрежителна забележка от Монти и буйно опровержение от Зак.

— Знаех си, че ще защитиш Роуз — каза Монти подигравателно, — защото тя те глези.

— Щеше да глези и теб, ако не беше толкова лош.

Това доведе до още един залп от смях.

Разговорът стана общ, като всички братя, освен Тайлър се включиха. Не беше трудно да разбере, че въпреки разногласията в отношенията между тях, ги свързваше обич, която им позволяваше да виждат отвъд различията си. Сара не знаеше, че е възможно подобно нещо между мъже. Ако баща ѝ и съпруга ѝ бяха като някой от тези мъже, живота ѝ щеше да е неизмеримо различен. Тя все още мислеше за това, когато Роуз заяви, че е изморена и ще си ляга.

— Не получихме поничките си — напомни ѝ Зак.

— Нямах нужда от мен, за да ядеш понички, нали? — попита тя момчето.

— Ти трябва да изядеш твоите.

— Смятам да си ги запазя.

— Ако не ги изядеш сега, Монти ще ги вземе.

— Клеветиш ме, а? — Монти се протегна към Зак, но знаейки къде да открие най-безопасното място в стаята, момчето вече се бе шмугнало зад Роуз.

— Солти, би ли взел поничките от кухнята? — попита Роуз. — Не бих се доверила на Зак или Монти, че няма да ги изядат половината, преди да се върнат. Джаред ще ти покаже къде ги сложих.

Сърцето на Сара се качи в гърлото ѝ. Погледът ѝ се стрелна към Джаред, който изглеждаше покрусен. Защо Роуз би направила нещо, което да разкрие слабостта на Джаред пред всички в стаята? Тя тъкмо

щеше да възрази, когато Солти се изправи, отиде до Джаред и му подаде ръка.

— Нека ти помогна да станеш.

Сара затаи дъх, когато Джаред посегна към протегнатата ръка на Солти. Хващайки го здраво, Солти издърпа сина ѝ от стола на крака. След като Джаред си възвърна баланса, Солти го вдигна. Сара не можеше да реши дали все още е ядосана, или облекчена да види, че изглежда никой не им обръща внимание. Тя винаги се бе старала да не привлича внимание към крака на Джаред като го държеше зает с неща, които можеше да прави. Очевидно Рандолф правеха същото с ръката на Джеф. Запита се дали той яздеше кон, или се ограничаваше само до каруца. Нямаше вид на човек, който избягва тежката работа. Чудеше се как го прави. Може би Солти щеше да ѝ каже.

След миг бе успокоена да види, че Солти и Джаред се връщат. Синът ѝ държеше под ръка тавата с понички. Но по-важното — лицето му грееше от щастие. Солти остави Джаред да се настани в стола, преди да му подаде тавата.

— Джаред ще разпредели поничките — каза Роуз. — Той има разрешението ми да накаже всеки, който се опита да си вземе повече от две.

— По-добре внимавай с Монти — предупреди Зак. — Той харесва понички повече от момичетата.

— Не харесвам нищо повече от момичетата — отвърна Монти. — Но Елън е твърде малка, а се страхувам от майка ѝ.

Сара повдигна вежда, но Монти само ѝ намигна.

Зак скочи преди всички, но братята му започнаха да го вдигат и да го подават на следващия подред. Дори Джеф се присъедини към веселбата. Зак заяви, че мисли за нечестно това, че е последния, който ще си вземе понички, но когато погледна в тавата и видя, че са останали само три за него и Джаред, той промени отношението си. Взе една поничка, раздели я на две и подаде половината на Джаред.

— Нямам нищо против да си я разделим — той хвърли зъл поглед към братята си. — Най-малкото дете никога не получава честен дял.

Братята му запротестираха и започнаха един през друг да му предлагат от своите понички. Накрая Зак имаше два пъти повече от

останалите, но беше достатъчно щедър, за да ги раздели с Джаред. А Джаред бе достатъчно лаком, за да приеме.

Гледката на цялата размяна докара сълзи в очите на Сара. Никога не си бе представяла, че семействата може да са такива. Наоколо имаше различия в характерите и неравенство, но любовта им едни към други ги сплотяваше. Не знаеше как щеше да го направи, но искаше това и за децата си.

— Нещо не е наред ли?

[1] Периодът между края на Гражданската война и оттеглянето на федералните войски от южните щати. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Сара бе забравила, че Солти я наблюдаваше внимателно, откакто с Уолтър влязоха в салона. Тя избърса една сълза.

— Не. Просто съм малко емоционална. Мисля, че не осъзнавах, колко съм изморена.

— Тогава отиваш право в леглото — каза Роуз. — Ако децата ти искат да останат до малко по-късно, ще се погрижа да си легнат.

— Не бих могла да искам това от теб.

— Няма проблем. Джаред ще подели едно легло със Зак. Елн ще спи в стаята, която пазя за бебето.

— А аз чия стая вземам?

— Предлагам ви моята, мадам — каза Монти. — Нямам нищо против да спя в плевнята. Така няма да се налага да слушам хъркането на Хен.

— Хен не хърка — възрази Зак. — Но ти да.

Този път Монти го хвана, преди да е успял да се скрие зад Роуз или Джордж. Започна да го гъделичка, а той закрещя, че ще се напишка в гащите, докато Роуз не го помоли да спре.

— Другия път ще те хвана, когато нито Роуз, нито Джордж са наблизо — заплаши го Монти.

— Ще се скрия в кокошарника.

— Дръжте се прилично — скара им се Роуз. — Какво ще си помисли Сара за вас?

— Само това, че ми се иска да имам братя като тях.

За изненада на Сара, това засрами мъжете толкова много, че те набързо се изправиха, готови да си тръгват.

— Мъжете не понасят добре чувствата — обясни Роуз на Сара, докато ѝ показваше стаята. — Показват привързаността си един към друг чрез ругатни и словесна борба. Не мога си да го обясня. Странни създания са, а моите най-вероятно са най-странни от всички.

— Съжалявам, че принуждавам Монти да спи в плевнята.

— Ти му правиш подарък — каза Роуз през смях. — Да живее вътре, да се мие и да внимава какво приказва, си е истинско мъчение за него. Ако не разтребвах стаята му, нямаше да можеш да минеш през вратата.

Стаята, в която Сара влезе, беше твърде спартанска за вкуса ѝ, но чиста и подредена. Нямаше нищо на стените и единствените мебели бяха просто легло, обикновен гардероб, малка масичка и един стол. Единственото нещо, което не бе на място, бе малката ѝ пътна чанта.

— Монти настоя за възможно най-малко мебели. Не видях причина да не му угодя. Ще изпратя някое от момчетата да донесе кана и леген. Той предпочита да използва помпата отвън.

— Не искам да те притеснявам.

Роуз се засмя.

— Не ме притесняваш. Тайлър ще го направи. Какъв е смисълът да се грижиш за осем мъже, ако трябва сам да изпълняваш поръчките си?

След като Роуз излезе, Сара запали малката газена лампа на масата. Тъй като трябваше да изчака Тайлър да донесе водата, преди да започне да се съблича, отиде до прозореца и погледна навън. Небето бе чисто, с изключение на няколко малки облачета, които се търкаляха бавно от запад на изток. Луната осигуряваше достатъчно светлина, за да може да различи тъмната постройка на плевнята. Не изглеждаше като място, което човек би предпочел пред стая в собствената си къща. Зачуди се дали Солти я предпочита.

Тя се извърна от прозореца. Защо мислеше за Солти, когато трябваше да мисли за Уолтър? Той покриваше всичките ѝ изисквания и нямаше недостатъци. Като го помолиха да се срещне с нея, Джордж и Роуз потвърдиха почтеността му. Трябваше да е облекчена и благодарна, вместо да се опитва да намери обяснение за нарастващото силно чувство, че прави грешка. Беше намерила точно типа мъж, който търсеше и изглежда той се интересувахе от предложението ѝ. Хвърли се върху леглото и изсумтя възмутено. Всъщност не беше нужно да се оглежда надалеч за източника на безпокойството, недоволството и неспособността да съсредоточи мислите си върху Уолтър. Солти толкова силно я привличаше, че мислите ѝ излизаха извън контрол.

Сара се изправи на крака, решена да го избие от ума си. Взе чантата си, сложи я на леглото и я отвори. Освен нощницата ѝ нямаше

кой знае колко повече вещи. Нито тя, нито децата имаха повече от три чифта дрехи: два за работа и един за официални случаи. Всичко друго бе протрито от дълго носене и често пране.

Беше облекчена да чуе почукване. Отвори вратата и завари Тайлър да стои пред нея с обещаните вода и леген. Когато тя ги взе, той се обърна и си тръгна, без да каже нищо. Странно момче, което изглеждаше още по-необикновено, защото беше толкова високо и слабо.

Не ѝ отне много време да се измие и преоблече. След като изгаси лампата, тя остави тялото си да потъне в матрака с доволна въздишка. Не можеше да разбере, защо Монти би предпочел плевнята пред това легло. Беше толкова меко, че бе сигурна, че ще се успи, ако не остави завесата дръпната, за да може утринното слънце да я събуди.

Благодарна за бариерата срещу нощния студ, Сара издърпа дебелия юрган до брадичката си. Страхуваше се, че ще лежи будна, обсебена от терзанията си за интереса към Солти, но веднъж щом топлината на тялото ѝ сгря леглото, тя блажено потъна в дълбок сън.

Сара беше ужасена да разбере, че всички са станали, докато се облече и слезе в кухнята.

— Защо не ме събудихте? — попита тя Елън, която бе заета да реже бисквити, нещо, което никога не правеше у дома.

— Мисис Рандолф каза да те оставим да поспиш.

Джаред вдигна поглед от мястото, където разбиваше яйца в голяма купа.

— Мисис Рандолф каза, че след като всички ние помагаме, ти само ще ни се пречкаш.

Зак режеше наденички, докато Тайлър мелеше кафе. Ароматът на печените зърна, който изпълваше стаята, предизвика у Сара спомени за кухнята на майка ѝ, когато беше малко момиченце. Но вместо радостното настроение, което изпълваше кухнята на Роуз, Сара помнеше припрените усилия яденето да бъде приготвено бързо, страха, че баща ѝ ще намери нещо, което не е наред.

— Бих могла да сложа масата.

— Това е моя работа — каза Зак, без да вдига поглед от работата си, — да слагам храна в купите и да ги нося до масата.

— Аз правя това — Тайлър защитаваше работата си като Зак.

— Можеш да приготвиш яйцата, щом Джаред ги разбие — каза Роуз. — Аз трябва да изпържа останалите наденички и да наглеждам ябълките, за да не изгорят.

А как само изглеждаха тенджерата с овес и тигана говеждо със сос. Сара никога не бе виждала толкова много храна нито пък ѝ се бе налагало да приготвя около две дузини яйца. Дори след като ги изсипа на два пъти, имаше чувството, че разбърква тенджера със супа. Когато първите бяха готови, тя се обърна да помоли за чиния, само за да види, че Тайлър вече бе оставил една до лакътя ѝ. Когато привърши с втората партида яйца, първите бисквити бяха изкарани от фурната и останалата храна бе на масата.

Мъжете, които очевидно чакаха да ги извикат, влязоха като се смееха и си приказваха. Само след миг всички бяха седнали около масата и всяка чиния или купичка, както и горещите бисквити, потопени в масло и увити около наденичките, бяха раздадени. Звукът от смях и приказки, бе заменен от тракането на лъжици в купичките, вилици, които остъргваха чиниите и захар и сметана, които се изсипваха в чашите горещо кафе.

— Надявам се, че не си отегчена от тишината — каза Роуз на Сара. — За един каубой нищо не е по-важно от храната.

— Изобщо не съм отегчена — отговори Сара. — Свикнала съм — баща ѝ никога не позволяваше разговори, докато се хранеше, а Роджър се интересувахе само от собственото си мнение.

Тишината приключи веднага щом всички изядоха първата си порция. Сара бе заинтригувана да разбере, че докато всичко бе подавано надясно, когато започнаха да се хранят, сега, когато дойде време за второто, купичките и чиниите се разменяха по най-бързия начин. Както и за третото. Изглежда Монти имаше кухи крака.

Щом апетита им бе задоволен, мъжете се върнаха към разговорите си на по чаша кафе. Джордж разпредели задачите за деня. Изслуша предложенията и възраженията и направи някои промени. Щом работните задължения бяха изяснени, мъжете изгълтаха кафето си и заедно излязоха.

— С какво можем да помогнем да почистим? — попита Сара.

Роуз огледа кухнята.

— Зак може да подава чиниите на Джаред. Щом ги почисти, Елън ще ги слага на тезгяха.

— Мога да измия чиниите, ако Тайлър ги подсушава, докато ти прибиращ храната — предложи Сара.

— Елън може да помогне на Зак да приберат храната. Междувременно Джаред ще излющи малко сух грах за вечеря.

Беше невъзможно при шест човека в кухнята да не се пречат един на друг от време на време, но всичко бе измито, подсушено и прибрано за много кратко време.

— Сега е мой ред да си отпочина с чаша кафе — каза Роуз на Сара. — Искаш ли да се присъединиш към мен?

На Сара нищо не би й харесало повече, но така Роуз нямаше да може да си подремне, както бе обещала на Джордж.

— Няма какво да се прави, докато не стане време да приготвя вечеря. Докато родя бебето, мъжете трябва сами да чистят стаите си. Близнаците остават у дома през деня, аз мия съдовете, а Зак и Тайлър правят всичко останало, преди да се присъединят към братята си. Джордж помага винаги, когато го помоля.

— Това е още една причина, поради която не бива да ти създавам допълнително работа — каза Сара.

— Пфу — изсумтя Роуз. — Когато трябва да готвиш за десет, три допълнителни гърла не са кой знае каква разлика. Освен това си струва щом има жена, с която да си поговоря. Знаеш ли какво е да си затворена в ранчо пълно само с мъже в продължение на месеци? Джордж и братята му се стараят, но разбират кравите си по-добре, отколкото жените.

От това, което бе видяла, Сара би разменила съпруга си с всеки един от тях.

— Мисля, че си късметлийка.

— О, знам това — отвърна Роуз, — но не мога да позволя те да го научат. Няма да мога да ги накарам да свършат и половината от работата.

Сара бе видяла достатъчно, за да знае, че любовта, а не вината караше мъжете да помагат на Роуз. Чувстваше се виновна, защото й завижда, че има такова изобилие от нещо, което самата тя никога не бе притежавала.

— Сега спри да се тревожиш. Тайлър ще води Елън да види конете, а Зак предложи да покаже на Джаред ранчото с каруцата с понито си.

Сара се предаде.

— Ти седни, а аз ще приготвя кафето. Зажадняла съм за женски разговор колкото теб. Седемгодишно момиченце не може да го замени.

През следващия час Сара говори за неща, за каквито не бе говорила от години и докато времето напредваше, разговора им се обърна от общ към темата за раждане на деца. Това облекчи до някъде чувството за вина у Сара, че може по някакъв начин да поеме ролята на сестра или братовчедка, каквато Роуз нямаше.

Щом изчерпаха въпроса за раждането, кърменето, никненето на зъбчета и най-подходящия момент за приучване към гърне, Роуз попита Сара:

— Реши ли кой мъж ще избереш?

Внезапният въпрос изненада Сара.

— Да.

— Но не си щастлива от това?

Интуицията на Роуз вече изобщо не биваше да я изненадва.

— Не, не съм, но просто се държа глупаво.

— Това означава ли, че ума и сърцето ти са на различни мнения?

— Как разбра?

— Това е ситуация, в която всяка жена рано или късно попада. Мъжете избират най-практичното решение и са щастливи. Ние жените искаме първо да последваме сърцето и да се надяваме, че това ще е практично.

— Ами ако не е?

— Нямам отговор на този въпрос.

— Какво направи, когато се омъжи за Джордж?

— Последвах сърцето си, но поех работата на домакиня, защото няха друг избор.

Сара щеше да се омъжи, защото нямаше друг избор. Затова трябваше да е много внимателна при избора си на съпруг. Трябваше да се справя с много законни права, които зависеше от него да не прилага.

Роуз се надигна от стола.

— Време е за дрямката, която обещах. Джордж ще иска да знае, колко дълго съм спала. Защо и ти не си полегнеш?

— Прекалено изнервена съм.

— Тогава се поразходи. Ако искаш да пояздиш, Тайлър ще ти оседлае кон и ще те разведе наоколо.

— Не искам да се пречкам.

— Не ни се пречкаш. При толкова малко посетители, винаги се радваме на всеки новодошъл.

— Бяхте извънредно щедри.

— Глупости, ти ми спести пътуване до Остин, с което да възстановя здравия си разум.

След като Роуз излезе от кухнята, Сара изми чашите и изплакна джезвето. Огледа се, за да се увери, че не може да направи нищо повече и реши да последва съвета на Роуз и да се поразходи. Бе прекарала целия си живот в ранчото на баща си, но още чувстваше, че не знае достатъчно за управлението му. Може би тук щеше да научи нещо, което да ѝ помогне. Дори малко предимство би било решаващо за оцеляването ѝ.

Времето се бе променило през нощта. Денят бе ясен и светъл, подухваше лек ветрец. Беше един от онези приятни дни, когато слънцето бе топло, а въздуха свеж. Ден, който да те кара да се чувстваш добре, само защото си жив. Застанала на верандата, тя обходи с поглед земята от утъпканата пръст, която оформяше двора до хълмовете на хоризонта. Виждаше земя, застинала тихо, преди природата да я разбуди за живот само след няколко седмици. Не приличаше на място, което би допуснало враждебни индианци или ездачите на Кортина. Изглеждаше твърде гостоприемна, за да скрие отровни змии, непроходими гъсталаци от храсти и лози, въоръжени със страшни тръни. С влажна почва, която не отказва да изхранва питателната трева, от която кравите ѝ се нуждаеха, или плодовете и зеленчуците, с които семейството ѝ се хранеше.

Като прогони отчайващите образи, тя слезе по стълбите и се запъти към обора. Не бе изминала и половината път, когато Солти излезе. Мислеше си, че увлечението към него е нещо, което лесно би могла да преодолее, но сега то я връхлетя с шокираща сила. Тя спря надявайки се, че няма да я забележи, но нямаше зад какво да се прикрие. Когато ѝ махна, ръката ѝ не изчака съзнателна команда и му помахаше в отговор. Продължи напред влачейки краката си, защото всяка стъпка усилваше привличането, което се опитваше да забрави.

— Какво правиш тук? — попита той, когато тя приближи.

— Просто гледам.

— Мога да те разведа наоколо. Какво искаш да видиш?

— Не съм сигурна — тя не мислеше. — Оборът — каза, хващайки се за най-очевидното. — Защо го е построил Джордж? Никога не съм виждала нещо подобно в Тексас.

Солти се запъти към правоъгълната постройка.

— Джордж е израснал във Вирджиния, където всички имат обори. Не му беше удобно без такъв, но в същото време е и много практичен. Бикът е прекалено ценен, за да го оставят навън, а навеса не предлага достатъчно защита. Там държим също седлата, юздите, гамашите и всички принадлежности, от които се нуждаем за ранчото, както и каруцата на Роуз — Солти отвори вратата. — Разгледай вътре.

Сара бе посрещната от смес от миризми. Кожа и мас за седлата се надпреварваха с миризмата на тор. По-ненатрапчиви бяха ароматите на ново дърво, влажна почва и сено. Вратата в другия край бе отворена и създаваше контраст от силна светлина и тъмни сенки.

— Всяка сутрин преди закуска извеждам бика и го прибирам, преди да си легна. Храним го на пасището.

Сара можеше да види туловището на животното да си почива в сянката на стар дъб. Разпозна някои от кравите като дългороги, но другите ѝ бяха непознати.

— Какви крави са тези? — попита тя.

— Разменихме ги с Ричард Кинг за няколко телета от нашия бик. Кинг експериментира с нови породи.

Тя се опита да се съсредоточи върху останалата част от обора, вместо да мисли, как би могла да плати за едно от телетата на този бик. Дори това отчайващо занимание бе по-добре, отколкото да си позволи да мисли за ефекта, който близостта на Солти оказваше върху нея. Какво имаше у този мъж, че не ѝ позволяваше да го игнорира? Той не беше опустошително красив. Бе твърде висок и слаб, за да е образец за великолепа фигура като Джордж Рандолф. У него нямаше нищо доминиращо. Не бе изпълнен с енергия, която да извира от него. Беше просто мъж. Можеше да го подминеш на улицата и да не го забележиш.

Е, някой друг би могъл, но очевидно не и тя. Да бъде с него в обора и да си говорят за седла и тор, беше най-вълнуващото нещо,

което ѝ се бе случвало от години. Какво ѝ ставаше?

— Искаш ли да видиш плевнята? — попита Солти.

Сара събра разпръснатите си мисли.

— Съмнявам се, че другите мъже ще харесат това.

— Няма да ги е грижа.

Тя му позволи да ѝ покаже плевнята, корала, където държаха конете си, и навеса, където трябваше да стои бика. Дори и кокошарника. Вероятно щеше да го последва и до свинарника, но той каза, че е по-добре да го пропуснат. Колкото повече го слушаше, толкова повече искаше да ѝ говори. Харесваше ентусиазма, оптимизма му, удоволствието, с което вършеше работата си. Но най-много от всичко — смеха му. Не можеше да си спомни последния път, когато тя или децата ѝ се бяха смели.

Изглежда Солти можеше да намери във всичко причина да се усмихне. На малкия чифт гамаши, които Роуз и Зак му бяха подарили за последния рожден ден. На мързеливия бик, който не проявяваше интерес към кравите, които трябваше да оплоди. На ярките, които бягаха от вниманието на петела. Единственият път, когато го бе видяла да се мръщи бе, когато му каза, че не отговаря на изискванията ѝ. Накрая се озоваха в голяма градина, където плодовите дръвчета бяха започнала да напъпват.

— Джордж е оставил градината на Роуз и мен. Каза, че имал вече достатъчно мазоли за цял живот.

Солти ѝ показва къде скоро ще бъдат засадени боб, грах, тиква и още дузина други зеленчуци.

— Не всичко, което имахме в Джорджия вирее в горещината и на тексаска почва, но съм решен да намеря начин да посадя ябълки и праскови.

Сара никога не бе виждала ябълково или прасковено дърво. Единствените плодове, които бе опитвала, бяха диви.

— Очаквам градината да е само за мен, докато Джордж не наеме някой друг — каза Солти.

— Защо?

— Роуз ще е заета с бебето, а Уолтър ще е с теб.

Сара долови разочарованието в гласа му. Искаше да каже или направи нещо, но нищо не ѝ хрумна. Знаеше какво трябва да направи. Въпреки увлечението ѝ по Солти, трябваше да избере Уолтър.

— По-добре да се връщам в къщата — каза тя. — Обещах на Роуз да ѝ помогна — разочарован ли изглеждаше? — Благодаря ти, че ме разведе наоколо. Знам, че сигурно би предпочел да прекараш времето си като свършиш нещо полезно.

— Моята работа винаги ще бъде тук. Не съм имал шанса да прекарам толкова много време с красива жена от преди войната.

— Смятам да издам на Роуз, какво си казал — беше жалък опит за шега, но това бе най-доброто, което можеше. За щастие ѝ спечели усмивка.

Солти се поправи.

— Щях да кажа красива жена, която не е омъжена и не очаква дете.

— Ти си много мил мъж. Надявам се да намериш също толкова добра жена.

След импулсивните си думи Сара се обърна и забърза към къщата. Не искаше да види реакцията на Солти, защото каквато и да беше тя, не желаше да си спомня за нея.

По време на вечеря, Сара беше неизмеримо нервна. Следобедът, прекаран помагайки на Роуз, не бе в състояние да я разсее от решението, което взимаше отново и отново. Изглежда бе нужно само да си помисли „ще направя това“ и дузина причини защо трябва да стори обратното нахлуваха в главата ѝ.

Освен че разказа как Солти я е развел из ранчото, беше пощадена от въпроси на масата относно решението ѝ, защото децата бяха толкова погълнати от това, което бяха правили през деня, че не можеха да спрат да говорят. Докато се радваше, че на Елън ѝ беше позволено да язди който кон си избере, бе силно развълнувана да разбере, че Зак е обиколил с Джаред половината ранчо. Той не се бе отдалечавал на повече от сто фута от входната им врата без нея. Сигурно се бе чувствал сякаш целия свят му принадлежи.

— Тайлър каза, че мога да яздя по-добре от него и Зак — похвали се Елън на майка си.

— Тя не ме е виждала да яздя — запротестира Зак.

— Аз съм — заяви Тайлър.

Зак се замисли.

— Не се интересувам от коне. Когато порасна, ще отида в Ню Орлиънс.

— Ако не спреш да дърдориш и ядеш, лично ще те пратя там — предупреди го Монти.

— Остави го на мира — скастри го Роуз. — Ще дойде ден, в който ще ти се иска той все още да е тук.

Монти се засмя.

— Да не съм луд.

— Джаред каза, че и той би искал да отиде в Ню Орлиънс — осведоми Зак всички. — Планираме да отворим заедно игрална зала.

Сара не знаеше дали зачервените бузи на Джаред бяха резултат от очевидното преувеличаване на Зак, или от удоволствие, че е включен в подобно начинание, което не му се бе случвало никога преди. Надяваше се, че ще е възможно да покани Зак да ги посети някой ден. Това би било чудесно за Джаред.

— Ти какво ще правиш, когато пораснеш? — попита Джордж Елън.

— Ще си имам собствено ранчо и ще го управлявам сама — отговори му Елън.

— Няма ли да позволяваш на съпруга си да помага?

— Аз няма да се омъжвам. Мама казва, че мъжете са мързеливи и безотговорни. И това са само най-добрите.

Горещината, която запали бузите на Сара не се охлади от неуспешния опит на Роуз да прикрие смеха си. Дори Джордж с усилие потискаше усмивката си.

— Сигурно е чула Роуз да говори за мен — пошегува се Монти. — Тя казва, че никоя жена с всичкия си няма да ме вземе.

— Аз казах, че разумна жена няма да те вземе — поправи го Хен. — Роуз каза, че ще побъркаш всяка нормална жена.

— На мен ми звучи еднакво — отвърна Монти. — Но съм съгласен с Елън. И аз няма да се оженя.

— За което трябва да сме много благодарни — каза Джеф.

Монти се обърна към Сара.

— Джордж ми каза, че искаш да наемеш някой от нашите мъже.

— Целта ми не е точно такава, но наистина се надявам някой от работниците ви да дойде да работи за мен.

— Реши ли кой? — попита Роуз.

Тя бе решавала и се бе отказвала поне сто пъти. Трябваше да е облекчена, че я притискат да обяви избора си. Беше разумна, рационална жена, такава, която взимаше решения на база на факти, а не на емоции. Не можеше да разбере, защо този път бе толкова различно.

— Да, реших — отвърна тя.

— И кой е той?

ГЛАВА 6

— Солти.

Сара не повярва на собствените си уши. Искаше да каже Уолтър. Името му беше буквално на върха на езика ѝ. Как изобщо може да каже Солти? Самият той бе толкова изненадан, че за малко да обърне кафето си.

— Винаги съм смятала, че той е идеалния избор за теб — каза Роуз. — Радвам се, че си съгласна.

Погледът на Сара запрехвърча от Уолтър към Солти и обратно. И двамата изглеждаха изненадани, но по различен начин. Уолтър изглеждаше примирен. Сигурно бе предположил, че ще предпочете него, макар тя да не бе казала нищо.

Все още объркан, Солти попита:

— Сигурна ли си, че наистина избираш мен? Беше казала, че не отговарям на изискванията ти — той ѝ предлагаше чудесна възможност да поправи грешката, която емоциите ѝ я бяха накарали да направи.

— Не искаш ли да ни бъдеш баща? — попита Джаред. — Защото съм сакат ли?

Сара погледна към сина си, но той се бе обърнал към Солти с такава надежда изписана на лицето, каквато никога не бе виждала. Какво бе сторил той, за да се привърже Джаред така бързо и силно? Как не го бе забелязала? Тя затаи дъх и зачака отговора на Солти.

— Ти не си сакат — каза той. — Имаш някои проблеми с ходенето, но бих могъл да те науча на много неща.

Джаред се обърна към майка си.

— Ще му позволиш ли? — копнежът в очите му можеше да пробие стената на много по-кораво сърце от нейното.

— Сестра ти харесва ли Солти? — попита Сара.

Елън ошастливи мъжа с една от редките си усмивки.

— Тайлър каза, че той може да язди по-добре от всеки друг, с изключение на Джордж, Монти и Хен — в очите на дъщеря ѝ, той не

се нуждаеше от други качества.

Сара се обърна към Солти.

— Какво ще кажеш?

Погледът му се задържа за няколко секунди върху Джаред, преди да се обърне към нея.

— Бих бил щастлив да приема предложението ти.

В очевидно неведение за напрежението в стаята, Монти каза:

— Това трябва да се отпразнува!

Част от сковаността напусна лицето на Солти и той се обърна, за да попита:

— Защо? Защото се отърваваш от мен?

— Точно така. Роуз те харесва повече от мен.

Безгрижното настроение, което бързо превзе стаята, прикри неудобството на Сара и ѝ позволи да отбягва погледа на Солти.

Не приличаше много на празненство, когато можеше да вдигнеш тост само с кафе, вода или мляко, но това изглежда не можеше да охлади настроението. Сара с облекчение забеляза, че Уолтър се включи в забавлението, но не можеше да спре да се притеснява, какво може да си мисли Солти. Когато за един дълъг момент гледаше към Джаред, преди да ѝ отговори, тя вярваше, че ще ѝ откаже. Нямаше съмнение, че е приел заради сина ѝ, а не заради нея.

Не бе подготвена за това, колко много ще я нарани тази мисъл. Тя остави вилцата си, за да не може никой да види, колко силно трепереше ръката ѝ. Вярваше, че е овладяла увлечението си, но чувайки се как изрича името му, осъзна, че то владееше нея. Сега бе обещала да се омъжи за човек, който желаете земята ѝ, искаше да помогне на сина ѝ и беше обещал да не показва към нея интерес като към жена.

Това бе съкрушителен удар, но не беше твърде късно. Все още можеше да промени мнението си, преди да се оженят.

Една дума — неговото име — бе променила посоката на живота на Солти. В един миг, той беше обикновен работник в ранчо с минимална възможност за различно бъдеще, а в следващия — бъдещ пастрок и собственик на земя с отговорността да направи от едно разорено ранчо печелившо. И все пак можеше да постигне това само като се ожени за жена, която не искаше да е омъжена, не и за него, защото го намираше привлекателен. По-лошото бе, че тя го

привличаше. Ако разбереше, ако дори само заподозреше, вероятно щеше да се откаже от уговорката.

Той отпи от кафето, за да отпусне гърлото си, което бе станало сухо и стегнато. Беше му трудно да се усмихва на Сара, да се смее на шегите на Монти и да не обръща внимание на намеците му, докато мозъкът му работеше трескаво, за да измисли начин да преживее предстоящите месеци. Той не беше голям привърженик на брака, но това не важеше за жените. Беше лесно да избягва изкушението, когато наоколо нямаше приемливи жени, но как щеше да успее да не стане жертва на нуждите си, след като обекта на желанията му щеше да е законната му съпруга? Нямаше да има студени извори, в които да се потопи, когато изкушението станеше непоносимо. Нямаше постоянно да има дърва за цепене, дупки за копаене или крави за поваляне.

Най-разумно щеше да бъде да отхвърли предложението на Сара. Уолтър щеше да е добър с децата и мил със Сара. Бе казал на Солти, че брака го е научил да уравнива нуждата си от жена с желанието да отбягва опитите да бъде прекроен и подобрен от тях, така че нямаше да има проблем с изискването на Сара да живеят отделно. Но беше нужен само един поглед към широката усмивка на Джаред, звука от смеха му и Солти разбра, че не може да наруши обещанието, което му бе дал. Ако можеше да излезе нещо добро след дългите години, прекарани в борба с недъгавостта на баща му, щеше да се изрази в това, което можеше да стори за Джаред.

— Спри да гледаш сякаш са те осъдили на десет години тежка работа — каза му Монти. — Ако се колебаеш, аз бих заел мястото ти.

Гласът на Джеф беше твърд, а тона му хаплив.

— Съмнявам се Сара да иска да добави трето дете към семейството си.

Любезността се отдръпна от лицето на Джордж.

— Бих искал да погледнем заедно сметките на ранчото по-късно, Джеф. Още не са довършени, нали?

Джеф стисна ядно устни.

— Знам кога се опитваш да се отървеш от мен.

— Сигурен съм, че е така. Ако прекарваш повече време в сметки и по-малко да измисляш болезнени начини да нараниш хората, нямаше да го правя.

Джеф избута стола си и стана на крака.

— Събирането на цифри е всичко, което един сакат може да прави.

— Никой тук не вярва в това. Сега, преди да излезеш, се извини на Джаред за безчувствената си забележка.

Солти забеляза доволно, че Джеф засрамено се изчерви.

— Съжалявам — каза Джеф на сина на Сара. — Имам лош характер, който не се подобрява, когато седемгодишния ми брат може да прави неща, които аз не мога.

Джаред огледа сериозно Джеф, преди да отговори.

— Аз не съм способен и на половината неща, които Елън може, а тя е момиче. Мама казва, че трябва да потърся какво ще мога да правя, а не да губя толкова много време в мисли, какво не мога. Това просто ще ме направи нещастен.

— И на мен ми дадоха същия съвет, но очевидно ти го следваш повече от мен.

Очите на Джаред заблестяха от непролети сълзи.

— Не знам. Понякога е трудно.

Гневът на Солти утихна. Той толкова бе свикнал с недъгавостта на Джеф, че бе забравил колко му е трудно да се изправя срещу нея през всеки час от деня. Точно той не биваше да прави такава грешка. Баща му никога не му позволи да забрави, дори за ден, какво изживява.

— Винаги е трудно — съгласи се Джеф. — Сега по-добре да се захващам за работа. Така както това семейство яде, ще имаме нужда от много пари.

— Мога да застрелям още пуйки — предложи Монти.

— Не, не можеш — каза Джордж. — Почти си ги избил до крак. Освен това Роуз няма нужда от повече пера за възглавници.

Имаха пухени възглавници дори в плевнята. Солти се съмняваше, че при Сара ще е толкова удобно. Но нямаше смисъл да гадае как ще е. Щеше да разбере след няколко дни. По-добре беше да използва времето, за да събере малкото си вещи. И да помоли Джордж за заплатата си. Смяташе, че скоро ще му потрябва.

— Кога ще тръгнете? — Монти попита Сара. — Възнамерявах утре да взема Елън с нас навън, ако още е тук.

Вълнението на Елън бе очевидно, но липсата на ентузиазъм у Джаред имаше по-голямо въздействие върху Солти. Той каза:

— Не съм сигурен дали имам право все още да взимам решения, но ако Сара няма нищо против, бих искал да тръгнем още утре сутринта. Ще ни отнеме няколко дни да стигнем у дома.

У дома. Кога за последно бе използвал тази дума и защо я изрече сега?

— Съгласна съм с него — каза Сара. — Достатъчно дълго отсъствахме — тя погледна към дъщеря си. — Очаквам Елън да има достатъчно възможности да язди със Солти.

— Всички ще имате — обеща той. — Това е семейно ранчо, нали?

Все още не знаеше, какво може да прави Джаред, но беше твърдо решен момчето да не бъде изключвано. Нямаше начин да направи крака му нормален, но смяташе да му помогне да наблегне на това, което умее. Джаред имаше нужда от причина да се гордее със себе си. Солти помнеше, как липсата на гордост бе съсипала баща му. Щеше да се увери, че това никога няма да се случи с момчето.

Роуз се изправи на крака.

— Зак има някои дрехи, които са му омалели — обърна се тя към Сара. — Мислиш ли, че Джаред или Елън ще могат да ги носят?

Солти мразеше нещастния израз на лицето на Сара. Сигурно се срамуваше да приеме дрехите, но децата ѝ се нуждаеха от тях. В този миг Солти си обеща, че тя никога повече няма да изпадне в подобно положение, ако той можеше да направи нещо по въпроса.

— Това е много мило от твоя страна, но...

— Няма на кой да ги дам. Ако не ги вземеш, ще трябва да ги нарежа на парцали.

— Щом на Зак са му умалели, значи вероятно вече са парцали — намеси се Хен.

— Малко са поизносени — призна Роуз, — но ако нямате много работни дрехи, ще си спестиш половината от времето, в което ще переш едни и същи отново и отново.

— Не гледай към мен — каза Монти. — Не аз искам дрехите ми да са изпрани.

Неспособността на Монти да осъзнае, че света не се върти около него, даде време на Сара да се вземе в ръце. Солти се зарадва от това. Когато Роуз отново се обърна към нея, неговата бъдеща съпруга не показва никакъв знак на емоционално неудобство.

— Бихме се зарадвали на малко допълнителни работни дрехи. Елън буквално е протрила нейните.

Роуз направи знак на Зак.

— Можеш да ми погнеш да решим какво да запазим.

Момчето сви рамене.

— Не ме интересува. Дай им всичко.

Роуз сложи ръце на хълбоците си, за да наблегне:

— Няма да получиш нищо ново, преди да е минал прехода до Абилийн, млади момко.

— И то само ако получим цената, на която се надяваме — добави Джордж.

— Никога не получавам нищо ново — оплака се Зак като последва Роуз към стаята.

Монти се обърна към Джаред.

— По-добре да изпереш дрехите, които вземеш от Зак, преди да ги облечеш. Ако не го направиш, ще хванеш въшки.

— Въшките на Зак — пошегува се Хен. — Те са най-лошия вид.

Солти се зарадва като видя, как близнаците разсмиват Джаред. Беше сигурен, че момчето е имало твърде малко причини за смях през по-голямата част от живота си. Вероятно и със Сара беше така. Сигурно не ѝ бе било лесно да се бори да запази ранчото си по време на войната. Трябва да е станало още по-лошо, когато е изгубила съпруга си. И определено се бе отразило и на децата.

Колкото повече мислеше за положението, в което щеше да се окаже, толкова по-ясно осъзнаваше, че представата да има собствена земя бе засенчила огромните размери на задачата, с която се заемаше. Беше повече от това да поеме западащо ранчо и да го направи печелившо. Най-важно щеше да бъде да се опита да върне надеждата на семейството. Надежда, която бяха изгубили.

Джордж се обърна към него.

— Искаш ли да ти помогна с багажа?

— Разбира се — Солти не знаеше какво е намислил Джордж, но той никога не правеше нещо без причина.

— И аз ще дойда — рече Монти.

Джордж поклати глава.

— След като Роуз и аз не сме тук, ти трябва да останеш, за да забавляваш гостите. Само опитай да не посрамиш семейството ни.

— Това означава, че Хен трябва да остане — каза Монти.

— Не бих си и помислил да оставя тези мили хора сами с теб и Тайлър — отговори Хен. — Той няма да говори, а ти трябва на всяка цена да избягваш да го правиш.

За удоволствие на Джаред и Елън, близнаците продължиха да спорят. Солти и Джордж ги оставиха.

— Мисис Уинборн наистина ли ти каза, че няма да избере теб?
— попита Джордж, когато излязоха от къщата.

— Точно така — отговори Солти.

— Какви бяха възраженията ѝ?

Солти се усмихна криво.

— Привличам я.

Джордж се засмя.

— Чувал съм много причини, поради които да не дадеш работа на някого, но никога тази, защо не искаш някой мъж да ти бъде съпруг.

И двамата издаваха дращеци звуци, когато каменистата почва се притискаше под тежестта на стъпките им. Сега, когато слънцето бе залязло, въздухът беше студен и сух. Плодовите дръвчета нямаше да напъят още известно време. Солти се зачуди, кой ще се грижи за градината тук.

— От това, което каза, разбрах, че е имала лош брак и не иска да предоставя шанс това да се случи отново. Няма да имаме физически контакт помежду си и ще ѝ позволя да се разведе с мен, веднага щом ранчото си стъпи на крака. В замяна ще получа половината ѝ земя.

— Ще се ожениш и ще се преструваш пред целия свят, че е истинско — Джордж се засмя и отвори вратата на плевнята. — Винаги съм си мислел, че си умен мъж, но може и да размисля — той се пресегна за фенера, който държаха вътре. — Това е гаранция за провал.

Солти се изненада.

— И какво препоръчваш да направя?

Джордж сви рамене.

— Не питай мен. Нямах намерение да се женя за Роуз, макар да си помислих, че е красива като картина, първия път щом я видях. Не съм по-добър с романтиката от теб — той запали фенера и го вдигна. — Сега нека видим от какво искам да се отърва.

— Можем ли да започнем с бика? — пошегува се Солти.

Джордж силно се засмя.

— Не мога да направя това, но ще ти дам едно теле като сватбен подарък.

— Шегувах се!

— Какво е едно теле между приятели? — Джордж го погледна спокойно. — Освен това, ако тази жена е достатъчно отчаяна, за да се омъжи за мъж, без да го иска, ще ти е нужна всичката помощ, която можеш да получиш.

Солти бе убеден в това. Само че помощта, от която тя се нуждаеше, трябваше да дойде от него. Той не знаеше дали има нужните качества, за да стане от работник ръководител на ранчо, което е на ръба на фалита, съпруг на жена, която е изгубила вяра в мъжете и баща на две деца, които имаха нужда от мъжа, който майка им не искаше. Какво го бе накарало да си мисли, че ще може да се справи с подобно предизвикателство? Бе прекарал целия си живот изпълнявайки заповеди. От баща си, от офицерите по време на войната и от Джордж. Никога не бе имал възможност да направи нещо сам, не бе получавал шанс да докаже, че може.

Е, сега имаше тази възможност. Казваше, че го иска и не можеше да се провали. Други, по-уязвими хора, зависеха от него.

Цялата сила на това, което бе сторила, връхлетя Сара, когато излезе от къщата на следващата сутрин и видя Солти да стои до натоварената ѝ каруца със завързани отзад два коня. Тя щеше да се омъжи за човек, когото не бе виждала допреди два дни и се надяваше, че ще може да обича децата ѝ, макар да не чувстваше нищо към нея. За да повиши залога от разумен до невероятен, той трябваше и да превърне западащо ранчо в печелившо.

Беше полудяла. Нямаше друго обяснение.

Трябваше да каже, че е направила грешка, че е променила мнението си, но Джаред вече седеше в каруцата и се усмихваше по нов, различен начин. В очите му не се четеше страха, който толкова често бе виждала в дълбините им. Тази усмивка може би издаваше, че вече не гледа толкова черногледо на бъдещето. Прокрадваше се дори

надежда. Каквото и да бе, Джаред смяташе, че Солти бе видял в него момче, а не само „изсъхнал крак“.

Елън стоеше до главата на коня, който беше впрегнат в каруцата и ръката ѝ държеше юздата, горда, че са ѝ се доверили да го държи спокоен и под контрол.

Роуз последва Сара навън. Тя се приближи и снижи глас.

— Знаеш, че имаш най-добрия мъж, нали? Джордж никога няма да намери някой, който да заеме мястото му.

Сара не знаеше как да отговори. Как можеше да ѝ каже, че не иска да го мисли за най-добрия мъж, защото можеше да поиска да остане завинаги, след като ранчото отново започнеше да печели? Как да ѝ каже, че смята да се омъжи за мъж, когото не иска, след като не беше истина?

— Децата вече го харесват.

— Всички харесват Солти. Той ще ни липсва.

Раздвоена между вината и страха, Сара не знаеше дали е направила най-добрия, или най-лошия избор в живота си. Как бе възможно да вземе решение, когато не искаше да се чувства виновна, че го е направила и същевременно да е решена да продължи? Мислите ѝ бяха толкова неясни, че не знаеше дали е просто объркана, или е на път да изгуби ума си.

Мисълта ѝ се проясни, когато Зак и Тайлър излязоха от къщата и закрачиха надолу по стълбите, за да натоварят два големи вързопа в каруцата. Тя се обърна към Роуз и каза:

— Не мога да взема толкова много.

— Вземи ги — помоли се Зак. — Ако чекмеджетата ми са пълни, Джордж ще каже, че нямам нужда от нови дрехи, дори и всичко, което имам да ми е омаляло!

Сара бе раздвоена между облекчението, че децата ѝ ще имат достатъчно дрехи за цяла година и срама, че нуждата ѝ бе толкова голяма. Това беше още една несправедливост, която трябваше да добави към „наследството“ на Роджър и семейството му. Явно липсата на любов, която демонстрираха, все още не спираше да наранява децата.

Роуз не срещна погледа ѝ.

— Добавих някои неща, от които вече нямам нужда. Ако не можеш да ги използваш, ги дай на някой, който ще може.

Сара се почувства като просяк.

— Не мога да приема всичко това.

Роуз хвана ръката ѝ.

— След войната никой в Тексас няма всичко, от което се нуждае.

Джордж и аз искаме да споделим това, което можем. Когато нещата се подобрят при теб, очаквам ти да сториш същото за някой друг.

Сара не можеше да си представи да е в състояние да помогне на други, както Роуз на нея, но щеше да намери начин да направи нещо.

Джеф излезе от къщата. Джордж и близнаците се зададоха откъм обора, а Уолтър и другия работник ги следваха. Всички се бяха събрали, за да ги изпратят.

Роуз стисна по-силно ръката на Сара.

— Ще ми липсвате, ти и децата ти. Обещай ми, че ще дойдете да ни посетите отново.

Сара усети как от очите ѝ започнаха да преливат сълзи.

— Благодаря ти за добрината.

— Стига — каза Роуз. — Ако можех, щях да те задържа тук, за да ми правиш компания — тя пусна Сара и отстъпи. — Сега по-добре тръгвай. Солти изглежда нетърпелив.

Внезапното напомняне за това, което предстоеше, спря сълзите ѝ. Сара се зарече от този миг нататък да не се поддава на емоциите си. Те я бяха докарали до тук. Само строгия контрол можеше да ѝ помогне сега.

— Пиши ми — извика Роуз, докато Сара слизаше по стълбите на верандата.

Краката ѝ бяха натежали, а крачките забавени, сякаш тялото ѝ се съпротивляваше. Тя не знаеше дали върви към познатата любов на децата си, несигурното бъдеще със Солти, или далеч от успокояващата сигурност на семейство Рандолф. Реши, че нямаше значение, защото очевидно правеше и трите.

— Няма нужда да ти пожелавам безопасно пътуване — каза Джордж, когато Сара приближи каруцата, — защото Солти ще се погрижи за това. Но ти пожелавам успех и щастие.

Монти се приближи и намигна.

— Солти ще се погрижи и за това.

Хен удари близнака си и пристъпи пред него.

— Осведомете ни, ако имате някакви проблеми с крадците на добитък, мадам.

— Да — съгласи се Монти. — След като крадливите Маклендън ги няма, наоколо е твърде спокойно.

Сара позволи на Хен да ѝ помогне да се качи на каруцата, докато Монти и Джордж обсипваха Солти със съвети в последната минута.

— Семейството ви направи твърде много за нас — каза тя на Хен. — Моля ви, няма нужда да се притеснявате повече за нас.

Хен поклати глава.

— Джордж не спира да се опитва да се грижи за всички, а Монти се отегчава, ако не може да намери някой проблем.

Проблем? Имаше си достатъчно, за да държи и двама им заети, но и тя, и семейството ѝ трябваше сами да се справят.

Солти скочи в каруцата и седна до нея. Посегна към протегнатата ръка, която му подаваше Джордж и каза:

— Благодаря, задето ме прие.

— Ти напълно си заслужи да останеш. Ще те проверявам, така че не се учудвай, когато ме видиш да приближавам.

Солти се ухили.

— Очаквах това. Сега по-добре да тръгвам. Искam днес да изминем половината път до Остин.

Той развърза юздите. Елън бързо скочи отзад в каруцата и кацна върху единия вързоп с дрехи. Всички помахаха, когато той поведе конете и се насочи към пътя за Остин.

— Защо ще ходим до Остин? — попита Елън.

И Сара се питаше същото.

— Искam да купя някои неща.

Тя се опита да не показва изненадата си. Солти не ѝ бе споменал това, иначе щеше да му каже, че няма никакви пари.

— Какви неща? — попита Елън.

— Не знам докато не ми разкажете нещо за ранчото ви.

— Какво искаш да знаеш?

— Колко мляко дава млечната ви крава?

— Ние нямаме млечна крава. Вълците я отмъкнаха една вечер и мама нямаше пари да купи друга.

— Ами пилета? Имате ли много яйца?

— Не знам. Питай мама.

Сара бе покрусена да признае за толкова много провали.

— Трудно е да задържиш пилета, когато наоколо има койоти.

— Можем да поправим това. Ами прасета?

— Имам две свине — един от работниците ѝ бе застрелял нереза им, казвайки, че имат нужда от нещо за ядене.

— Как ги развъждаш?

— Пуснах ги, за да могат да се оплодят от див нерез.

Така или иначе трябваше да ги пусне, защото нямаше никаква храна за тях.

— Поне сме се погрижили за конете — каза Солти.

След момент Елън попита:

— Има ли още нещо, което трябва да правим в Остин?

— Най-важното от всичко — отговори Солти.

— Какво е то? — Елън звучеше развълнувано.

Солти се засмя.

— Знам, че майка ти знае, но защо не попиташ Джаред? Да видим дали той ще се сети.

ГЛАВА 7

— С мама трябва да се ожените — каза Джаред. — Това ли имаше предвид?

— Разбира се. Какво би било по-важно от това?

Сара помисли, че за Солти оцеляването през следващите дванадесет месеца би било по-важно. Трябваше да жигосат всичките ѝ крави и да откарат някои от тях за продан. После да намерят начин да опазят кокошките, да открият свинете и да засадят нова градина. Бракът беше просто парче хартия и в този случай не означаваше нищо.

— Къде ще се ожените? — попита Елън.

Сара не погледна към Солти, когато отговори.

— Ще отидем при съдията.

— Мислех, че трябва да се ожените в църква.

— Бракът е легален договор и за това е нужен съдия — обясни Солти. — Хората се женят в църкви, за да могат да споделят щастието си с приятелите и семейството.

— Мама се е омъжила за татко в църква — отбеляза Джаред. — Но не мисля, че ѝ е харесало.

Сара се изчерви засрамено. Беше трудно да скрие нещо от децата. Не можеше да внимава за всяка дума, за тона на гласа си, за изражението, когато живота ѝ се разпадаше. Как би могла да се тревожи за подобни дреболии, когато ѝ костваше всяка капка сила, всяка частица кураж да прогони паниката, да не им позволи да разберат, колко близо са до катастрофа? Поне не знаеха, че Роджър е бил ужасен съпруг и баща, и че тя се е надявала той никога да не се върне. Все още се чувстваше виновна за това.

Когато не ставаше въпрос за коне и крави, Елън бързо губеше интерес.

— Може ли да спя на земята тази вечер?

— Ще трябва да попиташ майка си — каза Солти.

— Тя ни кара да спим в каруцата — отвърна му Елън. — Няма място дори да се обърна.

— Земята е суха, а аз имам спален чувал — предложи Солти. — Може би майка ти ще размисли.

Сара усети пристъп на раздразнение. Елън беше нейна дъщеря, решението, къде ще спи трябваше да е нейно, а не на Солти. Надяваше се той да не си мисли, че само защото ще стане неин законен съпруг, има право да ѝ казва какво да прави с децата си.

— На Солти ще му трябва спалния му чувал — отговори тя на дъщеря си.

Елън не смяташе да се предава.

— Уморих се да се возя в каруцата. Мога ли да яздя единия кон?

Сара също беше уморена. Неравният път така тресеше, че вече я боляха ставите. Неудобството ѝ бе отчасти облекчено от яркото слънце, което проникваше през дрехите и стопляше тялото ѝ. Беше толкова хубаво да усеща слънцето по лицето си, че лесно можеше да се отпусне и да остави Солти да се погрижи за всичко. Но тя беше майката на Елън.

Смяташе да възрази, но Солти я изпревари.

— Те не са свикнали с никой друг, освен с мен.

— Буйни ли са? — попита Джаред.

— Понякога.

— Много ли?

— Не. Само колкото да покажат, че не им харесва да си на гърба им.

— Нашите коне никога не буйстват — каза Елън. — Но би ми се искало.

— Ще си промениш мнението, след като те хвърлят няколко пъти.

— Теб хвърляли ли са те?

Солти се засмя с лекота.

— Повече пъти, отколкото ми се иска да си спомням. Израснах във ферма, така че се научих да яздя добре чак когато отидох да работя за Джордж.

— Искане ми се да можех да яздя — каза Джаред.

Сара знаеше, че това повече от всичко останало отличаваше сина ѝ от другите момчета на неговата възраст. Повечето имаха вече собствени коне. Това, че имаше сестра, която яздеше толкова добре,

колкото което и да е момче на седем години, правеше нещата още по-зле.

— Ще трябва да помисля върху това — рече Солти. — Междувременно ще те науча да караш двуколка.

Сара преглътна протеста си. Трябваше да си поговори с него, относно даването на обещания, които не може да спази. Искаше Солти да стори каквото бе по силите му, за да помогне на Джаред, но не биваше да му позволи да събужда надежди, които не може да оправдае.

— Сега, защо с Елън не си измислите някоя игра? — продължи Солти. — Трябва да поговоря с майка ви за ранчото.

Сара не знаеше дали да се успокои, или още повече да се обезсърчи. Когато разбереше в какво точно се състои работата, с която бе обещал да се заеме, можеше и да промени мнението си относно брака с нея.

— Вечерята беше много хубава — каза Солти. — Ще трябва да те взема, когато водим крави към Абилийн.

Бяха се събрали около загасващите въглени на огъня. Солти седеше между двете деца и поклащаше чашата с кафе в ръцете си. Джаред лежеше настрани, облегнат на лакът и следеше всяко негово движение. Елън седеше с кръстосани крака, също толкова концентрирана. Срещу тях, Сара бе коленичила, за да разрови жарта. Миризмата на дърво се понесе бързо към необятното пространство на тексаското небе, което предлагаше спокоен отдых след напрегнатия ден.

— И аз искам да отида в Абилийн — каза Елън.

— Солти се шегуваше — обърна се Сара към дъщеря си. — Жените не ходят на преходите с говедата.

— Защо не?

Как можеше да даде убедителна причина, защо в определени ситуации мъжете и жените се различават, на момиче, което се олицетворяваше с работата, която обичаше да върши? Елън харесваше крави и коне, следователно не виждаше причина, защо не може да се присъедини към мъжете, които харесваха същите неща. Тя рядко имаше възможност да се вижда с други деца, така че не знаеше, че

това, което хората очакваха от момичетата, се различаваше коренно от това, което се очакваше от момчетата.

— Не взимаме момчета или момичета — каза Солти. — Бихте били далеч от дома за няколко месеца, а може и да е много опасно.

— Какво му е опасното на това да водиш крави?

— Има индианци, които не желаят да им прекосяваме земите. Понякога крадците на добитък стрелят по хората, които се опитват да ги спрат, но най-опасно е, когато говедата побегнат панически.

Сара слушаше обяснението на Солти за опасностите около събирането, жигосването и прекарването на стадото до пазара. Той имаше впечатляващ подход към децата. По време на дългите часове, които бяха принудени да прекарат в каруцата, той постоянно поддържаше разговора и така милите минаваха толкова бързо, че съвсем скоро трябваше да спрат за през нощта. Въпреки че Джаред не можеше да помогне за настаняването толкова, колкото Елън, Солти го държеше достатъчно съпричастен, за да не се чувства пренебрегнат.

Сега обясняваше тънкостите на прехода, сякаш очакваше Джаред сам да потегли на следващия ден. Най-хубавото бе, че на момчето му беше толкова интересно, че изглежда бе забравило, че подобна задача е невъзможна за него. Това не беше нещо, което Сара би искала да направи, но можеше да види вълнението в очите на двете си деца. За тях това бе като да слушат приказка, а Солти бе магьосника, който разпръскваше вълшебството.

Тя занесе мръсните съдове до близкия извор, за да ги изтърка с пясък. Да слуша разговора, без да разбира какво говорят, бе, сякаш слушаше успокояваща музика. Ниският, спокоен тон на басовия глас на Солти беше като основа за жадните сопранота на децата, които се издигаха и спадаха, като повей на непостоянен вятър. Сара не можеше да си спомни последния път, когато децата ѝ бяха толкова развълнувани. Най-лошите мъже, които бе наемала, ги караха да се оттеглят в дълги периоди на мълчание. Беше облекчаващо да разбере, че това няма да се случи със Солти. И още по-важно, защото веднъж щом се омъжеше за него, нямаше да може просто да го уволни.

Бе започнала деня, тревожейки се, че е направила голяма грешка като е избрала Солти. Беше толкова напрегната да стои до него в каруцата, че ѝ отне повече от час, докато мускулите на раменете ѝ се отпуснат. Когато успя, започна да се тревожи, че той ще се опита да

взема решенията. Но скоро и този страх бе успокоен. Нямаше никаква основна причина, а по-скоро ред малки неща, които я накараха да повярва, че той няма да се държи като почти всеки друг мъж, който познаваше. Но щом тази тревога бе облекчена, физическото привличане се завърна.

Когато спряха за вечерта, тя бе облекчена, че има да мисли за нещо друго, освен за Солти. Докато приключат с яденето, отново се чувстваше почти нормално. Или поне така си мислеше. Не бе разбрала колко е разтревожена, докато не осъзна, че търка една и съща чиния от няколко минути.

Тя я остави и взе друга. Какво ѝ ставаше? Защо се чувстваше толкова несигурна? Децата ѝ се забавляваха. Пътуването им беше приятно. Щяха да стигнат по някое време утре в Остин, за да уредят работите си и на другата сутрин да потеглят към дома. Солти беше весел и приятен. Не би могла да намери по-подходящ мъж или някой, който да бъде по-добър с децата. Задачата ѝ при Рандолф беше по-успешна, отколкото имаше право да очаква. Какво я притесняваше?

Чинията се изплъзна от отпуснатия ѝ хват и издрънча върху един камък. Мили Боже! Тя ревнуваше! От собствените си деца!

Как можеше? Те бяха чудесни деца, които рядко имаха възможност да се държат като нормални седемгодишни. Никога не се бяха смели или играли глупави игрички с други деца. Не бяха ходили на празненства и не се бяха тъпкали с десерти и сладкиши. Не бяха имали хубави дрехи или двама родители, които да ги завиват вечер. Нито пък нормално семейство с лели, чичовци, братовчеди и всеотдайни баби и дядовци. И въпреки тези лишения, не се оплакваха и работеха колкото можеха. Как изобщо бе възможно да ревнува от тях?

Защото Солти им обръщаше повече внимание, отколкото на нея.

Това беше нелепо. Не можеше да ревнува някой, когото не желае. И все пак, очевидно го правеше. Щеше да го разбере, ако той беше красив като Роджър, но не външния вид на Солти я привличаше. Той беше просто обикновен мъж, а тя зряла жена, която се справяше сама от шест години. Имаше повече причини, защо не иска да е увлечена по никой мъж, отколкото можеше да изброи, затова се ядосваше на глупостта си.

Тя взе последната чиния, изтърка я силно и я потопи в потока. Почисти и вилиците като ги изтърка няколко пъти. Изми чашата си и докато я подсушаваше се обърна към децата си. Те все още бяха насочили вниманието си към Солти, а нетърпението им бе видимо дори в тъмната вечер. От време на време, отражението от светлината на огъня проблясваше в очите им. Изглеждаха толкова щастливи и изпълнени с надежда, че тя не можеше повече да стои далеч от тях.

Отне ѝ само още няколко минути да довърши работата си. Когато се изправи и се обърна, за да се върне при каруцата, децата седяха от двете страни на Солти. Той говореше спокойно, но те слушаха прехласнато. Може би затова я привличаше. Всеки мъж, който можеше така да омагьоса децата ѝ за толкова кратко време, вероятно можеше да стори същото и със зряла жена. Времето щеше да излекува това. Беше лесно да се прехласнеш по някой, който току-що си срещнал, но трудно да си все още толкова заинтересован след месеци. Докато минеше годината, сигурно щеше да се чуди, какво толкова бе намирала за обаятелно у него.

Когато стигна до това заключение, тя се зачуди защо не се почувства по-добре.

— Солти има резервен спален чувал — осведоми Джаред майка си. — Каза, че мога да го ползвам, ако ти нямаш нищо против.

Солти бе прекарал няколко часа по време на дългото пътуване, опитвайки се да измисли неща, с които да накара Джаред да се почувства по-добре. Разказваше истории на двете деца, говореше за преходи и кроеше тайни планове как да изненада Сара. Всички тези неща включваха Елън. Сега Солти не искаше да пренебрегва момичето като дава на брат ѝ нещо, което самата тя е искала, но Джаред имаше нужда да общува с мъж и да не зависи от сестра си. Солти не искаше и да поставя Сара в позиция, в която можеше да ѝ се наложи да откаже на сина си нещо, което той иска, но това бе риск, който трябваше да поеме. Надяваше се, че тя ще го види като възможност за Джаред и ще го обмисли само като такава.

— Попита ли Солти дали можеш да го използваш? — каза Сара на Джаред.

— Не, но Елън да — отвърна той.

Сара се обърна към дъщеря си.

— Много мило от твоя страна. Не всяка сестра би направила това за брат си.

Елън гледаше намръщено.

— Не питах заради Джаред, а за себе си.

— Какво отговори Солти? — попита тя.

— Той каза, че не е прилично за младо момиче да спи навън с мъжете. Когато го попитах защо, той каза, че трябва ти да ми обясниш.

Сара се изчерви и запелтечи, несигурна как да отговори. Както Солти подозираше, тя не бе обяснила на дъщеря си някои от основните факти за живота. Съжали, че я е поставил в подобно трудно положение. Той не помнеше някой някога да му е изяснявал нещата от живота, изглежда винаги ги бе знаел. Но бе имал група от момчета, с които се мотаеше. Елън и Джаред не бяха имали никой.

— Това не е много лесен разговор — каза Сара. — Остави Джаред да спи навън със Солти тази нощ. Аз и ти ще спим в каруцата и ще ти обясня.

— Ще ми обясниш какво? — притисна я Елън.

— За птичките и пчеличките.

— Какво общо имат птичките и пчеличките със спането на открито? Та това е нощ. Всичко живо спи!

Солти не можа да се въздържи и избухна в смях, преди да успее да се спре. Той почти изгуби контрол, когато Сара го погледна ядосано. Беше толкова очарователна, когато не бе сигурна какво да направи. Не че изглеждаше безпомощна. Беше безпомощна точно колкото Роуз, а всички знаеха, че съпругата на Джордж може да се справи с всичко. Сара имаше същата притегателна сила: сила, примесена с уязвимост. Солти не би се интересувал от жена, която да се вкопчи в него като лоза, да зависи от него да върши всичко вместо нея, освен дишането. Нито пък го привличаха жени, които искаха да докажат, че могат да правят всичко толкова добре, колкото и мъжете. Той смяташе, че мъжете и жените могат да бъдат гъвкави, без да забравят какво е планирала майката природа.

— Аз ще взема спалните чували — каза той на Джаред. — Можеш да ги разстелеш, докато изпразня каруцата за майка ти и сестра ти.

— Аз ще помогна — Елън скочи в каруцата. — Може да подавам нещата на теб и мама.

С усилията на тримата каруцата бе изпразнена за минути. Щеше да стане още по-бързо, ако Джордж и Роуз не бяха дали на Сара толкова много неща. Солти нямаше представа какво има в тези две торби, но знаеше, че и всички дрехи на Зак не заемаха толкова много място. Чудеше се как ще реагира тя, когато се прибере у дома и разбере, какво има вътре.

Елън погледна със завист към завивките, които Джаред се бореше да разстели.

— Искан ми се и аз да имах спален чувал.

— Смятам, че юрганите ни са по-удобни — каза майка ѝ.

— Все пак, ми се иска да имах спален чувал — отговори момичето.

Солти никога не бе срещал някой като Елън. Той подозираше, че обяснението на Сара за различните очаквания от момчетата и момчетата няма да промени желанието на дъщеря ѝ да върши всички неща, които бяха позволени на момчетата. Как щеше да помогне на Джаред да придобие по-високо самочувствие, ако Елън продължаваше да върши всичко, както досега и го прави по-добре? И все пак, не можеше да помогне на момчето за сметка на сестра му. А може би Сара искаше дъщеря ѝ да има свободата да върши всичко, което поиска, да бъде каквато пожелае, без оковите на общоприетите роли на момичета и момчета.

Роуз беше най-силната жена, която познаваше, но правеше всичко така както се очакваше от жените. Имаше ли нещо лошо да се правят нещата по начина на Елън? Може би трябваше просто да се придържа към проблемите на ранчото и да остави Сара и семейството ѝ на мира. Въпреки това, което бе казала, тя вероятно не очакваше от него нищо друго, освен да направи ранчото печелившо. Най-вероятно, щеше да се обиди, ако той опита. Със сигурност щеше да е по-лесно да се отдръпне.

— Пригответе постелите ни!

Солти се извърна от купа, който със Сара бяха направили от съдържанието на каруцата, към мястото, където Джаред седеше върху единия спален чувал. Момчето се усмихваше, очевидно гордо от това, че е свършило задачата си без помощ или надзор. Спалните чували бяха поставени успоредно, ъглите изравнени със сгънатите отдолу одеяла. Солти не знаеше как Джаред е успял да свърши всичко това

само на ръце и колене. Наистина трябваше да намери начин да помогне на момчето. Не можеше да го провали, както бе провалил баща си.

— Трябва да се уверя, че конете няма да издърпат колчетата си — каза той.

— Нека аз!

Елън скочи от каруцата и вече бягаше към конете, преди Солти да погледне Сара, за да види дали няма да възрази. Майката на момиченцето се усмихна безпомощно и сви рамене. Солти започваше да разбира, защо тя и Джаред разчитаха толкова много на Елън. Детето бе толкова нетърпеливо да помогне, че не изчакваше разрешение, преди да се хвърли към следващата работа. Надяваше се, че тя не се оценява само спрямо това, колко работа може да свърши, а е щастливо дете, което искрено иска да помогне на майка си и брат си.

— Възлите все още са стегнати — обяви Елън, когато се върна. — Проверих всеки един.

Солти бе сигурен в това.

— Тогава мисля, че е време всички да си лягаме. Трябва да станем по изгрев.

— Ние винаги ставаме по изгрев — каза му Джаред.

Дотук с мисълта, че е една стъпка пред това семейство. Започваше да изглежда така, сякаш той трябва да побърза, за да ги настигне.

— Готова съм — обяви Елън.

— Готова за какво — Сара се настани в каруцата до дъщеря си. Двата юргана, които представляваха леглото им, омекотяваха малко, но отдолу бе все още твърдо и непрощаващо.

— Да ми кажеш, защо не мога да спя навън със Солти, както Джаред. Не харесваш ли Солти?

Сара знаеше, че този ден ще настъпи, но се надяваше да го отложи с още няколко години. Нямахше представа от къде да започне.

— Това няма нищо общо със Солти — започна Сара. — Просто малките момиченца остават с майките си, а малките момченца с бащите си.

— Но Солти не е бащата на Джаред.

— Тогава с братя, чичовци, братовчеди, все мъже роднини.

— Джаред няма и такива.

Така нямаше да стане. Думите ѝ предизвикваха повече въпроси, отколкото можеше да отговори.

— Не само роднини. Мъжете остават с мъже, жените с жени.

— Защо? — попита Елън.

— Част от това е заради обичаите — каза Сара. — Но повече заради нормалното разделение на задълженията. Мъжете обикновено са по-силни от жените и повечето са по-големи и по-високи.

Този отговор не означаваше нищо за Елън.

— Аз съм по-силна от Джаред — настоя тя. — Последният нает мъж каза, че е сигурен, че и аз ще съм голяма, когато порасна.

— Може би, но има неща, които ти можеш, а мъжете не.

— Знам — каза Елън. — Да имам бебета.

Как да ѝ обясни, че да имаш бебе, не е толкова просто, колкото да носиш пола вместо панталон? Или че на младите момичета не им бе позволено да бъдат без придружител с мъже, които не са от семейството? Нещо повече, как щеше да внуши разбиране, без да насади страх или да обясни физически нужди, които седемгодишно дете, не е изпитвало и няма да разбере? И най-вече, как щеше да обясни, че жената може да бъде опозорена и презряна?

— Повече е от това просто да имаш бебета — каза тя.

— Какво му е толкова специално на това да имаш дете, в крайна сметка? — дъщеря ѝ ставаше нетърпелива. — Аз не искам деца. Не искам и да се омъжвам.

— Защо не искаш да се омъжваш? — попита Сара.

— Не искам никой мъж да ми нарежда какво да правя.

— Може би не всеки съпруг ще се опитва да ти нарежда какво да правиш.

— Чух работниците ни. Според тях не е редно жена да казва на мъж какво да прави. Мислеха, че трябва да има закон против това, дори и съпруга на жената да е мъртъв и тя да притежава ранчото.

Сара въздъхна. Не трябваше да позволява на Елън да работи с наетите мъже толкова много, особено имайки предвид какви работници можеше да си позволи, но беше невъзможно, когато всички трябваше да работят заедно.

— Мисля, че за тази вечер, това е достатъчно. Ще ти кажа повече, когато стигнем у дома.

Но Сара все още не знаеше как. Можеше да попита Солти, но самата мисъл я накара да се изчерви. Никога не бе говорила с мъж за това, което съпрузите правеха заедно. Тя и Роджър бяха живели през целия си брак, без да се виждат голи или да говорят за това, което правеха. Майка ѝ, ѝ бе казала, че това е естествено, че всички го правят, но добрите жени не говорят за това и не му се наслаждават. Щом беше толкова естествено, че всички го правеха, защо никой не говореше за него?

Елън легна, но се обърна към Сара и попита:

— Вие със Солти ще си имате ли бебе?

ГЛАВА 8

Сара беше благодарна, че още не е легнала, защото щеше да се задави.

Какво би накарало Елън да разпитва за бебета? Понякога, самата тя се чудеше, какво знае по темата. Изживяването трябваше да е естествена част от развитието на емоционалната връзка между съпруг и съпруга, но Сара не бе убедена, че мъж и жена могат да имат по-силна връзка от приятелство. Ако мъжа се отнасяше към съпругата си, както Роджър към нея, дори не би си представила и това. Как трябваше да убеди Елън, че има нещо важно между мъж и жена, когато тя самата никога не го бе изпитвала, и в което не бе сигурна, че вярва? И как трябваше да вплете това в обяснението, защо на младите момичета не е разрешен свободен достъп до мъжка компания?

Тя се настани.

— Никога няма да имам такъв вид връзка със Солти.

Елън сбърчи чело.

— Какво имаш предвид?

— Това е част от обяснението, което ще ти дам, когато се приберем у дома.

Елън се обърна и легна.

— Надявам се да няма нищо общо с бебета, защото аз никога няма да имам.

Сара почувства облекчение и предположи, че повечето майки в подобна ситуация биха се чувствали по същия начин. Тя каза на дъщеря си:

— Не е нужно да решаващ това, докато не си поне с десет години по-голяма.

— Не искам да се омъжвам, но ако го направя, съпруга ми може да има деца.

Сара не можа да възпре смеха си при мисълта, как Роджър трябва да роди Елън и Джаред. Като си го представи със закръглен корем, започна да се киска. Той беше много суетен. Постоянно се оглеждаше в

езерата, а веднъж дори и в дъждовна локва. Много пъти ѝ се бе налагало да държи огледалото му за бръснене, за да може да отстъпи и да се погледне.

Тя каза:

— Може да поговорим за това след няколко години. Сега трябва да заспиваме — звукът от ритмично дишане подсказа на Сара, че дъщеря ѝ нямаше нужда от убеждаване.

Беше време и тя да заспива, но въпроса на Елън я държеше будна. Чувствата ѝ към Солти не бяха същите, които бе изпитвала към Роджър. Той беше сина на най-добрия приятел на баща ѝ. Познаваше го през по-голямата част от живота си. Не искаше да се омъжва за него. Умоляваше баща си да не я принуждава, но брака им беше желание и на двете семейства. Роджър също го искаше. Когато родителите ѝ неочаквано умряха, тя наследи ранчото. Роджър се вълнуваше, че ще има нещо свое, че ще се измъкне от контрола на баща си, но ентусиазмът му стихна, когато разбра, колко много работа изисква това. Намаля още повече, когато започна сутрешното гадене и тялото на Сара се обезформира. Беше побеснял, когато сина му се роди с повехнал крак. Вероятно си е мислил, че да отиде на война, е за предпочитане пред отговорността към ранчо и семейство, които не харесваше.

Солти не беше такъв. Той нямаше красиво лице или омайваща усмивка. Искаше да работи здраво и да има свое ранчо. Вече бе показал голяма доброта към Джаред и уважение към нея и Елън. Той беше жизнерадостен, умееше да поема отговорност и същевременно се старееше да не ѝ подронва авторитета. И също толкова важно за предстоящите месеци — с него се говореше лесно. Надяваше се да могат да станат приятели. Ако щеше да е наоколо през следващите няколко години, това би било най-добре за всички.

Особено, след като тя не го привличаше. Дотам щеше да се разпростира връзката им.

— Не можеш да купиш всичко това — възкликна Сара. — Знаеш, че нямам никакви пари.

Солти ѝ бе показал списъка, който бе направил, но тя не знаеше, че смята да вземе всичко сега.

— Аз имам достатъчно — каза ѝ той.

Сара не знаеше дали да възрази, или да го пита от къде ги има.

— Не искам да използваш собствените си пари, за да купуваш неща за моето ранчо.

— Един ден ще бъде наполовина мое, така че може би е време да започнем да мислим за него като за нашето ранчо — сигурно беше прав, но тя не беше подготвена за такъв удар. Нито за следващото му твърдение, което я порази. — Щом се оженим, то официално ще бъде и мое — той отново беше прав, но мисълта беше плашеща. Какво правеше тя?

— Ще ми бъдеш ли баща? — попита Джаред.

— Ще ти бъда пастрок — отвърна Солти.

— Искам да ми бъдеш истински баща.

Сара за малко да изпусне джезвето, което държеше.

— Майка ти трябва да ми разреши да те осиновя, за да ти бъда истински баща — обясни Солти на момчето. — Но засега мога да ти бъда като баща.

— Ще позволиш ли на Солти да ме осинови? — попита я Джаред.

Елън каза:

— И аз искам да ме осинови.

Нещата се развиваха твърде бързо за Сара. Тя още не се бе примирила напълно с брака. През целия път до Остин си повтаряше, че все още имаше възможност да откаже да се омъжи за Солти. Сега, докато се опитваше да приеме мисълта, че той гледа на ранчото като на тяхно, децата ѝ питаха дали може да ги осинови.

— Можем да поговорим за това по-късно — каза Солти. — Точно сега аз и майка ви трябва да се оженим, да купим каквото е нужно за ранчото и да намерим място да пренощуваме.

Да се оженят! Годиците, които бе прекарала с Роджър я ужасяваха до мозъка на костите ѝ. Бракът бе като хомот, който нямаше да може да махне. От мисълта ѝ прилоша. И все пак, не можеше да отлага това повече. Ако щеше да променя решението си, трябваше да го направи сега.

Спри! Заблуждаваше се, ако си мислеше, че има избор. Вече не ставаше въпрос за нейните предпочитания и удобство, за това, какво иска тя. Беше за децата ѝ, тяхната сигурност, тяхното бъдеще и щастие.

Бе опитала, но не бе успяла сама да им осигури това. Беше избрала Солти да ѝ помогне. Вече нямаше друг избор, освен да продължи.

— Нека първо се оженим — обяви тя. Колкото по-скоро се оженеха, толкова по-скоро можеше да се отърси от идеята, че може да промени решението си.

Скоро тя стоеше пред отегчен съдия, който набързо проведе церемонията, с не повече интерес, отколкото ако продаваше каруца или кон. С децата, съпругата на съдията и секретаря му за свидетели, Сара за втори път изрече брачния обет. Намираше за нечестно това, че трябваше да обещае любов, чест и покорност, докато Солти трябваше само да каже, че ще е до нея в болест и здраве. Имаше и част за това, че тя ще споделя с него всичките си земни притежания, както и тялото си. От него се очакваше само да предостави подслон и да помага.

— Трябва ли да ти дам коня си? — попита Елън, когато си тръгнаха от дома на съдията.

— Защо мислиш така? — отвърна Солти.

— Съдията каза, че мама трябва да те дари с всичките си земни богатства. Мислех, че това означава, че трябва да ти даде всичко нейно.

— Това просто означава да споделяме това, което имаме.

— Тогава, защо съдията не те помоли и ти да направиш същото? — Джаред се бе облегал на ръката на Солти. Той вървеше достатъчно бавно, за да може момчето да смогва.

— Това е във връзка със закона — обясни Солти. — Когато една жена се омъжи, собствеността ѝ принадлежи на съпруга ѝ.

— Тогава със сигурност никога няма да се омъжа — заяви Елън. — Няма да дам всичко, което имам на някакъв си мъж.

Солти продължи:

— Макар да не се изисква от закона мъжа да даде всичко свое на съпругата си, от него се очаква да го използва, за да се грижи за нея и децата, които ще имат. Така че те наистина споделят всичко.

Сара почти се присмя на това. Роджър смяташе, че всичко му принадлежи, дори ранчото на баща ѝ, и че той е единствения, който може да взема решения за това, какво ще се прави с него. Ако не беше заминал на война, вероятно щеше да го продаде.

— Това означава ли, че ще споделиш конете си с мама? — попита Елън.

Солти я оципа за носа.

— Не се интересуваш от това, какво ще споделя с майка ти — обвини я той. — Просто искаш да яздиш конете ми.

Елън отскочи назад, но се засмя.

— Може ли?

— Ако майка ти позволи, ще опитаме, но трябва да напредваме бавно. Не са свикнали с никой друг, освен с мен.

Сара забеляза, как Джаред се преструва, че не ги слуша. Изглежда живота в Тексас кара сина ѝ да се чувства безполезен.

— Можем да говорим за конете, когато се приберем у дома — каза Солти на Елън. — Точно сега трябва да купим някои неща.

Той купи двуколка и кон за нея, две мъжки прасета, две малки ята пилета и млечна крава. Също уреди възможно най-скоро от дъскорезницата да им доставят дървен материал. Купи и телена ограда. Щом нямаше нищо общо с крави и коне, Елън не бе заинтересована.

— Какво ще строиш? — попита Джаред.

— Смятам първото да бъде кокошарник. Нямам намерение да храним койотите с пилета.

— Биха изяли и прасетата, ако можеха.

— И за тях ще направим ограждение. Но първо, има още една покупка, за която бих искал да попитам майка ви.

— За какво? — попита Сара.

Солти се обърна към нея.

— Какво мислиш за куче?

— Винаги съм искал куче! — каза Джаред развълнувано. — Може ли да си вземем?

Роджър настояваше да вкарва неговото в къщата дори когато беше мръсно. Сара не мразеше кучета, но...

— Защо ни е?

— Доброто куче може да държи койотите надалеч и да помага с кравите.

Солти бе споменал крави, така че вниманието на Елън бе привлечено.

— Как?

— Може да ги гони от гъсталаци, където за човек върху кон е невъзможно да стигне. Да следва миризма, когато няма пътека и да

хваща зайци, които ядат тревата, която е за предпочитане да остане за стадото.

— Къде можеш да намериш такова куче? — попита Джаред.

Това на Роджър никога не правеше подобни неща. Солти намигна на Сара.

— Случайно познавам един човек, който иска да се отърве от неговото.

— Защо иска да се отърве от него? — попита Джаред.

— Ще се мести в Сан Антонио и не смята, че кучето би било щастливо там.

— Мислиш ли, че ще го даде на нас?

— Може да го попитаме — отвърна Солти.

Джаред се обърна към Сара.

— Може ли?

Беше възмутена, че Солти я поставя в такава ситуация. Ако бе споменал кучето по-рано, можеха да поговорят и тя щеше да си помисли, преди децата да разберат. Сега щеше да изглежда като злодей, ако решеше, че не трябва да го вземат.

— Ще трябва да видя кучето — каза тя.

— Кога можем да го видим? — попита Джаред.

— Може да го направим сега.

Сара едва се сдържаше да не избухне през времето, което им отне да стигнат до малката къща в покрайнините на града. Джаред не спря да задава въпроси през цялото време. Ставаше все по-ясно, че ако кучето не беше злобно или неприемливо, щеше да се наложи да му позволи да го вземе, без значение дали тя искаше, или не проклетото животно.

Кучето, което възрастния мъж посочи, изобщо не се доближаваше до звяра, който Сара си представяше при описанието на Солти. То лежеше в сянката на смокиново дърво. Гледаше ги с полуотворени очи, без да си направи труда да повдигне глава.

— Потиснат е — обясни старият мъж. — Едва го карам да яде.

Сара не можеше да повярва. Изглеждаше като торба с кокали. Имаше част от хрътка у него, но вероятно и от още половин дузина други породи. Беше с къса, матова кафява козина, дълги кокалести крака и плоска глава. Сара си помисли, че това е едно най-грозните създания, които е виждала.

— Как се казва? — попита Джаред стария мъж.

— Скелет — беше развеселеният отговор. — Винаги е изглеждал така, сякаш умира от глад.

Джаред пусна ръката на Солти и успя подскачайки сам да стигне до кучето и коленичи.

— Здравей, Скелет — каза той. — Аз съм Джаред. Ако мама позволи, ще дойдеш да живееш с мен.

Кучето повдигна глава и започна да удря с опашка по земята.

— Искаш ли да подушиш ръката ми? — попита Джаред. Когато я протегна, кучето се изправи, подуши я и я близна. Но щом се опита да го потупа по главата, кучето започна да ближе лицето му. Момчето се засмя, преди да се обърне с лъчезарна усмивка към майка си: — Той ме харесва!

Синът ѝ вече се бе влюбил в ужасното животно, което не изглеждаше способно да се движи по-бързо от тромаво ходене. Как можеше този нещастен звяр да гони койоти или да помага на стадо крави?

Сара каза:

— Солти каза, че имаме нужда от куче, което да може да работи за нас. Това...

— Името му е Скелет.

— Скелет не изглежда способен на много работа.

— Не позволявайте на вида му да ви заблуди — каза старият мъж в защита на кучето си. — Той не хаби енергията си, когато не е нужно.

— Сигурна съм, че е мило куче... — започна тя.

— Мило? Скелет ще отгризне гърлото на всеки койот или вълк, който доближи това място. През изминалата година ранчото ми...

Стария мъж ѝ изреди списък с постижения, които биха спечелили уважение на три кучета. Беше трудно да се повярва, че Скелет е извършил дори и част от тях. Освен облизването на лицето и ръцете на Джаред, звярът не помръдна.

— Какво ще кажете да вземем кучето за около седмица и да видим как ще работи? — каза Солти.

— Можете да си спестите труда — отвърна старият мъж. — Няма да го дам на никой, който не го иска.

— Аз го искам — примоли се Джаред. — Той ме харесва.

Изражението на стария мъж се смекчи.

— Така изглежда. Не си спомням някога да е бил толкова заинтересован от някого.

Сара можеше да усети как земята под краката ѝ се разтваря по-бързо от плаващи пясъци. Трябваше да вземе кучето, защото Джаред го искаше. Затова бе взела и Солти. Нали? Кога щеше да престане да позволява на вината и съжалението да я карат да прави неща, които не желае?

Тя се обърна към Солти.

— Сигурен ли си за това куче?

— Да, виждал съм го да работи.

Не можеше да си представи кучето да прави нещо, което можеше да се нарече работа, но трябваше само да погледне към щастието, което се четеше в очите на Джаред, за да разбере, че Скелет вече е доказал, че има някаква стойност. Тя се обърна към стареца и каза:

— Ако пожелаете да го дадете на сина ми, ще се погрижим да му осигурим добър дом.

Старият мъж не отговори веднага. Той гледаше Джаред и кучето. Сякаш всеки бе усетил нужда у другия.

През главата на Сара премина мисълта, че това бе подобно на онова, което се случи, когато за пръв път срещна Солти. Тогава не разбираше какво я привлича към него, но сега вече започваше: имаше доброта, която проникваше във всичко около него. Не беше само в нещата, които правеше. Беше в начина, по който говореше, по който се усмихваше, в това как хората около него се чувстваха спокойни. Начинът, по който ги караше да искат да са около него. Затова бе избрала него вместо Уолтър. Изобщо не бе заради Джаред. Беше заради нея. Искаше тази доброта за Джаред, разбира се, но я искаше и за себе си. Не бе осъзнавала, колко силна е нуждата ѝ, докато не бе превзела и ума ѝ и не бе накарала името на Солти да излезе от устата ѝ.

Възрастният мъж премести погледа си от Джаред към Сара.

— Ще ви дам Скелет. Знам, че вие не го искате, госпожо, но ще бъдете добра с него заради момчето ви — той се обърна към Солти. — Ти хвърли око на Скелет още като чу, че оставям ранчото. Сега, след като си имаш свое, предполагам, че ще се нуждаеш от него повече от мен.

Сара започна да се чувства невидима. Времето, през което беше вдовицата на Роджър и майката на Джаред и Елън, бе важно за нея, но сега отново се чувстваше просто съпруга. Преди първия си брак, беше дъщерята на Франк Петишал. Искаше ѝ се да изкрещи, че не е госпожа Бентън Уилър повече, отколкото бе била госпожа Роджър Уинборн. Тя беше Сара, силна, независима жена, която сама се грижеше за семейството си шест години, жена, която бе избрала този мъж да бъде поканен в семейството ѝ, а не обратното. Но нямаше да каже нищо подобно, защото щеше да е нечестно спрямо Солти.

— Ще се грижим добре за Скелет — обеща новият ѝ съпруг на стареца. — Ще се върнем за него рано сутринта.

— Не можем ли да го вземем сега? — попита Джаред.

— В хотела не пускат кучета — обясни Солти.

— Какъв хотел?

— Този, в който ще отседнем тази нощ.

Елън бе изгубила интерес към разговора, но сега се оживи.

— Никога не съм влизала в хотел!

Солти посочи времето, когато щяха да дойдат за кучето и си тръгнаха. Сара трябваше да си поговори с него за това, че прави неща, без преди това да ги обсъди с нея. Бе купил всичко това за ранчото по собствена инициатива, притисна я да приеме куче, което не иска, а сега щеше да даде пари за хотел, когато нямаше причина да не могат да спят навън, както го бяха правили по пътя до Рандолф и обратно. Изглеждаше загрижен за чувствата ѝ, но въпреки това, продължаваше да взема решения без нея.

Връщането им към града беше бавно, защото Солти настоя Джаред да върви до тях. Като се облягаше на ръката му, момчето успяваше. Джаред се опитваше да не го показва, но Сара знаеше, колко усилия му костваше подскочането. Беше благодарна на Солти, задето спря на няколко пъти, за да може сина ѝ да си почине.

Солти продължаваше да разговаря с децата за всички сгради, покрай които преминаваха, за това, какво могат да купят тук или там, за бизнеса, който се провеждаше вътре. Децата ѝ имаха само бегла представа за важността на вестника, адвокатите и банката. Джаред смяташе за невероятно, че някой може да бъде достатъчно богат, за да си позволи друг да му пече хляба, докато Елън мислеше, че жените са глупави щом искат рокли като модерните дрехи, които бе видяла на

витрината на магазина. Изолацията ги бе лишила от знание и опит, които почти всяко дете на тяхната възраст приемаше за даденост. Това караше Сара да усеща, че се е провалила — чувство, което само се засили, след като видя, къде Солти настоя да вечерят.

Ресторант „Бон Тон“ беше на половина пълен, когато влязоха. В сравнение с всички останали, Сара и децата ѝ изглеждаха като просяци. Роклята ѝ беше избеляла от твърде много пране и изтъняла от прекалено носене. Дрехите на децата ѝ бяха закърпени, за да се прикрият протърканото и дупките в плата. Дори Солти изглеждаше като обикновен работник.

Децата бяха твърде развълнувани, за да забележат втренчените погледи, но Сара не можеше да разбере защо Солти изглеждаше толкова незаинтересован. Тримата се настаниха щастливо край масата. От начина, по който сервитьорката ги изглежда, Сара нямаше да се изненада, ако поискаше доказателство, че ще могат да си платят, преди да поръчат.

Джаред ококори очи, когато жената изброи ястията.

— Мога ли да поръчам всичко, което поискам? — попита той.

— Разбира се — отвърна Солти. — Всички могат.

— Колко ще струва? — попита Сара.

— Няма значение дали ще вземете пилешко, свинско или говеждо — обясни ѝ сервитьорката. — Всички ястия са на еднаква цена. Порциите на децата струват на половина.

Сара бе толкова развълнувана, че се съмняваше, че ще може да яде много. Тя седеше едва запазвайки мълчание, докато Джаред и Елън обсъждаха избора си със сервитьорката, която започваше да губи търпение с въпросите им. Искаше да обясни, че децата ѝ никога не са били в ресторант и да могат да избират, е преживяване, което трябваше да бъде проточено, за да му се насладят. Елън се спря на свински пържоли със сос, докато Джаред искаше печено пиле подправено с градински чай. Когато сервитьорката му каза, че ще отнеме около тридесет минути да го приготвят, той предложи да поръча нещо друго, но Солти каза, че ще изчакат.

Сара изгаряше от желание да рита кокалчетата на Солти под масата, докато посинят. Тя предпочиташе да яде задушен заек, приготвен на открит огън, отколкото да я зяпат и сервитьорката

буквално да им се присмива. Той нямаше ли гордост? Как можеше да седи тук като знаеше, какво мислят всички за тях?

Жената се обърна към Сара.

— Какво искате вие, госпожо?

— Със съпругата ми ще поръчаме руло от месо — отговори Солти. — Джордж Рандолф ми каза, че е най-доброто в Остин.

Промяната в отношението на сервитьорката беше мигновена.

— Познавате господин Рандолф? — усмихна се тя. — Тукашните хора не са забравили врявата, която той вдигна, когато срещна съпругата си тук. Всеки път щом Доти чуе, че е в града, се кълне, че няма да го пусне да влезе през вратата, но винаги го прави. Мисля, че й е слабост.

Сара се чувстваше по-объркана отвсякога. Какво точно бе направил Джордж, когато е срещнал Роуз и защо Доти, която и да беше тя, не искаше той да идва в ресторанта?

— Джордж имаше някои разногласия с един мъж, който се отнасяше зле с нея — обясни Солти. — Не би трябвало да има някакво значение, но бащата на Роуз е бил офицер от Съюза и приятел на генерал Грант. Когато Джордж се ожени за нея, се вдигна голям шум.

Сервитьорката се оттегли и Солти запълни последвалите минути с истории за порастването му в ранчото на баща му, за някои забавни неща, които се бяха случили по време на войната и планове за това, което смяташе да прави, когато се върнеха в ранчото. Сара бе благодарна, че децата бяха толкова погълнати от историите му, че пропуснаха интереса, който тяхното присъствие в ресторанта бе предизвикало.

След цяла вечност храната им пристигна. Рулото от месо беше много добро, но Сара не успя да му се наслади. Не можеше да се отърси от чувството, че всички наоколо смятат, че тя не трябва да е там. Смяташе за забележително това, че никой от заминаващите клиенти не ги заговори на тръгване.

— Няма ли да си ядеш вечерята? — попита Елън.

— Не съм гладна.

— Може ли да ти изям рулото? — каза Джаред.

— Аз попитах първа — възрази Елън.

Сара раздели останалото си ядене между двете си деца и ги загледа как поглъщат всяка хапка. Това я накара да се почувства така,

сякаш никога не ги бе хранила достатъчно или че това, което бе готвила, не бе достатъчно добро, за да предизвика апетита им. Знаеше, че Солти не се опитва да ѝ покаже как се бе провалила в грижата за децата си, но правеше точно това. Двете деца го гледаха, сякаш той имаше отговор на всеки въпрос, сякаш можеше да промени всяка ситуация и да я направи по-добра. Не беше ли обърнал отношението на сервитьорката от презрително към любезна услужливост? Не беше ли убедил един груб стар мъж да се раздели със скъпото си куче? Сега ги водеше на ресторант и щеше да плати, за да спят в хотел. Промяната, която бе внесъл в живота им, вече бе толкова голяма, че бяха длъжни да се обръщат към него, вместо към нея.

Сара си мислеше, че ще се почувства по-добре, след като си тръгнат от ресторанта, но това не стана. Небрежният начин, по който Солти даде парите, за да плати двете стаи, сякаш джобовите му бяха претърпкани, я накара да се почувства още по-зле. Децата ѝ бяха толкова развълнувани, че дори пълните стомаси след дълъг и изморителен ден не можеха да ги усмирят. Двамата разучиха всеки ъгъл от фойето, опитаха столовете и канапетата, взимаха списания, за да гледат картинки и се спряха най-дълго пред окачена на стената глава от бизон. Беше голяма почти колкото тях.

— Ще имам ли собствено легло? — попита Елън.

— Ще трябва да го поделиш с майка си — каза ѝ Солти.

— Ами Джаред?

— Ще си разделим моето.

Сара буквално видя как Джаред застана малко по-изправен. Сигурно не се бе чувствал по-щастлив от години насам и някой друг, а не майка му беше причината.

Всичкия ѝ гняв и неудовлетвореност кипнаха.

— Искам да говоря с теб — каза тя на Солти. — Сега — добави, когато той не ѝ отговори веднага.

ГЛАВА 9

Сара опита да овладее тона си, за да не разберат децата, че е разстроена. Вероятността те да прекарат скоро още един такъв ден бе малка и не искаше да го съсипва.

— Ще имаме ли време първо да настаним децата в стаите им? — попита Солти.

— Не сме донесли нищо от каруцата — отбеляза тя.

— Изпратих всичко от обществената конюшня, когато оставихме конете и животните там.

Елън се огледа.

— Не виждам дрехите си.

— Всичко е в стаите ви — каза им служителя. — Мистър Уилър се бе разпоредил мъжът от конюшната да донесе багажа ви, когато дойде да резервира стаите.

Сара знаеше, че ако не се освободи скоро от мислите си, ще експлодира.

— Няма да отнеме повече от няколко минути да ги настаним.

— Ще съм готов, когато и ти — каза Солти.

Неспособна да каже нещата, които изгаряха върха на езика ѝ, Сара взе ключа и пое нагоре по стълбите. Стаята ѝ беше на третия етаж в дъното. Беше малка и скромно обзаведена с легло, сандък, стол и етажерка с купа и кана. Багажът им и една от торбите, които Роуз им бе дала, бяха оставени на леглото.

— Не знам защо са сложили тази торба тук — каза Сара, докато местеше всичко. — Трябваше да е в стаята на Джаред.

— Може би госпожа Рандолф е отделила тези дрехи за мен — Елън се приближи до торбата и я отвори. — Аз мога да нося всичко, което и той.

Сара започна да вади нещата, които щяха да им трябват за в леглото.

— Тя каза, че съжалява, че няма какво да даде за теб.

— Тогава, защо ми е дала това?

Сара се обърна и видя дъщеря ѝ да държи рокля, която очевидно бе предназначена за жена, а не за дете.

— Има още — обяви Елън.

Сара захвърли нощницата, която държеше и взе торбата. Вътре имаше още две рокли. Роуз ѝ бе дала от своите дрехи.

— За мен ли са? — попита Елън.

— Не — каза Сара.

— Добре. Аз не искам никакви рокли.

Нито пък Сара. Роуз не ѝ бе казала, какво е направила, защото бе предположила, че Сара няма да приеме. Солти нямаше вина, но това само засили обидата ѝ. Всички ли бяха решили да ѝ покажат, колко лошо е ръководила живота си, откакто съпруга ѝ я е изоставил? Разкъсваше се между благодарността за добрината на Роуз и безсилния гняв заради собствената си безпомощност.

— Можеш ли сама да се приготвиш за лягане? — попита дъщеря си тя.

— Не съм бебе, мамо.

Разбира се, че не беше. Това, че Сара бе забравила, че Елън сама се приготвя за сън от цяла година, само показваше, колко е разстроена.

— Добре. Аз трябва да говоря със Солти.

Елън скочи върху леглото.

— Радвам се, че се омъжи за него. Никога преди не съм била в хотел.

Сара изгаряше от желание да каже, че има много по-важни неща от отсядането в хотел, но Елън беше на седем и такива неща ѝ правеха огромно впечатление.

— Радвам се, че го харесваш.

— Както и Джаред.

Както и сервитьорката и старият мъж. Всички предпочитаха Солти и харесваха него, а не нея.

— Виж дали Джаред има нужда от помощ и кажи на Солти, че искам да говоря с него.

Удивително как едно дете винаги усещаше това, което се опитваш да скриеш от него.

— Нещо не е наред ли? — попита Елън.

— Просто трябва да поговорим за някои неща. Сега побързай. Трябва да си лягаме, защото утре ни очаква дълъг ден.

Нетипично за Елън, тя излезе, тътрейки крака. Трябваше да е усетила, че майка ѝ е нещастна и щеше да отнесе съобщението с неохота. Какво бе сторила?

Сара хвърли настрана роклята. Не бе молила за нея и не я бе искала. Не беше безпомощна, нали? Да. Дори още по-зле. Беше неспособна. Трябваше да се омъжи, за да може съпругът ѝ да върши всички неща, които тя не можеше. Това, че той изглежда правеше всичко с лекота, само караше провала ѝ да изглежда още по-лош.

Тя чу почукване на вратата.

— Аз съм, Солти. Може ли да вляза?

— Да.

Бе очаквала недоволството ѝ да избухне и да се излее върху него, но когато започна да говори, не знаеше откъде да започне. Не можеше да го обвини, че се опитва да я накара да се чувства безполезна или че иска да открадне привързаността на децата ѝ. Сигурна бе, че прави всичко само за да им помогне. Та нали това бе причината да се омъжи за него. И въпреки това не можеше да замълчи, защото щеше да се побърка.

— Трябва да поговорим.

— За какво?

— За всичко.

Искаше ѝ се да разгадае тайните, скрити зад този ясен поглед. Даваше си вид на безгрижен и доволен, но желанието му да си има своя земя, разочарованието му, когато каза, че не отговаря на изискванията и шока му, когато избра него, бяха знаци за дълбок извор на емоции, които той се стремеше да запази за себе си. Също толкова показателна бе връзката, която създаде с Джаред. Бе успял да накара сина ѝ да разбере ограниченията на повехналия си крак и че не е задължително тези ограничения да се отразяват на оценката му като човек. Никой, освен нея и Елън, не бе способен да направи това.

— В такъв случай по-добре да седнем. Кое предпочиташ — стола или леглото?

— Леглото.

Но тя се почувства глупаво, кацнала там, подготвяйки се за формален разговор с мъж, за когото се бе омъжила тази сутрин. В главата ѝ цареше пълен хаос. Чудеше се дали живота ѝ някога отново щеше да бъде нормален.

— Чувствам се пренебрегната при вземането на решенията. Знам, че това са твоите пари, но ти ги харчиш за моето семейство и не разбирам защо. Сигурно ще прозвучи неблагодарно, но се страхувам, че не го искам.

— Това ли е?

Това ли е? Отговорът му беше толкова неочакван, че тя не бе сигурна, какво да каже.

— Не е ли достатъчно?

— Помислих, че те тревожи нещо важно — той се изправи. — Утре ни чака дълъг ден. По-добре...

— Тревожи ме нещо важно.

Той отново седна.

— Какво?

— Чувствам, че губя контрол над живота си — това прозвуча малко като хленч на дете. — Ти взимаш всички решения. Аз трябва да се съгласявам, ако не искам да изглеждам като чудовище — сега звучеше жалка и неблагодарна. — Това, което се опитвам да кажа, е, че взимаш решения, без да ги обсъдиш с мен. Не казвам, че не съм съгласна с тях, но те засягат мен и децата ми и искам да се съветваш с мен.

— След като вече съм твой съпруг, всичко, което правя, ще засяга теб и децата ти.

— Тогава искам да се съветваш с мен.

Солти присви очи.

— Бях останал с впечатление, че искаш да стоя възможно най-далеч от теб — той отвърна поглед. — Мислеше, че това, че те привличам, може да бъде проблем.

Тя почувства как сърцето ѝ заседна в гърлото и кръвта се качи в лицето ѝ.

— Не виждам какво общо има това.

— Ако трябва да обсъждам с теб всичко, което засяга ранчото и децата, както и работата, ще трябва да прекарваме по-голямата част от времето заедно — погледът му срещна нейния. — Много вероятно е в тази ситуация увлечението ти да изчезне. Но е също толкова вероятно и да се засили.

Не и ако продължаваше да е толкова раздразнена, колкото сега.

— Признавам, че те намирам за привлекателен, но след като желанието ми да обсъждаш с мен всичко, което засяга семейството ми е по-силно от увлечението ми, не мисля, че това ще бъде проблем.

На Сара ѝ се искаше Солти да не е толкова добър в прикриването на емоциите си. Дори очите му, които обикновено бяха прозореца към душата на човек, не издаваха нищо. Може би това беше част от плана му да охлади чувствата ѝ.

Ако беше права, то той определено нямаше да постигне успех. Беше по-заинтригувана от всякога. Съпругът ѝ бе добър, мил, щедър, забавен и децата ѝ го харесваха. Беше независим, способен и напълно честен. Нямаше нещо, което да не харесва у него. И като всяка жена, бе заинтригувана от това, което не можеше да открие. Освен това бе убедена, че има някаква тъга в миналото му, която все още му влияеше. Усещаше, че жизнерадостта му от части е прикритие, което да попречи на хората да усетят болката му. Както повечето мъже, той бе предпочел да я зарови, вместо да я остави на повърхността.

Солти се изправи.

— Ще направя всичко възможно да запомня, че трябва да обсъждам решенията си първо с теб. Ако забравя, прости ми. Просто съм свикнал да съм сам.

Това беше странно изказване, след като работеше за семейство Рандолф, но тя не го оспори. Вече си бе позволила да стане твърде любопитна относно него. Но не можеше да го остави да си тръгне, след като не бе направила нищо друго, освен да му проглуши ушите с оплакванията си.

— Не искам да си мислиш, че съм неблагодарна. Ти далеч надмина своята част от уговорката ни. Сигурна съм, че ще продължиш да го правиш. Просто искам да включваш и мен.

— Разбирам — каза той. — Сега по-добре да тръгвам. Джаред има някои идеи за ранчото, които иска да ми сподели.

— Сигурен ли си, че нямаш предвид Елън?

Солти се усмихна развеселено.

— Елън вече ми каза, какво трябва да направим. Джаред също има идеи, но се страхува, че няма да бъдат взети под внимание, защото заради крака си не може да знае толкова, колкото Елън.

Сара се зачуди, какво бе направила, за да накара Джаред да мисли, че не би го послушала.

— За какво иска да говорите?

— Още не знам.

— Тогава откъде знаеш, че иска да говори?

Солти се усмихна.

— Всяко седемгодишно момче иска да говори. Те са толкова пълни с открития, че преливат от неща, които искат да кажат. Подозирам, че Джаред мисли, че трудно би бил чут, когато е с теб. Видях го в очите му, когато говорехме за ранчото.

— Значи не знаеш, че иска да говори.

— Не, но имам усещането, че е така. Научих от Джордж Рандолф никога да не пренебрегвам усещанията си. Те няма да си отидат, така че като не им обръщаш внимание, само ще стигнеш по-трудно там, където трябва да бъдеш.

Сара не можеше да се отърси от усещането, че говори за нея, но той не знаеше, какво е да си омъжена за Роджър. Никое увлечение не си струваше това, никое чувство не беше достатъчно силно, за да я накара да промени мнението си. Тя знаеше къде иска да бъде. Смяташе да стигне до там с помощта на Солти и после да се разведе с него.

— Мама те харесва.

Солти се обърна от мястото, където слагаше обратно нещата в спалния си чувал. Джаред седеше в леглото и го гледаше с такава жажда, която му казваше, че в живота му бе имало твърде малко мъже, на които е можел да вярва.

— Какво те кара да мислиш така? — той не питаше, за да разбере, какво мисли Сара за него. Вече знаеше. Интересуваше го, какво мисли Джаред.

— Тя ти позволява да правиш разни неща.

Това бе твърде неясно за Солти.

— Какви неща?

— Никога преди не ни е позволявала да отседнем в хотел. Никога не сме се хранили и в ресторант.

— Аз платих и за двете.

— Знам. Не мисля, че имаме някакви пари. Това означава ли, че сме бедни?

— Не сте бедни, защото имате ранчо.

— Чух Арни — последния мъж, който мама нае — да казва, че банката ще ни вземе ранчото, ако го уволни.

— Какво отговори майка ти? — попита Солти.

— Че ако Арни не си вземе багажа и не си тръгне до един час, ще прати шерифа за него.

Това звучеше като Сара Уинборн, смела дори когато нямаше на какво да се облегне.

— Радвам се, че той замина. Не го харесвах.

— Защо?

— Той искаше мама да се омъжи за него. Каза, че ще направи ранчото печелившо, ако го стори.

— Тя защо не се омъжи за него?

— Не го харесваше. Елън да, но аз не.

— Елън защо го харесваше?

— Арни ѝ позволяваше да прави неща, които мама казваше, че са опасни за момичета, дори и за такова като Елън.

— Той не е трябвало да прави това.

— Така каза и мама. Мисля, че може и да е бил прав за банката. Затова мама се омъжи за теб.

Солти бе изненадан, че тя би обсъждала подобно нещо с две седемгодишни деца.

— Тя ли ти го каза?

— Каза, че нямаме достатъчно пари, за да платим на някой мъж да работи за нас. Че ще трябва пак да се омъжи, но ще се разведе, веднага щом може да върне парите, които дължи на банката.

Очевидно Солти бе подценил интелигентността на седемгодишните деца. Джаред без проблем разбираше ситуацията.

— Защо не си искал съпругът на майка ти да ти бъде баща?

— Не бих искал Арни, но нямам нищо против теб.

Разговорът се бе насочил в неочаквана посока. Беше време да си ляга.

Не бе споделял легло със седемгодишен, откакто самия той беше дете, но подозираше, че Джаред ще заспи минути след като изгасяха лампата. Той се съблече по дългото си бельо и призна:

— Не съм сигурен, че ми е отредено да бъда нечий баща. Но ако го смятах за възможно, ти щеше да си първия ми избор за син.

— Защо би искал сакат син?

Солти понечи да загаси лампата, но осъзна, че това е въпрос, на който трябва да отговори на светло. Той седна на ръба на леглото и се обърна с лице към Джаред. Момчето не изглеждаше разстроено. Просто любопитно. Това говореше много за решителността на Сара да помогне на сина си да мисли за недъга си като за прост проблем, с който можеше да се справи, а не като нещо, което да го направи по-малко личност и Солти бе доволен от този факт.

— Има много повече неща у теб, които са по-важни от крака ти. Знам, че понякога е трудно да повярваш, особено, когато ти пречи да правиш неща, които другите момчета правят, но имаш характер, който би ме накарал да бъда горд да съм твой баща — Джаред сигурно бе чувал това толкова често, че бе започнал да мисли за него като за извинение, което хората използваха, когато не можеха да измислят какво да кажат. — Няма да ти казвам, че кракът ти няма да направи живота ти по-труден. Защото ще го направи. Няма да ти казвам, че няма да ти пречи да правиш неща, които искаш. Вече го знаеш. Нито ще ти кажа, че хората няма да те мислят за по-лош заради него. Знаеш и това.

— Тогава как би могъл да бъдеш горд да си мой баща?

Беше време да разкрие част от себе си. Солти не искаше да се връща в миналото, но щом това можеше да помогне на Джаред...

— Баща ми беше много влиятелен мъж. Почти нямаше нещо, което да не може да направи. Хората го величаеха, идваха да гледат как повдига дънер или огъва желязо с голи ръце. Беше разочарован от мен, защото приличах на роднините на майка ми. Тя беше толкова крехка, че се страхувах, че ще се пречупи, когато баща ми обвинеше ръце около нея.

— Бяха ли братята ти едри като баща ти?

— Нямам братя, но не това исках да ти кажа.

— А какво?

— Имаше инцидент. Майка ми умря, а баща ми бе парализиран — Солти усети, как гърлото му се стяга при спомена за болката, която изпита при загубата на майка си. — От този ден чак до смъртта му, той беше толкова кисел, че можеше да направи всеки около себе си нещастен. Все още бе силен мъж, но използваше силата си, за да чупи разни неща, когато беше ядосан. Винеше мен за инцидента, защото ако си бях у дома, както бе уговорено, аз щях да заведа майка ми на

църква, а не той. Нямаше значение, че е бил ядосан и е карал двуколката си твърде бързо по хлъзгав път. Нямаше значение, че е взел неопитен кон, вместо да изчака да се върна у дома със стария.

— Не е трябвало да прави това — каза Джаред.

Солти въздъхна.

— Това, което намирам за толкова прекрасно в теб е, че имаш положително отношение. Не познавам друго такова момче. Ти не виниш никого за това, което ти се е случило. Дори не си ядосан.

Джаред сведе глава.

— Понякога се ядосвам.

— Това е естествено... но ти не позволяваш на гнева да те завладее. Не се чувстваш засегнат, че сестра ти може да прави неща, които ти не можеш. Не хленчиш и не очакваш специално внимание. Вместо това търсиш нещо, с което би могъл да помогнеш.

— Мама казва, че много помагам.

— Сигурен съм, че е така — съгласи се Солти. — И като пораснеш ще помагаш много повече. Има работи, в които повехнал крак няма да ти попречи да успееш.

— Този мъж, когото видяхме в ранчото на Рандолф, успял ли е? Той не изглеждаше щастлив.

Солти спря за миг.

— Джеф се оправя чудесно с парите, но позволява на горчивината да му попречи да се наслади на успеха си и да приеме любовта на семейството си.

— Те изглеждаха сякаш са му ядосани — отбеляза Джаред.

— Понякога той е толкова зъл, че те се ядосват и му отвърщат, но го обичат.

— Никога не съм бил лош с Елън. Тя наби едно момче, което се подигра с крака ми.

Прииска му се да е бил там. Момчето сигурно никога нямаше да превъзмогне това, че е било победено от момиче.

— Не трябва да си лош с никого.

— А ако се държат лошо с мама или Елън? Едва ли би ме интересувало, че това не е правилно.

Солти се протегна и разроши косата на момчето.

— Нормално е да защитаваш семейството си, както е било нормално Елън да защити теб. Братята на Джеф биха сторили същото

за него, въпреки че той понякога ги ядосва толкова много, че им се иска да му хвърлят един здрав бой.

Джаред се замисли над това.

— Аз не мога да набия никой. Не мога дори да стоя, без да се държа за нещо.

— Няма проблем. Ще ми кажеш, ако има някой, който трябва да бъде наказан — Солти размаха юмруци, като имитираше бой. — Доста съм сръчен с тези.

Джаред се засмя.

— Не можеш да биеш малки момченца!

— Мога да потопя главите им в поило за коне.

Джаред стана сериозен.

— Наистина ли би направил това?

— Майка ти и аз сме женени, така че от мен се очаква да се грижа за теб и сестра ти. Едно хубаво потапяне не може да нарани никой и вероятно ще ги накара да се замислят преди следващият път да наранят някого.

Солти реши, че е по-добре да спрат, преди Джаред да е измислил още нещо, за което да попита. Не знаеше дали Сара ще се ядоса, че е провел толкова личен разговор със сина ѝ, но как можеше да се посъветва предварително с нея, след като нямаше представа какво ще каже Джаред? Нещата с Елън щяха да са още по-сложни. Хората имаха всякакви идеи относно това, което можеше да бъде казано или направено пред малки момиченца. Трябваше да каже на Сара за какво са си говорили с Джаред и да я накара да разбере, че не може да предвиди, какво биха могли да попитат децата. И преди всичко, трябваше да знае, колко свобода на действие ще му даде тя.

— По-добре да заспиваме — каза той на Джаред. — Утре ни чака дълъг ден.

— Ще ми позволиш ли да държа юздите?

Не можеше да отговори на това, без да е говорил със Сара и все пак, ако замълчеше сега, Джаред щеше да си помисли, че се измъква и да спре да му се доверява.

— Ще трябва първо да говоря с майка ти. Тя знае по-добре от мен какво можеш да правиш.

— Мама казва, че съм твърде малък, но аз не съм. Освен това мога да карам каруца, макар крака ми да е неизползваем.

Солти бе съгласен с момчето, но това бе нещо, което не можеше да реши сам.

— Ще говоря с майка ти. Ако е съгласна, ще започна да те уча как да държиш юздите. Сега заспивай, преди да си ме помолил за още нещо, което ще ме вкара в беля.

— Няма да имаш проблем. Мама те харесва.

Може би, но Джаред не разбираше, че това означава, че Солти е в беда.

На следващата сутрин бяха вече от два часа на път, но Сара още не знаеше, за какво бяха говорили Джаред и Солти предишната вечер. Той бе разпитал и тримата за ранчото, за това, което бяха направили и това, което не бяха и защо смятат, че трябва да бъде направено.

Беше изненадана колко много неща бе забелязал Джаред, въпреки ограничената си подвижност. Изглежда бе запомнил буквално всичко, което бе чул. Видимо бе, че е обмислил информацията и сам бе стигнал до свои умозаклучения.

След като сега имаха две каруци, Сара караше едната, а Солти другата. По-голямата част от пътя беше твърде тесен, за да се движат един до друг и това принуждаваше единия да кара отзад. Тя не разбираше защо тази малка раздяла я притесняваше толкова. Какво имаше у Солти, че я караше да чувства необходимост да бъде до него? Точно сега той обясняваше тънкостите в държането на юздите на двете деца.

— Ако имате два коня, е важно да държите поводите им еднакво.

— Нямаме сбури за два коня — отбеляза Елън.

— Само защото никога не сме имали два коня — добави Джаред.

— Е, сега имаме, така че не го забравяйте, когато имаме двойна сбурия — каза Солти. — Ще отбия и ще спра в сянката на онова дърво там. Мисля, че е време за конете да си починат.

Сара се зачуди защо Солти дава почивка на конете доста по-рано, отколкото през предишните два дни.

— Елън, защо с Джаред не донесете малко прясна вода от онова езерце? — попита Солти. — Внимавайте да не я размътите, докато го правите.

— Знам как да взема вода — отвърна Елън. — Не съм бебе.

— Ще се постарая да го запомня.

Сара помисли, че той се опитва да прикрие усмивката си.

— Защо спряхме всъщност? — попита, когато децата се отдалечиха.

— Джаред ме попита дали може да кара днес. Каза, че е нещо, което може да прави въпреки крака си.

Силната ревност, която изпита Сара буквално я шокира. Защо Джаред не я бе помолил досега да го научи да кара каруца? Тя трябваше да се сети, че това е нещо, което би могъл да прави, без крака му да пречи. Чудеше се също защо Солти е толкова по-загрижен за децата ѝ, отколкото за нея. Разбира се, чувстваше се засрамена до мозъка на костите си, задето се чувстваше по този начин. Знаеше си, че не биваше да избира него. Но вече ѝ бе съпруг, така че трябваше да извлече най-доброто от ситуацията. Единственият начин бе да овладее ревността си. Тогава защо отвори уста и изрече най-погрешните думи:

— Ами, ако откажа?

ГЛАВА 10

На Сара ѝ се прииска да върне думите си назад, още преди шокираната реакция на Солти, но вече ги бе изрекла и нищо не можеше да се направи. Прииска ѝ се да се скрие в гъсталака от котешки нокът, който обрамчваше пътя. Вместо това, трябваше да измисли нещо, преди той да я помисли за зловна, неразумна жена, която не се интересува кое е най-доброто за децата ѝ.

— Отново ме постави в неудобна ситуация.

Изненадата по лицето на Солти бе заменена от нетърпение.

— Не съм те поставил аз. Джаред го направи, когато ме помоли да го науча да кара фургон. Не можех да кажа да, но не можех и да откажа.

— Но си обещал, че ще го научиш, ако аз се съглася.

— Разбира се. Би ли предпочела директно да му откажа?

Тя отново ревнуваше. Солти имаше всички основания да помисли, че се е оженил за зловна, неразумна жена и да поиска да побегне обратно към „Съркъл Севън“ вместо да се примири със западащо ранчо, две трудни деца и мрънкаща съпруга. Щеше да е късметлийка, ако не ѝ поиска развод незабавно.

— Съжалявам — каза тя. — Не знам, защо се държа по този начин. Сигурно си мислиш, че си се оженил за някоя умопобъркана, която постоянно си сменя мнението — Сара извърна лице, за да не ѝ свети слънцето в очите.

— Защо бих си го помислил?

Тя сметна за показателно, че не каза „не мисля така“.

— Обикновено не се държа по този начин. Мисля, че умората от пътуването, тревогата от неизвестността и дали ще намеря кой да ми помогне, както и напрежението да свикна, че имам съпруг, участващ във вземането на решения е опънало нервите ми дотолкова, че всеки момент мога да избухна. Премести се, за да мога да те виждам, без да ослепея.

Солти се отпусна и бавно разтегна устни в усмивка.

— Имайки предвид обстоятелствата, не бих се изненадал, ако вдигнеш ръце и започнеш да крещиш. Казаха ми, че Роуз е преобърнала масата през първата си вечер в ранчото.

Сара беше толкова изненадана, че невъзмутимата Роуз е изпуснала темперамента си така драматично, че за миг забрави за собствените си трудности.

— Защо би направила подобно нещо?

— Попитай Зак, ако искаш да чуеш украсената версия. Кратката е, че тя е работила цял ден, за да изчисти кухнята и да приготви вечеря. Мъжете влезли, без да се измият, седнали и започнали да грабят храната, като всички говорели в един глас и никой не си направил труда да забележи присъствието ѝ. Май това, че Монти е хранел кучето на масата е преляло чашата. Сигурен съм, че ще се почувстваш по-добре, когато се прибереш у дома. Всички се чувстват по-добре, когато са в позната обстановка.

— Но ти няма да си в позната обстановка — отбеляза тя.

— Това няма значение. За последните десет години, не съм се задържал никъде достатъчно дълго, за да го нарека дом.

Тя се зачуди, дали Солти ще хареса ранчото ѝ достатъчно, за да го почувства като дом — и най-вече дали желаете да го чувства като свой дом. Запита се още защо, след като цял живот винаги бе знаела какво иска, сега не можеше да свърже повече от две разумни мисли. И то само защото бе приела мъж, който ѝ бе обещал безразличие. С тази разлика, че не беше безразличен към децата ѝ и увлечението ѝ към него изглежда нарастваше.

Сара взе решение.

— Ще се радвам да научиш и двете ми деца, как трябва да карат фургон и двуколка. Аз не знам нищо повече от това да спирам, да тръгвам и да държа юздите.

— Това е най-важното — отговори Солти. — Всичко друго е по-скоро въпрос на маниер.

Той очевидно не знаеше, че спиращите дъха усмивки, които караха сърцето ѝ да препуска лудо бяха твърде далеч от безразличието. Вероятно смяташе, че отношението му е само приятелско, но усмивката, която за другите бе съвсем обикновена, за нея излъчваше топлина и приветливост. Беше спонтанна и искрена, но в нея имаше и нещо друго — нещо, което бе по-трудно да се определи. Обещание за

разбиране, за съчувствие и лоялност, за вяност и уважение. Обещание за всички неща, които една жена търси в един мъж, но никога не открива. Или само си въобразяваше, защото Солти бе дал дума да спаси нея и ранчото ѝ. Пристъп на облекчение. Съживена надежда. Преливаща благодарност. И непрестанното усещане, че може би е намерила някой, който да се грижи за децата ѝ толкова добре, колкото ѝ се искаше, в което още не можеше да повярва.

— Връщат се с водата — каза Солти. — По-добре да им помогна. Не искам да дадат твърде много на конете.

Когато ги бе изпратил за вода, Сара се бе зачудила, как ще успеят да носят две кофи, след като Елън трябваше да подкрепя Джаред, както правеше сега с дясната си ръка. Но двамата носеха по една в свободните си ръце.

— Тази кофа е за конете — каза Елън, като подаде своята на Солти.

— Тази е за нас — обясни Джаред на майка си. — Конете не са единствените, които са жадни.

Сара държеше черпака, за да може момчето да пие, докато Солти наблюдаваше как Елън пои конете. Зачуди се какво има в този мъж, че успя да се настани в сърцето на семейството ѝ толкова лесно. Елън и Джаред се бяха привързвали в различна степен към мъжете, които бяха работили за нея, но никога не харесваха един и същи мъж и не бяха харесвали никой както Солти. Джаред му се доверяваше. Елън искаше да е покрай него.

Децата ѝ бяха най-хубавата част в живота на Сара. Любовта и отдадеността им я бяха превели през много мрачни моменти, точно както обичта ѝ към тях ѝ даваше сила да продължава, когато се чувстваше толкова изморена, отчаяна и мислеше, че не може да направи и крачка повече. Те бяха семейство, едно цяло. Но явно не бе достатъчно. Майката природа бе отредила за създаването на деца да са необходими мъж и жена. Вероятно бе сметнала също за редно въпросните деца да бъдат отгледани и от майка си, и от баща си, защото единият допълва другия.

Или изобщо не беше майката природа. Може би просто мъжете и жените не бяха еднакви и децата имаха нужда от това несходство, защото научаваха различни неща от всеки.

Или беше заради Солти. Той бе мил и нежен, внимателен и великодушен. И все пак у него имаше сила, която пораждаше увереност и вдъхваше чувство на сигурност. Нямаше нищо неясно в мислите или смуцаващо в действията му. Човек знаеше точно къде се намира с него, нещо, от което всяко дете се нуждаеше.

Сара беше тази, която не можеше да си изясни какво мисли или чувства. Не, това не беше истина. Знаеше какво чувства. Просто не искаше да го изпитва. Баща ѝ и съпруга ѝ я бяха убедили, че живота ѝ ще е по-добър без в него да присъства мъж. Беше сигурна, че силна, интелигентна жена може да успее точно както всеки мъж. Телата им бяха различни, но умовете им не бяха, а от мозъка идваха всички отговори.

Запознаването с Рандолф я бе накарало да се усъмни в заключенията си. Лесно се виждаше любовта в това семейство, макар да имаше и моментни конфликти. Възможно ли бе, Солти да е достатъчно силен, за да понесе тежестта на това да бъде глава на семейство. Способен ли бе на любов, заради която да постави тяхното щастие пред своето?

Смах я изтръгна от мислите ѝ. Солти беше казал нещо, което бе накарало Елън да се закиска. Когато той потопи ръка в кофата и я изпръска с вода, тя изпищя радостно и се опита да я издърпа. В отговор той измъкна кофата и започна да я пръска, докато тя не се скри от другата страна на коня. Когато заобиколи и приближи, за да продължи да я пръска, тя побягна смеейки се към майка си.

— Солти заплаши да ме удави!

Макар че и Джаред се смееше, практичната му същност напомни за себе си.

— В кофата няма достатъчно вода, за да те удави.

Солти не беше напуснал мястото си при коня, но ги гледаше развеселено от там.

— Какво каза, за да започне да те пръска с вода? — попита Сара дъщеря си.

— Нищо, просто го подразних, защото той ме подразни.

— Какво му каза?

Елън се изчерви.

— Просто казах, че мисля, че Зак Рандолф е сладък и забавен, но разглезен.

— Това не ми звучи като дразнене.

— Солти каза, че може би трябва да се омъжа за него, когато порасна и да го вкарам в пътя.

— А ти какво му отговори?

— Че не харесвам неприятни момчета, защото те порастват и става ужасни мъже като него.

Сара не знаеше, какво я изненада повече. Това, че Елън намира Зак за сладък, или че е сравнила Солти с „неприятните“ момчета. Не се учудваше, че дъщеря ѝ намира повечето мъже за ужасни.

— Не трябваше да казваш това на Солти — обади се Джаред.

— Просто го дразнех, защото каза, че трябва да се ожения за Зак Рандолф — Елън направи гримаса. — Момчетата са ужасни малки койоти.

Солти се приближи.

— Това означава ли, че мъжете са ужасни големи койоти?

— Вие сте ужасни големи вълци — каза Елън и се закиска, преди да се скрие зад майка си.

Хващайки тона на разменените реплики, Джаред се засмя.

— Мисля, че трябва да излееш кофата с вода върху нея.

— Ще ми помогнеш ли? — попита Солти.

— Да.

Това беше най-близо до радостен звук, който Джаред някога бе издавал. Очите му бяха широко отворени и искряха от щастие. Беше толкова нетърпелив да помогне на Солти, че не можеше да стои мирно.

Елън издаде весел вик и се притисна към гърба на Сара.

— Не можете да излеете кофата върху мен. Ще намокрите мама.

— Какво мислиш, че трябва да направим? — попита Солти Джаред.

— Не бива да мокриш мама, но можеш да потопиш Елън в потока.

— Ето какво — каза Солти, — аз ще я държа, докато ти изливаш кофата върху нея.

— Да не си посмял, Джаред Уинборн! — крещеше Елън. — Ще насъскам Скелет срещу теб.

Скелет душеше зад всеки храст и дърво. Когато си чу името, той изостави търсенето на игра, излая и притича.

Елън надникна към кучето иззад майка си.

— Скелет ме харесва. Нали така, Скелет?

То излая. Очевидно, всичко, което трябваше да направи човек е да изрече името му, за да получи отговор.

— Той е мъжко куче — напомни Джаред на сестра си. — Момчетата винаги харесват повече момчетата от момичетата.

Сара за малко да се изсмее високо при това твърдение. Тя беше толкова учудена да се озове в средата на глупава игра с двете си извънредно сериозни деца, които сега се държаха като нормални седемгодишни, че не знаеше какво да мисли. Но очевидно бе включена само като щит за Елън.

— Мисля, че Елън трябва да бъде наказана, задето те заплаши, нали? — Солти попита Джаред.

— Да. Излей цялата кофа върху нея.

— Това може да е твърде много. Предлагам да я държа, за да може ти да я пръскаш с вода.

Солти погледна към Сара за разрешение. Тя нямаше братя или сестри, така че нищо подобно не ѝ се бе случвало. Може би така се растеше в нормалните семейства. Но децата се смееха, така че тя реши да му се довери и кимна.

Той нададе вик и сграбчи Елън през кръста. Момичето закрещя и стисна Сара. Солти освободи ръцете ѝ и я занесе до Джаред. Елън заплашваше брат си с всякакви ужасни отмъщения, но Джаред само се смееше и започна да я пръска с две ръце. Той мокреше Солти точно толкова, колкото и Елън, но това не му пречеше. Напротив, окуражаваше Джаред да продължава, докато кофата не остана празна.

Джаред сигурно щеше да направи точно това, но в мига, в който ентусиазма на Елън започна да стихва, Солти смени посоката. Той я пусна и взе втората кофа.

— Искаш ли да си го върнеш на Джаред? — попита той.

Енергията на Елън се възвърна. Тя започна да пръска брат си. През следващите няколко минути, децата изпълниха въздуха с дъжд от капки вода. Елън не беше по-точна от Джаред и скоро Сара бе толкова мокра, колкото и Солти. Той се ухили лукаво и близна с език капка вода от върха на носа си.

Това накара нещо вътре в Сара да се скъса и внезапно я обзе импулс да го изпръска. Беше детинско и нелепо. Нещо, което никога не бе правила, но не можеше да се спре. Потопи ръка в кофата на Джаред,

загреба шепа вода и със смях, който бе съвсем нетипичен за нея, я блисна към Солти.

Отговорът му бе незабавен. В очите му затанцуваха дяволи. Усмивката му обещавахе, че ще си отмъсти.

— Да хванем и двамата — каза той на Елън.

През следващата минута четиримата изпаднаха в състояние, което Сара преди би определила като безумие. Пръскаха се с вода и накрая се смееха толкова силно, че бяха почти отмалели. Това, че Скелет придружаваше смеха им с периодичен лай, само правеше всичко по-забавно.

Беше глупаво и детинско, но невероятно освобождаващо. Сара се чувстваше отърсена от тежестта на цял живот, прекаран в опити да контролира всяка своя мисъл и чувство, и отговорността за щастието на всички. Ако някой ги видеше, щеше да си помисли, че са побъркани или най-малкото незрели и безотговорни. Но това не я интересуваше. Водата беше свършила, децата се смееха, както никога преди, а Солти я гледаше по начин, който я караше да мисли, че ако този мъж я люби, тя ще бъде най-щастливата жена на света.

Мисълта имаше отрезвяващ ефект. Нима този непринуден момент, този кратичък отрязък от време, в който бе захвърлила самоконтрола си, бе извадил наяве нужда, скрита дълбоко в нея от години?

Елън подръпна ризата си, която бе залепнала върху гърдите ѝ.

— Подгизнали сме — отбеляза тя. Водата беше намокрила горната част на панталоните ѝ. По обувките ѝ бе отишла толкова много, че бе отмила мръсотията.

Солти събра кофите.

— Слънцето скоро ще ни изсуши.

— Може ли някой ден пак да си устроим бой с вода? — попита Елън.

— Беше забавно — добави Джаред.

Децата ѝ никога не бяха изживявали нещо толкова безгрижно и весело като това, осъзна тъжно Сара. Погълната от недъга на Джаред и борбата да запази ранчото, тя не бе спряла за миг, за да разбере, че те не знаят как да се забавляват. Солти я бе накарал да осъзнае, какво им липсва.

От сега нататък щеше да се погрижи децата ѝ да имат поводи за смях. Ако не можеше да го направи, щеше да помоли Солти. Щеше да обещае и още нещо. Да започне наново, преструвайки се, че не знае нищо за него. Щеше да го съди по постъпките му, а не по това, което другите мъже бяха правили. Ставаше съвсем ясно, че не може да контролира увлечението си по него, затова щеше да спре да се бори. Не бе влюбена в него и не очакваше, че някога ще бъде. И все пак, щеше да е приятно, да има мъж за приятел. Някой, към когото да се обърне, когато имаше въпроси, когато се нуждаеше от съвет или просто ѝ трябваше рамо, на което да се облегне. Не искаше той да прави всичко вместо нея, но копнееше за нещо, което не бе имала досега. Не бе сигурна какво е то. Може би щеше да го определи, когато започнеше да се оформя, но щеше да поеме риска.

Чудеше се дали това искаха повечето жени от съпрузите си.

Солти забеляза, че отношението на Сара към него се промени след битката. Беше нещо глупаво, нещо, което не бе правил от дете. Може би дългото присъствие в компанията на Зак Рандолф си казваше думата.

Всъщност, вероятно не трябваше да вини Зак, а собствената си незрялост. Винаги бе знаел, че има чувство за хумор, но никога не бе смятал, че е незрял. Явно беше просто естествен отговор на „неприятния“ коментар на Елън. Тя за пръв път изглеждаше в игриво настроение и той не можа да се въздържи, да не я окуражи. Нещата ускориха хода си, докато не се присъедини Сара. Да я гледа как го пръска с вода, докато се смееше толкова силно, колкото децата ѝ, беше най-голямата от всички изненади. Тя беше толкова сериозна, че въздуха около нея натежаваше. Сега, когато приближаваха ранчото ѝ — трябваше да започне да мисли за него, като за тяхно — той трябваше да реши, каква да бъде реакцията му.

— Това е земята на господин Уолъс — казваше му Елън. — Той не ни харесва. Искане да купи ранчото на мама.

Докато приближаваха към река Сан Маркос, веригата от хълмове бе отстъпила място на почти гладка земя, покрита с брястови горички, диви череша, тополи и тревисти ливади. Застояли блатата, обитавани от жаби и препичащи се костенурки се редуваха с пасища, които споделяха крави и белоопашати елени. Въздухът беше по-мек, топъл и по-влажнен. Скоро щеше да настъпи пролет.

— Господин Уолъс не иска да плати достатъчно за земята — добави Джаред. — Мама казва, че е подъл стар пинтия.

Той не бе чувал Сара да прави пренебрежителни коментари към никого, освен към съпруга си, но Солти бе убеден, че под сериозната външност се крие енергична жена. Имаше нужда само от причина да позволи на тази нейна страна да се покаже. Той не знаеше каква може да бъде тази причина, но реши, че ще е забавно да я открие. Всеки трябваше да има повод да се усмихва от време на време. Добрите моменти правеха лошите поносими.

— Арни каза, че се е опитал да отмъкне кравите ни — каза Елън.

— Не точно — отговори Сара на дъщеря си. — Но се опитваше да направи нещата толкова трудни, че да се предам и да му продам ранчото. Ако добави земята ми към неговата, ранчото му ще стане най-голямото в страната.

Движеха се един до друг. Солти и Джаред в единия фургон, а Сара и Елън в другия. Но беше трудно да се поддържа разговор при шума, който конските копита и фургоните вдигаха по грубата пътека.

— Арни каза, че Уолъс е такъв скъперник, че не е наел достатъчно мъже, които да се грижат за стадото му — каза Елън. — И че можем да откраднем от него, ако искаме.

Арни сякаш не бе типа мъж, който трябва да е около деца, които лесно се впечатляват, но Солти предположи, че Сара не е имала голям избор, когато е търсела работници. Между жестокостта на войната и загубата на всичко, което са ценели, много мъже бяха станали сурови и жестоки и без колебание се възползваха от останалите. Жените и децата бяха особено уязвими.

— Мама каза, че само лошите хора крадат — обърна се Джаред към Солти. — Ти крал ли си някога?

— Джаред, това е груб въпрос — Сара звучеше шокирана. — Извини се на Солти незабавно.

— Не е нужно — каза Солти. — Не мога да очаквам той да отговаря на въпросите ми, ако аз не искам да отговарям на неговите.

— Той трябва да приеме безрезервно, че си честен.

Солти се обърна към Сара.

— Никой от нас не може да приеме нищо безрезервно, докато не се изправи пред изкушение, на което изглежда невъзможно да се устои.

— Изправял ли си се някога пред подобно изкушение?

Солти се обърна към Джаред.

— Много пъти — не смяташе да им казва за случаите, в които се изкушаваше да удуши баща си и да ги освободи от нещастията им, или когато му се искаше да го остави гладен, вместо да приготвя ядене, което после ще бъде хвърлено по него. — Понякога, по време на войната, няхаме какво да ядем или пари да си купим храна. Аз самият не съм крал нищо, но съм ял от храна, която другите са откраднали. Това ме прави също толкова виновен.

— Мама казва, че ако ранчото не се оправи, няма да има какво да ядем. Ще трябва ли да крадем?

— Без значение какво ще се случи с ранчото, вие винаги ще имате какво да ядете.

— Това означава ли, че наистина ще ни направиш голяма градина?

Елън звучеше толкова ужасена, че Солти не успя да потисне смеха си.

— Да, това означава, че наистина ще имаме голяма градина. Но също ще имаме прасета, кокошки и млечна крава.

— Аз не харесвам прасета и кокошки — каза му Елън.

— Нито пък аз — отговори Солти — Затова ще ги ядем.

Елън се изкиска.

— Ако ядеш кокошките, няма да имаш яйца.

— Ще ядем само тези, които са прекалено мързеливи, за да снасят.

Това накара Джаред и Елън да почнат да се шегуват с кокошките. Солти погледна към Сара и се изненада от изражението ѝ. Беше някак вгълбено и удивено. Сигурно мислеше, че всички са луди и се чудеше, как ще преживее следващите десет или петнадесет години.

— Това ли е отбивката за ранчото ви? — пътят беше неясен, но Солти предположи, че трябва да е той.

— Не виждаш ли следите от колела? — попита Елън.

— Да, но не виждам къща.

— Защото е скрита от дърветата — обясни Джаред. — Мама каза, че дядо не е искал вятъра да бушува около къщата му през зимата, затова я построил наред група дървета.

— Струва ми се, че дядо ти е бил умен мъж. Сигурно затова и ти, и Елън сте толкова умни.

— Солти мисли, че аз и Елън сме умни — каза Джаред на майка си.

Сара се обърна към сина си с нежно изражение.

— Разбира се, че сте. Колко пъти съм ви казвала, че сте най-умните деца, които познавам?

— Ти си ни майка — отговори Елън. — Арни каза, че всички майки мислят за децата си, че са умни.

— По-добре да сте умни — намеси се Солти. — Разчитам с Джаред да ми помагате за ранчото.

— Елън може да го прави — отвърна Джаред. — Аз не мога да яздя.

Солти за малко да каже, че ще трябва да се погрижат за това, когато възклицанието на Сара го изненада.

— Какво прави той тук?

Каубоят проследи погледа ѝ и видя напред по пътя мъж, който не изглеждаше като проспериращ собственик на ранчо.

— Това Уолъс ли е?

— Не — каза Елън — Това е Арни.

ГЛАВА 11

Арни се беше облегнал на едно дърво, отстрани до пътеката, сякаш чакаше някой. Изглеждаше на около четиридесет, с набито телосложение и бе облечен в износени дрехи. Той пристъпи в средата на пътя, когато фургоните се зададоха.

— Мислех, че Арни е напуснал — рече Солти.

— Така е — отвърна Сара.

— Тогава какво прави тук?

— Не знам.

Солти я погледна.

— Искаш ли го наоколо?

— Не, и смятам да му го кажа.

— Може би ще е по-добре аз да го направя — предложи той. — Като научи, че съм ти съпруг ще разбере, че вече нямаш нужда от него. Можеше да види как Сара се бори със себе си.

— Искам да знам защо се е върнал.

— Не можеш ли да предположиш?

Преди може и да не бе помислила, но сега да.

— Може би ще е по-добре, ако ти поговориш с него.

— Спри фургона си зад моя. Елън, слез и отиди с майка си.

Той очакваше тя да възрази или да потърси причина, но може би тона на гласа му я накара да направи, каквото ѝ каза, без да задава въпроси. Тя скочи от фургона и се покатери до майка си.

— Какво ще правиш? — попита Джаред шепнейки. Той бе доловил естеството на ситуацията по-добре от сестра си.

— Това зависи от Арни — както много пъти в живота си, Солти се хвърляше в ситуацията на сляпо. Беше оцелявал и преди. Очакваше и този път да го направи.

Арни се отмести от пътеката, за да позволи на Солти да премине, но той спря фургона си до него. Въпреки изтормозеното си излъчване, работникът беше едър мъж и изглежда се радваше на добро здраве.

Въпросителната му усмивка показваше хубави зъби, бузите му бяха покрити от брада, вероятно само на три или четири дни.

— Здравей. Казвам се Бентън Уилър. Какво мога да направя за теб?

Погледът на Арни премина през Солти и се спря върху Сара.

— Нищо. Тук съм да видя Сара... искам да кажа госпожа Уинборн.

Солти се насили да се усмихне.

— Тя вече не е госпожа Уинборн, а госпожа Уилър.

Погледът на Арни бе съсредоточен върху Солти, докато той говореше, но сега се премести върху Сара.

— Женени ли сте?

— Да — отговори тя.

— Но ти не го познаваше допреди седмица.

— Представи ми го някой, чието мнение уважавам.

— Аз щях да се ожения за теб — Арни сви ядно юмруци. — Защо мислиш, че наговорих всички в Остин да откажат да работят за теб?

— Имайки предвид нещата, които каза, преди да си заминеш, нямаше начин да предположа естеството на чувствата ти.

— Бях ядосан, че ти не изпитваш същото.

Солти реши, че е време да прекрати този безсмислен разговор.

— Мога да ти съчувствам за положението, но със сигурност не мога да ти позволя да говориш на съпругата ми по този начин.

— Наистина ли си се оженила за него? — Арни изглеждаше така, сякаш не може да повярва на това, което чуваше.

— Да, направи го — отговори Джаред вместо майка си. — Аз и Елън бяхме там — потвърждението на момчето, изглежда убеди Арни.

— От колко време си тук? — попита Солти.

— Три дни — което обясняваше, защо няма спален чувал или торба със себе си. — Мислех, че Сара ще се върне, когато не намери никого, който да работи за нея — което щеше да я принуди да го приеме при неговите условия.

— Грижеше ли се за ранчото? — попита Солти.

— Какво друго да правя?

„Освен да заговорничи за провала на невинна жена?“, помисли си Солти.

— Съпругата ми и аз оценяваме, че си наглеждал мястото. Вярвам, че обичайните заплати са тридесет долара на месец, значи ти дължим три.

— Не ми дължите нищо — изръмжа Арни.

— Напротив, държа да плащам дълговете си — Солти извади кесията си и отдели три сребърни долара, които подаде на Арни. — Не искам да изглеждам груб, но имаме много работа да свършим, преди да се е мръкнало.

Арни отмести поглед към втория фургон, кравата, прасетата, билетата и двата коня. Солти се зачуди, дали би могъл да познае, че Джаред и Елън носят някои от дрехите, които Роуз Рандолф им беше дала.

— Изглежда си си намерила съпруг с пари — обърна се Арни към Сара.

На Солти не му се понравиха нито думите му, нито начина, по който бяха изречени. Още малко и Арни щеше да разбере, че на тексаските съпрузи не им харесва, когато чужди мъже досаждат на жените им. Той обяви:

— Смятам, че пет минути ще са ти достатъчни да оседлаеш коня си и да си тръгнеш. Ако ти отнеме повече, ще трябва да се намеся.

— Въобразяваш си, че можеш да ме накараш?

Арни беше тежък и мускулист, но движенията му бяха бавни. Мъж с жилавата структура на Солти можеше да го повали, докато танцува извън обсега на тежките му юмруци.

— Винаги съм имал славата на добър боец и никой съд няма да обвини мъж, че е защитил съпругата си, без значение, как е решил да го направи.

Арни се поколеба за момент, преди да изругае и да се завърти на пета.

— Искаше ми се да го удариш — каза Джаред.

— Бил съм се достатъчно по време на войната — отговори Солти. Достатъчно се бе сражавал с ужасния клан Маклендън и грабливите разбойници на Кортина. Достатъчно се бе борил с баща си, за да получи един ден спокойствие. Всичко, което искаше от живота бе, малко земя, която да нарече своя и някой, когото да обича. Сара му бе дала възможност да получи първото. Надяваше се децата ѝ да го дарят с второто.

Почувства се облекчен, когато продължи по пътеката към дъбова горичка и се изправи пред малка, но добре построена къща. Той спря фургона, сложи спирачката и върза юздите.

Беше една от онези свежи ранно пролетни вечери, когато въздуха изглеждаше син, въпреки слабите усилия на слънцето да го затопли. Дори и при продължителния студ, планинските лаврови храсти вече бяха напъпили, докато метличината и пламъка обръщаха главици към оскъдните лъчи на слънцето. Вековна юка извиваше мъхнатите си стъбла към небето, а короната ѝ от мечовидни листа ги красеше в матово зелено. Хор от птички, всяка от които търсеше най-доброто място за почивка през предстоящата нощ, се караха по върховете на дърветата.

Къщата на Сара бе разположена в центъра на открито пространство, обградено от дървета. Масивната дървесина, напукана и подута от годините, се сливаше с околността. Каменен комин се издигаше само на няколко фута над дървените плочки на покрива, избелели до сиво от горещото лятно слънце и студения зимен дъжд. Врата и два прозореца с пердета, смуцаващо приличащи на нос и две очи върху загоряло лице, приветстваха семейния дом. Изобщо не приличаше на къщата на баща му в Джорджия, но Солти някак го чувстваше като дом, повече от всяко друго място, на което се бе озовавал от години насам.

— Елън, можеш да помогнеш на майка си да внесете багажа вътре. Джаред и аз ще се погрижим за добитъка.

— Джаред едва ходи — напомни му тя.

— Ще измислим нещо.

Солти не бе сигурен какво ще измисли, но бе решен, че Джаред повече няма да чувства, че не може да прави нищо друго, освен да седи в къщата. Първото, и най-важно, бе да измайстори нещо, с което той да може да върви сам. Нещо, подобно на различните патерици, които баща му бе изхвърлял, без дори да опита някоя от тях. След това щеше да пробва да научи момчето да язди.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита той Сара.

Тя бе слязла от фургона и се пресягаше към торба с дрехи, която дъщеря ѝ, ѝ подаваше.

— Елън и аз можем да се погрижим за всичко тук. Ще приготвя вечеря, веднага щом разтоварим.

— Няма нужда да бързаме — рече й. — Все още е рано, а ние с Джаред имаме много работа.

— Ще изпратя Елън да помага, веднага щом свършим тук.

— Искам да се погрижа за конете — извика Елън. — Арни винаги ми позволяваше.

— Ще оставя това на теб — обеща Солти. — Сега Джаред може да ми покаже навеса, където аз ще живея — Сара вече му бе казала, че в къщата няма стая за него. Той повдигна момчето от единия фургон към другия, скочи до него, хвана юздите и подкара конете. — Трябва да ми кажеш, къде ще закараме всички животни.

— Няма такова място — отговори Джаред. — Пилетата обикновено спят в тревата, а свинете ходят, където си поискат.

— Ами конете?

— Имаме корал, но в него има толкова дупки, че те излизат.

Солти се надяваше да започне работа със стадото скоро, но изглежда щеше да е зает с ранчото по-дълго, отколкото му се искаше.

Очевидно навесът първоначално бе замислен като такъв — отворен отпред, без стени отстрани и с покрив, който беше наклонен назад. По-късно бе затворен със зле пасващи дъски. Отпред имаше врата и един-единствен прозорец.

Арни тъкмо излизаше, когато се приближиха. Той хвърли гневен поглед на Солти, преди да се отправи към коня си с два вързопа под ръка. Щом ги закрепил върху коня си, се насочи обратно към навеса, само за да излезе след миг с торба, която звучеше, сякаш бе пълна с метални предмети — вероятно джезвето му и всичко останало, което му бе нужно да сготви и изяде храната си. След като завърза и нея към седлото си, се обърна и се приближи към Солти. Преди да заговори, погледна към добитъка.

— Добре е, че имаш някакви пари. Ще са нужни, за да изправиш това място на крака.

— Ако ти нямаш никакви, как си си мислел да се ожениш за Сара? — попита Солти.

Арни не отговори. Вместо това каза:

— Само един мъж от хиляда получава шанс да спечели такава жена.

— Тогава защо си си тръгнал?

— Искях да бъда неин съпруг, а не работник. Никога не съм предполагал, че ще намери някой като теб.

Солти се укори, че е отсъдил твърде бързо. Съдейки по тона му, изглежда Арни наистина имаше чувства към Сара.

— Ще се грижа добре за нея — обеща той.

Арни погледна към Джаред и обратно към Солти.

— Момчето изглежда те харесва. Мен така и не прие — Джаред се облягаше на Солти, като за защита. Арни погледна към ширещата се трева върху покритите с дървета хълмове в далечината. — Кажи на Сара, че съжалявам за това, което казах. Никога не съм говорил лоши неща за нея, а само за ранчото.

Солти и Джаред останаха мълчаливи, когато Арни се качи на коня и потегли, без да поглежда назад.

След като се скри зад дърветата, Джаред каза:

— Все още не го харесвам.

— Няма нищо — отвърна Солти. — Не може да харесваш всички.

— Не харесвам начина, по който гледа мама.

Солти лесно можеше да си представи, че гледа в очите на Арни можеше да се забележи от чувствително дете като Джаред. Не беше нужно да го разбира, за да се страхува от него.

— Него вече го няма, така че нека видим как изглежда дома ми.

— Елън каза, че иска да остане тук, но мама отвърна, че не става за хора.

Солти свали момчето от фургона.

— След като аз ще спя тук, може би майка ти не мисли, че съм човек.

— Мама се бои от мъжете.

— Защо? — въпросът беше неуместен, но той толкова се изненада от изказването на Джаред, че думата му се изплъзна, преди да успее да я спре.

— Не знам — лицето на Джаред се сбърчи замислено. — Елън не се страхува от никого. Не мисля, че и аз се страхувам от някой. Но не харесвам някои хора.

— Това е напълно нормално — увери го Солти.

Той отвори вратата и влезе в бараката. Не беше толкова зле, колкото се опасяваше, но освен покрив и стени, на практика не

предлагаше никакви удобства. Оскъдната светлина, която идваше от вратата и прозореца, не разкриваше никъде легло.

— Надявам се, че майка ти смята да ми позволява да се храня в къщата. Ако си направя огнище тук, ще умра от пушека или ще подпаля мястото.

— Всички работници се хранеха с нас — обясни Джаред. — Мама казваше, че трябва да е сигурна, че има какво да ядат, за да може да работят здраво.

— Хайде, да вкараме нещата ми вътре. После ще решим, какво да правим с добитъка.

Джаред се подпря на стената, докато Солти внесе малкото си вещи. Остави спалния си чувал в ъгъла, въздишайки тихо по удобното си легло в плевнята на „Съркъл Севън“. След миг, той каза на момчето:

— Ще се върна след няколко минути.

Отвън, той развърза един от конете си, скочи върху голия гръб на животното и го пришпори в бърз галоп. Отне му само няколко минути да настигне Арни.

— Ще направиш ли нещо за мен? — попита той, когато спря до него.

— Какво? — Арни не изглеждаше да изгаря от нетърпение да помогне.

— От града трябва да ми пратят дървен материал. Можеш ли да помолиш мъжа да донесе и матрак и да го прибави към сметката ми?

— Аз спях на земята повече от година.

— Аз спях на земята четири години по време на войната и нямам желание да го правя отново.

Отначало, изглеждаше така, сякаш Арни се кани да откаже. Но, както почти винаги се случваше, когато научеа, че Солти е бил войник, отношението на хората се променяше.

— Служих две години, докато не ме заловиха — сподели Арни. — Пуснаха ме да се прибера у дома, след като обещах, да не се връщам в армията — той кимна в знак на съгласие да предаде съобщението на Солти и продължи пътуването си.

Когато Солти се върна при бараката, Джаред попита:

— Къде беше?

— Помолих Арни да предаде, да ми изпратят и матрак от града.

— Но ти нямаш легло — отбеляза момчето.

— Ще си направя рамка с част от дървения материал.

— Може ли да гледам?

— Можеш да помогнеш.

Джаред не се усмихна.

— Не е нужно да продължаваш да се преструваш, че мога да върша разни неща.

Солти коленичи, за да може да погледне момчето в очите.

— Винаги ще има неща, които няма да можеш да правиш. Това важи за всички. И все пак, има много неща, които ще се научиш да вършиш. Все още не съм готов да говоря с майка ти по този въпрос, но планирам да те науча да яздиш кон.

— Мислиш ли, че ще мога? — беше прекрасно да се видят надеждата и вълнението в очите на момчето.

— Няма да е лесно и може би ще трябва първо да заякнеш, но ще опитаме.

Джаред се отдели от стената и се заклатушка напред, за да сграбчи кръста на Солти.

— Радвам се, че мама се омъжи за теб.

Солти трябваше да преглътне няколко пъти, преди да успее да отговори.

— И аз се радвам, че се ожених за нея. Сега, по-добре да решим, какво ще правим с тези прасета и кокошки, докато направя заграждения утре. Не искам койотите да се доберат до тях, преди ние самите да сме имали шанс да си ги похапнем.

— Не можем да ядем кокошките, забрави ли? Искаме да ни снасят яйца.

Той намигна на момчето.

— Радвам се, че ми напомни. Щях да им извия вратовете и да ги хвърля в тенджерата, преди да се е мръкнало.

— Знам, че се шегуваш с мен — заяви Джаред, — но нямам нищо против.

— Е, майка ти няма да се шегува с нас, ако не си свършим работата, преди да е сложила вечерята на масата. Ако някой е готов да готви за теб, не го карай да чака или ще ти се наложи сам да си готвиш.

Джаред поклати глава.

— Мама няма да те остави гладен. Ти трябва да работиш много.

— Коего никой от нас не прави, така че по-добре да се захващаме. Може да оставим билетата в клетката им, но какво ще правим с прасетата?

— Харесваш ли Солти?

Въпросът на Елън не я изненада, но Сара не бе сигурна как иска да отговори. Докато се опитваше да реши какво да каже, занесе дрехите, които Роуз бе дала за децата до стаята, която си делеа. Койките им изпъкваха на голия под и стени, а юргани, съшити от пъстри парчета плат, внасяха единствения цвят в стаята. Самотен сандък събираше малкото им дрехи. Всичко останало бе продадено.

— Разбира се, че харесвам Солти — отговори тя. — Нямах да се омъжа за него в противен случай.

Елън пробва всичко, което Сара ѝ подаваше. Може да беше мъжкарана, но имаше типично женски интерес към нови дрехи, дори и да бяха нови само за нея.

— Нямах предвид така.

— А как? — Сара не искаше да пита, но бе научила, че и двете ѝ деца упорито преследваха въпроса, докато не получат отговор, който да ги задоволи.

— Както госпожа Рандолф харесва съпруга си.

Сара никога не бе вярвала, че е възможно жена да обича съпруга си така, както Роуз обичаше Джордж. Бе убедена и че не съществува мъж, който ще се отнася със съпругата си, както господин Рандолф със своята.

Тя каза на дъщеря си:

— Едва познавам Солти и той почти не ме познава. Двама души трябва да са заедно по-дълго време, преди да се харесат толкова много.

— О! — Елън потъна в толкова дълбоки мисли, че не последва Сара, когато тя отиде до своята стая, за да отвори торбата с дрехи, които Роуз ѝ бе дала.

Стаята ѝ бе толкова оскъдно мебелирана, колкото и тази на децата ѝ. Единствената разлика бе, че тя имаше истинско легло и бюро, което бе принадлежало на майка ѝ. Синя басмена рокля от торбата на Роуз привлече вниманието ѝ. С хубавия ѝ тен и русите коси, синьото винаги е бил един от любимите ѝ цветове. Тя извади дрехата, разгъна я

и я наложи върху себе си. Огледа отражението си в малкото огледало на бюрото. Така изглеждаше по-млада. Беше почти същото небесно синьо като очите ѝ.

— Защо не я облечеш?

Сара се извърна и завари дъщеря си да стои на вратата. Беше засрамена, че я хвана да се възхищава на отражението си в огледалото, точно както се бе оплаквала, че правеше Роджър.

— Само проверявах дали ще ми станат — оправда се тя.

— Прави те красива — каза Елън.

— Не ми се струва редно — Сара понечи да я прибере отново.

— Ако ние можем да носим дрехите, които госпожа Рандолф ни даде, защо ти да не можеш?

Не ставаше дума за редно или нередно. Беше въпрос на гордост — така излишна в този случай, както бе необходима при други обстоятелства. Сара си промени мнението, сгъна роклята и я остави на леглото.

— Обзалагам се, че Солти ще си помисли, че си красива, ако я сложиш — каза Елън.

Точно това не желаше да чува.

— Аз не искам Солти да мисли, че съм красива.

— Защо не?

Чувстваше как постепенно губи почва под краката си.

— Омъжих се за Солти само защото трябваше някой да ми помага с ранчото.

— Знам, но той те харесва.

Сара седна на ръба на леглото и придърпа Елън към себе си.

— Ние имаме уговорка. Той ще ми помогне с ранчото, а аз ще му дам половината от земята си, ако успее.

Елън се втренчи в нея.

— Ние с Джаред харесваме Солти. Как може ти да не го харесваш?

Сара поклати глава.

— Защо е толкова важно да го харесвам?

— Не искаме той да си тръгне както всички останали.

Сара извърна поглед от дъщеря си.

— Той няма да си тръгне. Ние сме женени.

— Татко си е заминал, а ти си била омъжена за него.

Сара въздъхна и обви ръка около Елън. Тя приглади косата зад ушите ѝ. Как можеше седемгодишно момиченце да изглежда толкова зряло? Беше невъзможно да се обясни, защо заминаването на Роджър бе толкова различно. Той не бе мъж достатъчно зрял, за да поеме отговорност за семейство, да върши тежката работа, нужна, за да може ранчото да върви, или да приеме липсата на приключения, което включваше да си ляга всяка вечер с една и съща жена.

Тя се пресегна към ръката на дъщеря си, стисна я нежно и се позова на най-простата истина.

— Баща ти замина, защото трябваше да се включи във войната — Роджър всъщност бе заминал, защото се бе разочаровал от работата, която изискваше управляването на ранчо, вече не обичаше съпругата си и не можеше да приеме, че има недъгав син. Но тя отдавна се бе научила да не възразява срещу дребните лъжи. Беше много по-важно да защити децата си.

— Приличам на него, нали?

Сара заведе дъщеря си до огледалото.

— Все повече и повече с всеки изминал ден. Той беше много хубав мъж. Ти ще станеш красавица.

Елън се извърна от огледалото.

— Не искам да съм красива.

Сара беше изненадана.

— Защо?

— Не искам някой мъж да се ожени за мен, а после да ме изостави.

С разбито сърце, тя притегли дъщеря си към себе си.

— Войната свърши. Мъжете няма да имат причина да изоставят жените и децата си — тя се молеше това да е истина.

— Солти няма ли да си тръгне?

— Не. Няма — обеща Сара. И той не трябваше да го прави. Дори и след развода. Щеше да притежава половината от ранчото ѝ. Нямахше повече да ѝ е съпруг, но щеше да е свързана с него завинаги. Изненадващо, тази мисъл я накара да почувства сигурност, каквато не бе изпитвала никога преди. Щеше да има някой, от когото да зависи, с когото да поговори, да сподели притесненията си относно ранчото. Щеше да е още по-добре, защото той беше нежен с децата ѝ.

Тя поклати глава, за да прогони тези глупави мечти. Трябваше да спре да позволява на въображението си да се развихря. Нямаше гаранция, че можеше просто да реши да продаде своята част от ранчото. Можеше само да се надява, че няма да го направи. Жадуваше за някой, с когото да поговори, като с доверен приятел, като с равен, някой, за когото не е отговорна.

Лицето на Елън грейна.

— Радвам се, че Солти няма да си отиде. Надявам се да остане завинаги.

Сара не бе изрекла гласно тези си мисли, не бе го направила дори и на ум, но и тя се надяваше да е така.

Замисли се за Арни. Никога не би се омъжила за него при нормални обстоятелства, но би ли го направила заради децата си? По гърба ѝ преминаха тръпки. Въпреки лъжите, които бе изрекъл, Арни беше най-добрият ѝ работник. Щеше да се омъжи за него, ако нямаше друг избор. В крайна сметка се бе омъжила за Солти, за когото знаеше още по-малко. Разбира се, той искаше земята ѝ повече, отколкото самата нея. Сега, след като бе получила това, което желаше, вече не го искаше. Но как можеше Солти да го разбере, ако самата тя не му кажеше, че е променила мнението си?

— Мислиш ли, че можеш да се научиш да харесваш много Солти?

Сара почти бе забравила, че дъщеря ѝ е още там.

— Не знам. Той изглежда много мил мъж, така че смятам, че бих могла. Защо?

— Искam вие да си имате бебе.

ГЛАВА 12

Сара се почувства, сякаш внезапно я бяха ударили с нещо тежко по главата.

— Какво те накара да кажеш подобно нещо?

— Ние сме се появили, когато си се омъжила за татко — отбеляза тя.

— Това беше различно.

— Как?

Сара се почувства толкова слаба, че потъна в леглото.

— Омъжих се за баща ти, с надеждата да създадем семейство. Но сега си имам такова, така че нямам нужда да имам деца от Солти — тя изпусна облекчена въздишка. Това отговаряше на въпроса, без да се намесват никакви лъжи.

— Не искаш ли да си имате бебе със Солти?

Не. Тя не искаше никога повече да има подобен род връзка с мъж. Не заради идеята да има бебе, а заради емоционалната обвързаност, която трябваше да съществува между тях, преди да помисли да се впусне в друга физическа връзка. Не й харесваше мисълта да остарее сама, но беше за предпочитане пред ада, който бе преживяла с Роджър.

Но на Елън каза:

— Не ми е нужно друго семейство, освен теб и Джаред. Освен това, когато вие двамата пораснете и се ожените, ще ме дарите с много внуци.

— Аз няма да се женя, а Арни каза, че никоя няма да се омъжи за Джаред.

Сара се обвини, задето не е била по-бдителна и не е знаела повече за нещата, които Арни е приказвал на децата й. Тя се пресегна, сложи ръка на рамото на дъщеря си и каза:

— Когато бях на твоята възраст, и аз не исках да се женя, но си промених мнението. Накрая исках семейство. С повечето жени е така.

— Не и с мен.

— Може да си промениш мнението. Колкото до това, че никоя няма да иска да се омъжи за Джаред, това са глупости. Той е прекрасно момче.

— Но е сакат.

— Много мъже се върнаха от войната без ръце или крака, но семействата им се радват, че са пак с тях.

— Имаш предвид, като онзи лош мъж у семейство Рандолф?

Сара свали ръка от рамото на Елън и погледна дъщеря си в очите.

— Сигурна съм, че Джеф не е наистина лош. Но сега е време да спирам с приказките и да се погрижа за вечерята.

— Може ли да отида да се погрижа за конете?

Това бе един от многото пъти, в които не можеше да контролира това, което децата чуват или казват, но имаше твърде много работа за вършене, за да ги държи до себе си цял ден. Не се притесняваше толкова много за тях, когато бяха със Солти, колкото с другите работници.

— Може да отидеш. Попитай Джаред дали е готов да се върне в къщата.

Елън излезе през вратата толкова бързо, че едва чу последните думи на Сара. Любовта на дъщеря ѝ към конете, предизвика усмивка на устните ѝ. Само се молеше да не се присъедини към кавалерията, когато порасне.

Беше благословия, че децата ѝ харесваха Солти, реши тя. Това отне малко от товара върху плещите ѝ, защото вече не се налагаше да им бъде едновременно майка и баща. Сега имаха мъж, който харесваха и комуто се възхищаваха, който щеше да бъде част от живота им през следващите няколко години. Докато дойдеше време за развод, те щяха да са пораснали и способни да се справят сами.

Да, беше благодарна, че Солти харесва децата ѝ и прави видими усилия да бъде действителна част от живота им. Трябваше да измисли как да му благодари. Един от начините бе да приготвя любимите му ястия, веднъж щом разбереше, какво обича да яде.

Друг бе да облече тази синя рокля.

Солти бе готов за вечеря. Беше гладен и изтощен от опитите да си върши работата и да държи две седемгодишни хлапета заети. Никога не бе предполагал, че децата могат да изтощават, дори и когато помагаха! Елън беше толкова ентусиазирана, че го изчерпи до край. Джаред искаше да го включат, но можеше да направи много малко без помощ или творческо планиране. Поне Скелет имаше благоприличието да стои настрани и само да гледа.

Той закова и последния пирон и се отдръпна назад, за да разгледа работата си.

— Смятам, че това ограждение ще задържи прасетата, докато не построим нещо друго.

— Ще прибереш ли и прасетата, които избягаха в ограждението? — попита Елън.

— Мама каза, че нямаме достатъчно храна, за да ги държим в ограждение — Джаред седеше върху клетката с кокошките. От време на време някоя го клъвваше, но това изглежда не го притесняваше. — Преди винаги оцеляваха достатъчно прасета, за да имаме какво да ядем.

Солти разроши косата на момчето.

— Сега, след като аз съм тук, ще се нуждаем от много повече прасета.

Елън се изкиска.

— Ако ядеш толкова много, ще надобелееш.

— А вие двамата не искате ли да станете дебели?

— Аз не искам да ставам дебел — каза Джаред. — Може да нараня крака си още повече.

Това прогони и малкото хумор, който се съдържаше в шегата на Солти.

— Кракът ти ще се подобрява — обеща той. — Няма да става по-зле.

Джаред сви рамене.

— Един доктор каза на мама, че може малко да се подобри, когато порасна, но и че никога няма да мога да ходя.

Солти вече бе извадил парчето дърво, което смяташе да превърне в патерица.

— Има повече от един начин да одереш котка. Просто трябва да измислим как да одерем точно *твоята*.

Елън отново се изкиска.

— Джаред няма котка.

Солти я сграбчи и потърка кокалчетата си върху главата ѝ, за да предизвика още кикотене.

— Може би трябваше да кажа точно *твоя проблем* — той я ощипа по носа и я пусна. — Сега, нека тръгваме към къщата. Мога да чуя как стомаха ми ръмжи.

Той понечи да остави Джаред да се облегне на него за опора, но видя в очите на момчето, че то е твърде изморено, за да успее да стигне до къщата. Надявайки се да го представи като на игра, той вдигна детето и го качи на раменете си.

— Сега си по-висок от сестра си.

— И аз искам на конче! — извика Елън.

— Може би утре, ако брат ти не ми прекърши гърба — Солти започна да се преструва, че залита под тежестта на Джаред. — Не знаех, че е толкова едро момче.

Елън се втурна в къщата, веднага щом стигнаха. Солти свали Джаред от гърба си и я последваха.

Първото нещо, което привлече вниманието му, беше миризмата на наденички и царевичен хляб. Ухаеше толкова хубаво, че устата му се напълни със слюнка. Второто нещо беше Сара, облечена в синя рокля. Надяваше се никой да не забележи ефекта, който произведе това върху тялото му.

— Солти носи Джаред на раменете си — заяви Елън. — Мен ще ме поноси утре.

Сара вдигна поглед от тигана.

— И двамата сте твърде големи, за да ви носят на рамене. Ако му повредите гърба, ще трябва вие да вършите всичката му работа — тя намигна на Солти, което допълнително обърка тялото му. Може би тя просто се шегуваше с децата, но по-скоро изглеждаше като отпускане, след сковаващата съпротива от последните няколко дни. С топлотата, намигането и синята рокля... е, ако нещата продължаваха в същата посока, то му предстояха доста безсънни нощи.

— Каза, че ще трябва да изяде доста прасета, защото е много гладен — продължи Елън.

— Елън каза, че ще стане дебел, ако яде толкова много.

Сара погледна към децата си, а след това и към Солти.

— Докато приказвахте толкова много, свършихте ли някаква работа?

— Аз се погрижих за конете, а Солти направи ограждение за прасетата — отвърна дъщеря ѝ.

Джаред бръкна в джоба на палтото си и изкара три яйца.

— Аз взех няколко яйца, които новите ни кокошки са снесли — той се засмя. — Макар, че на тях не им хареса. Накълваха ме.

— Какво направихте с кокошките?

— Оставихме ги в клетката им. Солти каза, че ще построи ограждение около едно от дърветата. Мое задължение ще е да ги пускам сутрин и да затварям ограждението вечер. Обеща да ми направи бастун, за да мога да го правя сам.

Очевидно Солти не трябваше да се съмнява, че всичко, което кажеше, ще бъде разказано на Сара при първа възможност. От смръщеното ѝ изражение можеше да съди, че не ѝ харесва той да дава обещания, които тя не бе сигурна, че ще може да спази.

— Баща ми беше тежко ранен при инцидент — обясни той. — Направих няколко патерици за него.

Сара не изглеждаше успокоена.

— Елън, сложи масата.

Момичето побърза да помогне на майка си.

— Мога ли аз да направя нещо? — попита Солти.

— Можеш да се погрижиш с Джаред да сте измити и готови за ядене след пет минути.

— Хайде — каза Солти на момчето. — Ти ще помпаш, а аз ще си пъхна главата под водата.

— Ще се намокриш целия!

— Това е целта.

— Трябва ли и аз да си пъхна главата под помпата? — попита Джаред.

— Да, ако си мръсен.

Той се обърна към майка си.

— Мръсен ли съм?

Той изглеждаше така, сякаш се надяваше да му каже „не“, но тя се засмя и отговори:

— Всяко момче, което е водило борба с кокошките за яйцата им, със сигурност е мръсно.

— Аз се погрижих за конете — каза Елън. — Може ли и аз да си измия главата?

— Ти ще се измиеш вътре — каза майка ѝ.

Солти никога не бе гледал на миенето преди вечеря като на игра, но докато заедно с Джаред помпаха вода един върху друг, те се смееха толкова силно, че трудно можеше да се разбере и половината от това, което другия казваше.

— Звучеше, сякаш повече си играехте с водата, отколкото се миехте — обвини ги Сара, когато се върнаха в къщата.

Солти се ухили на Джаред, който беше мокър почти колкото него.

— Мисля, че правихме по малко и от двете. Вечерята мирише много добре.

— Какво направихте със Скелет? — попита Сара.

— Оставих го да наглежда прасетата и кокошките. Не искам някой да ги открадне.

Сара поклати глава.

— Няма никой, освен господин Уолъс на мили от тук, а съм сигурна, че той има достатъчно свои прасета и кокошки.

— Не казвай това на Скелет — пошегува се Солти. — Той има нужда да се чувства полезен.

Това накара децата да се засмеят, но сега Сара го гледаше малко странно, сякаш не можеше съвсем да го разбере. Така ѝ се падаше, щом бе променила правилата на връзката им, защото и той самия не можеше съвсем да разбере нещата.

Тази синя рокля не помагаше. Не беше само цвета. Дрехата бе направена, да прилепва плътно по талията и бюста. Предизвикваше объркване в мисловния му процес и физически ефект върху тялото му. След дълги години на въздържание, се почувства неподготвен. Очевидно, всичко, което е липсвало, е била подходящата жена.

Той се бе оженил за правилната жена и бе обещал да не я докосва. Предвиждаше, че ще му се налага много често да потапя главата си под помпата.

В предната половина на къщата имаше една стая с място за кухня, голяма маса и кът за сядане около камината. Кухненската част се състоеше от чугунена печка, шкаф за провизии, направен в ъгъла, и плот. Дългата употреба бе полирала повърхността на недодяланата

маса и тя блестеше на слабата светлина, която идваше от двата прозореца. Груба пейка бе разположена до стената, а два стола с кожени облегалки, допълваха останалата мебелировка. Стените бяха неукрасени, а две врати водеха до, както предполагаше той, две спални.

Така устроена, къщата беше една стъпка пред кучешката колибка, която Роуз и Джордж Рандолф обитаваха преди Маклендън да я изгорят. Очевидно някога ранчото е било преуспяващо. Той се надяваше да може отново да го направи такова.

За това трябваше да мисли, а не за тънката талия на Сара, гърдите ѝ и усмивката, която все още го озадачаваше. Ако я беше изтълкувал правилно, тя бе спряла да се бори с увлечението си по него. Това можеше да означава две неща: или беше решила да признае увлечението си и да види докъде ще я доведе, или да го признае, но да разчита на неговото безразличие да попречи то да премине в нещо по-силно. Кое то го поставяше в затруднение. Ако беше първото, нямаше да има проблем. Той просто щеше да позволи на собственото си увлечение да се развие. Тя бе негова съпруга в крайна сметка. Ако беше второто, не знаеше дали ще може да издържи до края на уговорката им. Когато бе дал обещание, той разчиташе на съпротивата ѝ да му помогне да го спази.

— Сервирай първо на Солти — каза Сара на Елън.

— Защо?

— Защото сега той е главата на семейството. Това е знак на уважение.

Джаред му се ухили, преди да се обърне към майка си.

— И той трябва да върши повечето работа.

Животът с новото му семейство се очертаваше по-сложен, отколкото Солти бе очаквал. Вече не беше просто мъж, нает да възроди ранчото им в замяна на земя. Той беше приет в семейството не само като член, а като глава. Не знаеше как това щеше да се впише в нуждата на Сара да запази собствения си живот, както и да има думата за всички решения, които щяха да се отразят на ранчото или децата и най-вече, дали си даваше сметка, как това щеше да се отрази на връзката им.

— Веднага щом направя патерица, ще получиш своя дял от работата — обеща Солти на момчето. Но в мига, в който изрече

думите, си припомни реакцията на Сара от по-рано. Щеше да е добре патерицата да облекчи живота на Джаред, или топлото ѝ отношение щеше бързо да изстине.

— Може ли да яздя един от твоите коне? — попита Елън. — Ние нямаме толкова добри.

— Не знам — каза Солти. — Човек трябва да дава почивка на конете си. Бих използвал три или четири коня за яздене, вместо само два.

Елън кимна.

— Мама каза, че дядо е имал повече, но са избягали.

— Върнахме си някои от тях през годините — каза Сара, — но те продължават да излизат от корала.

Това припомни на Солти, че имаше да свърши много работа, преди да се захване с проблема със стадото.

— Преди да мислим за допълнителни коне, трябва да засадим градина — отбеляза Сара.

— Аз мога да разпределям семената и да махам кълновете на картофите — предложи Джаред.

— Мразя да работя в градината — оплака се Елън.

Солти трябваше да предположи.

Разговорът за това, какво и кога трябва да се засади, продължи докато вечеряха, но Солти не беше толкова разсеян, за да не забележи, че Сара бе приготвила простото ядене от наденички, царевичен хляб и боб много по-вкусно, отколкото някой би предположил. Той имаше чувството, че тя се срамува, че му е поднесла толкова оскъдна вечеря. Когато слагаше храната на масата, не го бе погледнала.

— Няма никакъв десерт — изчерви се тя засрамено. — Свърши ни захарта преди известно време.

Трябваше да направи списък с допълнителни неща, които да пратят, когато мъжете донесат дървения материал и матрака му. Не можеше да се сети за по-добра употреба на остатъка от парите, които бе получил от продажбата на фермата, която бе намразил.

— Намерих малко мед — каза Елън, — но няма да стигне за дълго.

— Няма нищо — каза Солти. — Аз не съм много по сладкото.

— Но аз да — отговори малкото момиче.

— И аз — добави Джаред. — Наистина харесах пониците, които госпожа Рандолф направи.

— Можеш ли да направиш поници, мамо? — Елън гледаше с надежда.

— Мисля, че да, но ще трябва да почакате, докато купим брашно.

Брашно, захар, вероятно и кафе. Защо не бе взел и провизии, когато беше в Остин? Защото мислеше като мъж. Беше купил прасета и кокошки, втори фургон, дървен материал, тел и семена. Нито веднъж не бе помислил за храна, дрехи, обувки, игли и конци или каквото и да е от нещата, от които една жена се нуждаеше, за да се грижи за семейството си. Щеше да състави списък, преди да си легне тази нощ.

— Нахранихте ли се? — попита той Джаред.

— Защо?

— Време е да се захванем с патерицата, която ти обещах.

Сара се изправи.

— С Елън ще разчистим.

Солти отиде до парчето дърво, което бе оставил точно до вратата.

— Най-големия проблем ще бъде да открием начин да закрепим крака ти.

— Не ме интересува, само да мога да ходя.

— Ще те заинтересува след първите няколко часа — обеща Солти. — Легни на пода. Така ще е по-лесно да измеря.

Джаред стана от стола си, заподскача до средата на стаята и се плъосна на пода като чувал с брашно.

— Искаш ли да легна по някакъв специален начин? — попита той.

— Не. Просто се настани удобно. Ще трябва да продължавам да меря, докато дялкам.

В къщата бе твърде тъмно, за да вижда добре. Солти предположи, че Сара не е запалила фенер, защото няма газ или масло. Още нещо, което трябваше да се добави към списъка.

— Да отидем отвън.

— Твърде студено е!

— Още не. Освен това не искам да направя цялата къща в трески. Елън, когато свършиш с майка си, изтичай до бараката и ми донеси спалния чувал.

— За какво ти е?

— Джаред не може да лежи на земята.

Сара не вдигна поглед от работата си. Само каза на дъщеря си:

— Отиди сега, но не се мотай при конете.

Солти приготви един стол отвън и помогна на Джаред да слезе по стълбите до него.

— Облегни се на стола и стани. Това ще ми е достатъчно, за да започна.

Джаред застана съвсем неподвижно и наблюдаваше с голям интерес. Бащата на Солти винаги му бе крещял, никога не стоеше мирно и постоянно се оплакваше, че Солти никога няма да може да направи нещо, което да му позволи да ходи. Колко различни бяха двамата.

Той изкара нож от джоба си, отвори острието и отрязва къс от дългото тънко парче от дъбово дърво, което щеше да използва за патерицата. Докато заглади ръбовете, Елън се върна със спалния му чувал. Каза ѝ да го разстели, след което вдигна Джаред и го сложи да легне, като обясни:

— Трябва да наглася дървото възможно най-близо до крака ти.

Не правеше точно патерица. Беше решил да е нещо средно между патерица и дървен крак. Повехналият крак на Джаред можеше да понесе малко тежест, но не колкото здравия му. Ако можеше да позиционира добре подложката за стъпалото, тежестта на момчето можеше да се разпреди между крака и ръката му.

През следващия половин час, той работи, за да направи основната форма. Джаред задаваше въпроси за патерицата през първите няколко минути, но след това започна да разпитва за миналото на Солти. Той бе облекчен, когато Елън излезе и започна да задава други въпроси за дялкането. Не искаше да разказва за миналото си. Не желаше да си спомня по-голямата част от него.

Забеляза, че Джаред трепери.

— Става твърде студено, за да стоите вече навън.

— Не можеш ли да го довършиш тази вечер? — Джаред сигурно щеше да изтърпи всичко, ако Солти му обещаеше, че ще може да ходи сам.

— Ще отнеме още няколко дни. Това, което направих тази вечер, беше лесната част. От сега нататък ще дялкам по малко и ще меря, за

да съм сигурен, че ще пасне. Ще се измориш от мен, преди да съм свършил.

— Изморен съм от това, че не мога да ходя през целия си живот — отвърна Джаред.

Понякога децата умееха да гледат на нещата в перспектива. И все пак...

— Това няма да ти позволи да ходиш като всички останали. Ще бъде трудно.

— Не ме интересува.

— Искам да те интересува — каза Солти. — Трябва да обещаеш да ми кажеш, ако нещо те боли. Може би ще се наложи да направя още една, две или три, докато стане както трябва — след годините, през които бе принуден да направи няколко вида приспособления за ходене, които баща му незабавно унищожаваше, си бе обещал, че никога повече няма да се заема с това. Но не можеше да измисли по-добър начин да помогне на Джаред.

— Можеш ли да издялкаш и нещо друго? — попита Елън.

— Не съм опитвал. Иска се много работа, за да управляваш ферма или да работиш в ранчо. Не остава свободно време.

— Можеш ли да направиш купа? — попита Елън. — Тази на мама се счупи миналото лято.

— Солти има прекалено много работа с ранчото — каза Сара на дъщеря си, появявайки се отвътре. — Не го карай да пилее време, като прави неща, от които нямам нужда.

— Ти каза, че ти трябва купа, за да запазваш хляба топъл.

Тя се засмя.

— Вие с Джаред го изяждате, преди да е успял да изстине.

Може би защото хлябът беше основната част от яденето им и бяха твърде гладни, за да чакат, предположи Солти. Щеше да се погрижи да имат достатъчно зеленчуци това лято. Трябваше също да се увери, че прасетата и кокошките ще са в безопасност. Те щяха да са основния източник на месо в менюто на семейството.

— Трудно е в тази част на Тексас да се намери достатъчно голямо парче дърво, от което да се направи купа — каза той на Елън.

— Можеш ли да издялаш кон? — попита тя.

— Време е за лягане — обяви Сара. — Утре ще трябва да ставаме рано.

— Ние винаги ставаме рано.

— Така е, защото винаги имаме много работа за вършене.

Джаред се изправи на колене и Солти му помогна да стане.

— Може ли да използвам патерицата? — попита момчето.

— Още не е готова. Няма къде да сложиш крака си.

— Мога да се облека на нея.

— Не съм направил рамка за подмишницата ти. Ще боли.

— Няма да е за дълго — каза Джаред. — Ще трябва да стигна само до спалнята.

Солти не бе сигурен, че ще може да ходи с патерицата, но момчето я сложи под мишница и направи пробна стъпка. Той се протегна, за да му помогне да си възвърне баланса, но Джаред го отблъсна. Продължи да се препъва, но измина краткото разстояние до стълбите. Солти изчака да види дали ще може да се издърпа нагоре с помощта на грубия парпет. Почувства се облекчен, когато момчето успя само да влезе вътре.

— Ако знаех, че ще настоява да я използва тази вечер, щях да започна по-рано — каза Солти на Сара.

— Това е първия шанс да ходи сам, който получава — отговори тя. — Никой, освен теб, не успя да измисли начин да подсили късия му крак.

— Тази вечер ще поработя още малко по него.

— Днес направи достатъчно за нас. Има още много да се върши утре.

Повече, отколкото предполагаше, обзаложи се той. Наведе се да вдигне спалния чувал и тъкмо го сгъваше, когато Скелет избухна в лай, последван от диво ръмжене. Шума можеше да означава само едно нещо, затова го захвърли и затича към бараката.

— Какво има? — извика Сара след него.

— Мисля, че Скелет е сгасил крадец.

ГЛАВА 13

Солти не бе свикнал да тича и сто фута с ботуши, още по-малко сто ярда, но знаеше, че Скелет няма да лае без причина. Би предпочел да държи пистолет в ръката си, но бе оставил своя в бараката.

Премина през горичката, която обграждаше къщата и се насочи към навеса. Беше тъмна нощ, сребърната луна бе скрита от облаци, но той успя да види как някой се бори с кучето. Мъжът се нахвърли върху Скелет. Каквото и да държеше, то освободи захвата си и мъжа побягна. Солти бе раздвоен между желанието да провери дали Скелет е добре, или да последва натрапника, но скоро решението бе взето вместо него. Конят на мъжа бе наблизил, той скочи върху седлото и изчезна, преди Солти да се приближи достатъчно, за да го разпознае.

Въпреки това, беше сигурен, че е виждал коня и преди. Ако не грешеше, той принадлежеше на Арни.

Солти се върна при Скелет в ограждението, което беше построил за прасетата.

— Какво правиш тук вътре? — попита той, преди причината да му се изясни. Едно от новите прасета лежеше в локва кръв, а гърлото му беше прерязано. Другото беше сгъшено в ъгъла. — Кучи син! Защо е искал да убие прасетата? — скимтенето му напомни, че Арни бе нападнал Скелет. От плешката на кучето се стичаше кръв.

— Какво се случи? — останала без дъх от тичането, думите на Сара едва се разбираха.

Солти коленичи до Скелет.

— Арни е убил едно от прасетата ни. Наръгал е и Скелет, когато горкото старо куче му е попречило да намушка и другото.

— Защо би направил нещо подобно?

— Не съм сигурен — каза Солти. — Но имам идея.

Беше твърде тъмно, за да види колко сериозна е раната на кучето. Трябваше да го занесе в къщата, за да се погрижи за него. Той взе животното на ръце и внимателно го повдигна. Скелет изскимтя, но не се опита да се изплъзне.

— Ще имам нужда от фенер.

Елън пристигна, изплувайки от сенките.

— Какво се е случило?

Сара прегърна дъщеря си.

— Арни е убил едно от прасетата и е намушкал Скелет.

Момичето изглеждаше поразено.

— Зле ли е ранен?

— Няма как да разберем, докато Солти не го внесе в къщата.

— Ще приготвя фенера — тя изчезна толкова бързо, колкото се бе появила.

Сара въздъхна, докато я гледаше как се отдалечава.

— Дъщеря ми никога не прави нищо бавно.

Солти се засмя.

— Тя е на седем. Бавно е лоша дума.

Краката го боляха и пътя до къщата изглеждаше още по-дълъг. Елън ги посрещна на вратата с фенер. Джаред стоеше вътре и се подпираше на бастуна.

— Защо Арни е наранил Скелет? — попита момчето.

— Нападнал го е. Наръгал го е, за да може да се измъкне.

— Искан ми се Скелет да му беше прегризал гръкляна — беше лесно за децата да бъдат отмъстителни, защото никога не бяха виждали какво едно човешко същество е способно да стори с друго.

Солти остави Скелет близо до печката, която беше все още топла.

— Подай ми фенера — каза той на Елън.

Скелет беше бърз. Изглежда ножът бе улучил ребро, вместо меката тъкан помежду им. Разрезът беше дълъг около три инча, но не беше дълбок.

— Ще умре ли? — попита Елън.

Солти поклати глава.

— Раната не е дълбока. Ако успеем да я задържим чиста, ще е на крака след няколко дни.

— Ще потърся нещо, с което да го превържем — каза Сара.

— Джаред, можеш ли да държиш светлината? Елън ще трябва да ми донесе леген с вода.

Сара се обърна към дъщеря си.

— Аз ще донеса вода. Ти донеси синия буркан, който държи в дъното на бюфета. Имам градински чай, който ще помогне да спрем

инфекцията — каза тя на Солти.

Веднага щом се върна, тя взе буркана от Елън и сложи щедро количество в легена. Когато Солти се опита да почисти раната, Скелет изскимтя и започна да се бори, за да се изправи.

— Трябва да се почисти, за да не се инфектира — каза той на Елън, когато тя го попита, защо причинява болка на кучето.

— Нека аз опитам — Сара бе направила ивица от плат и я бе сгънала в достатъчно голям тампон, който да покрие раната.

Солти кимна и взе фенера от Джаред.

— Кажи ми, къде да го държа.

— По-високо и малко по-напред.

Сара взе плата, който Солти бе използвал, потопи го в легена и внимателно го притисна срещу разранената тъкан на кучето. Скелет изскимтя леко, но не помръдна. С бавни, внимателни движения, тя продължи да потапя парчето плат в легена и да го притиска до раната, докато не отми всичката кръв. Щом го направи, тя изстиска малко от течността директно върху откритата рана, за да отмие всичко останало.

— Подай ми платнения тампон — каза тя на Елън. Когато дъщеря ѝ изпълни нареждането, тя наиксна тампона в отварата, изцеди го и го постави върху раната. — Сега трябва да измислим как да задържим това на мястото му през следващите няколко дни.

Солти бе изтръгнат от мечтите си. Да гледа Сара, наведена над кучето, сръчно почиствайки раната с възможно най-малко болка, беше като да гледа ангел, който прави чудодейно изцеление. Сара беше силна, независима жена, която бе способна на нежност и чувствителност, каквито мъжете търсеха у жените. Чувствителността успокояваше и лекуваше, без нужда от думи. Той бе видял това, което искаше, без сам да знае точно какво е то. Отговорът на въпрос, който не можеше да изрече.

— Мога да направя превръзка, ако имам достатъчно плат да обвия гърдите му — каза той на Сара.

— Аз ще донеса — Елън се изстреля като куршум.

— Мислиш ли, че Арни ще се върне? — попита Джаред.

— Не знам — отвърна Солти. — Не го очаквах и първия път.

— Никога не съм го харесвал — отговори момчето.

Солти се обърна към Сара.

— Може би си мисли, че ако аз се проваля, ти ще се обърнеш към него.

— Защо би си го помислил, след това, което се е опитал да стори тази вечер?

— Не знаеш на какво е способен мъж, който си мисли, че е влюбен.

Елън се върна, а превръзките се вееха след нея.

— Може ли аз да го направя? — помоли се тя.

— Мисля, че трябва да го оставим на Солти — отговори Сара. — Ако гледаш внимателно, може би ще ти позволи следващия път.

Когато превръзката бе сложена, на Скелет не му хареса да я носи около гърдите си. Той опита да я махне със зъби. Когато Солти предупредително го тупна по муцуната, пробва да я избута със задния си крак.

— Ще трябва да го наблюдаваме — каза Солти.

— Аз ще го направя — предложи Джаред.

— По-добре да го взема с мен в бараката — реши Солти. — Ще се погрижа да не излиза от там.

— Буден ли ще стоиш цяла нощ? — попита Елън.

— Не — не можеше да го направи и да работи през целия следващ ден.

— Тогава как ще разбереш, ако Арни се върне?

— Скелет ще знае — той се надяваше, че кучето ще го събуди. Арни нямаше да се върне, освен ако не планираше да нанесе някоя сериозна вреда.

— Ами прасето? — попита Сара. — Не можем да го оставим да лежи в ограждението цяла нощ. Трябва да обработим месото.

Солти буквално увисна на вратата. Той бе помагал с убиването на прасета, докато растеше. Един дълъг процес, който започваше по изгрев и често продължаваше до полунощ. Беше наистина изтощително.

— Ще сме будни цяла нощ.

— Аз и децата ще се погрижим.

Що за съпруг щеше да бъде, ако отидеше да си легне и оставеше новото си семейство да работи цяла нощ? Сара със сигурност не можеше да си мисли, че ще го направи, дори и да беше неин съпруг само по име.

— Докато занеса Скелет до бараката ми намерете голяма тенджерата, в която да сварим вода.

Той тръгна, тътрейки крака и се замисли за работата, която ги чакаше. Колко пъти бе наклаждал огън в дупката под ведрото, което събираше цяло възрастно прасе? Колко пъти бе остъргвал четина и се бе борил да закачи трупа, така че да може да бъде изкормен и да започне обработването на месото? Повече, отколкото му се искаше да си спомня, особено след като баща му винаги седеше наблизко и крещеше, че е глупак и идиот и че прави всичко погрешно. Макар и да знаеше, че гнева на баща му е породен от безпомощност, не можеше да облекчи болката или да потуши яда на Солти. Нито да заличи вината от облекчението, което почувства, когато баща му умря.

Елън го последва.

— Мама каза, че трябва да ти покажа дупката, в която палим огън.

— А ведро?

— Нямаме. Просто изливаме вода върху прасето, докато му опада четината.

— Предполагам, че коритото за пране ще свърши работа.

Солти го напълни с вода и запали огън, преди Сара да излезе от къщата с няколко ножа в ръка. Елън крачеше след нея с различни тенджери и купи. Джаред стоеше на кухненската маса, която бяха сложили наблизко. Беше му дадена задачата да разпредели подправките и бурканите, в които щяха да сложат маста, която щеше да покрие и консервира месото. По-късно можеше да помогне със смилането му и пълненето на надениците.

— Да се надяваме, че облаците ще се изчистят — каза Сара. — Няма достатъчно газ, за да поддържа фенера цяла нощ запален.

Не беше лесно, тъй като само половината прасе се побираше в коритото, но накрая Солти успя да го попари, изстърже и окачи. Беше облекчен, когато облаците се разсеяха и двора се освети от бледа лунна светлина. Но щом отстрани вътрешностите, изми и почисти всичко, истинската работа за през нощта започна.

Той никога не бе харесвал коленето на прасета, тъй като това предполагаше много хора да работят заедно. Винаги бе предпочитал да се труди сам. Но все пак, ако искаше да успее с ранчото, трябваше да

се впише в семейството по начин, по който никога не бе станал част от своето. Тази нощ беше добър повод да започне.

— Какво мога да направя? — попита той.

Когато Сара приключи с инструкциите, му се искаше да не бе питал. В света на бащата на Солти, мъжката работа приключваше след разрязването на трупа, закарването на месото за опушване и покриването му със сол и подправки. Чистенето, готвенето, топенето на мазнината, смилането и пълненето бяха женска работа. Мъжете сядаха и си говореха, докато ядяха пръжки.

Трябваше да раздели трупа. Някои части щяха да бъдат окачени в помещението за опушване, други смлени, а трети консервирани в сол или мас. Той помогна на Джаред да измие червата, за да ги използват като обвивки за наденичките. Свари парчета тлъстина, за да стопи маста. През дългите часове на нощта, четиримата работеха заедно, понякога спираха, за да си помагат един на друг, преди да се върнат към собствените си задачи. Те си говореха и се шегуваха. Децата никога не бяха участвали толкова пълноценно в обработката на заклано прасе, така че имаха много въпроси, на повечето от които трябваше да отговаря Сара.

Малко преди изгрев, Сара стана от масата, където работеше и каза:

— Ще приготвя закуска. Мислиш ли, че можеш да удържиш за известно време?

Солти сви рамене.

— Не остана какво да се прави, освен да напълним надениците.

Сара сложи ръка на гърба, за да разтегне мускулите си, които сигурно бяха сковани и я боляха от четири часовото навеждане над масата.

— Баща ми никога не е правил наденици. Не би го направил. Не знаех, че ти ще искаш.

— Нито пък моя баща — призна Солти. — Но аз не се съгласявах с него за много неща.

Уморената усмивка на Сара бе достатъчна, за да стопли сърцето му. Отношението ѝ към него несъмнено се бе смекчило, но беше твърде далеч от нещо, подобно на любов. Не че той искаше любов. Майка му обичаше баща му, който бе направил живота ѝ нещастен. Да се харесват достатъчно, за да бъдат приятели, бе най-добрия начин за

двама съпрузи, а това искаше и Сара от самото начало. Така щеше да се избегне горчивата болка от ревността, страха от възможността човека, когото обичаш да не ти отвръща със същото, мъчението да откриеш, че си заменим от други хора от твоя пол. Джордж и Роуз Рандолф бяха открили споделената любов, но техния случай бе един на милион.

Не можеше да се отрече привличането между него и Сара. Той очакваше то да се засилва. Беше невъзможно да бъде около жена, като нея и да не бъде привлечен. Но докато не бъркаше увлечението с любов...

— Ще ни помагаш ли?

Въпросът на Елън го изтръгна от мислите му.

— Разбира се.

— Тогава защо просто седиш и се взираш в къщата?

Той гледаше към вратата, през която Сара бе изчезнала. Надяваше ли се, че тя отново ще се появи, или просто си спомняше начина, по който изглеждаше, докато вървеше към къщата? И в двата случая трябваше да спре да мисли за нея и да се съсредоточи върху работата си.

— Как ще се организираме? — попита той.

— Ако ти държиш червата, аз и Джаред можем да ги пълним.

Солти погледна към двете деца, които спокойно го чакаха да се заеме с работата, която му бяха възложили. Зачуди се дали той някога е бил толкова уверен като дете. Баща му беше преуспял, важен човек в обществото, а Солти се чувстваше безполезен. Тези деца бяха толкова близо до бедността и гладуването. Те трябваше все още да си играят с кукли и да се преструват на разбойници, вместо да се тревожат за следващото си хранене. И все пак, заради нищетата, която им бе отказала предимствата, на които той се бе радвал, те имаха опита и познанието, че това, което правеха бе важно, приноса им винаги бе оценяван, а способностите им са уважавани.

— Мама казва, че аз пълня наденици по-добре от Елън — Джаред вдигна длан. — Ръцете ми са по-малки.

Бащата на Солти би му се присмивал, ако имаше нещо по-малко от някое момиче. Джаред бе способен да се гордее с това. Очевидно, имаше някои предимства да израснеш без баща и далеч от градове,

пълни с хора, които виждат само недостатъци в това да бъдеш различен.

— Тогава аз ще държа, Елън ще подава, а ти ще пълниш.

Нещо в това, което каза или начина, по който го бе казал накара децата да се закискат. След миг и тримата се смееха.

— Ще се захващате ли за работа, или трябва да си намеря пръчка? — Солти вдигна поглед и видя Сара да стои на вратата с ръце на хълбоците. Но тя се усмихваше.

Джаред посочи към Солти.

— Той е виновен.

— Тогава предполагам, че трябва да напердаша Солти. Мислите ли, че ще намеря достатъчно голяма пръчка?

Това накара децата наново да избухнат в смях.

Солти смушка и двамата.

— Стига сте се смели, зверчета. Искате ли да ме видите напердашен?

Те успяха да кажат едно сподавено „да“ и се засмяха още по-силно.

— Те са виновни — каза той на Сара. — Мисля, че трябва да напердашиш тях.

Последва нова вълна от смях и Елън се скри зад Джаред.

— Никой няма да получи закуска, докато не привършите с надениците — като обяви това, Сара се върна в къщата.

Смехът на децата постепенно затихна. Елън каза:

— Гладна съм.

— Ти винаги си гладна — отвърна Джаред.

— Тогава по-добре да се захващаме за работа — посъветва ги Солти. — И аз съм гладен.

Щом всички се заеха със задачите си, работата потръгна бързо. Скоро, единствения въпрос беше дали да затворят надениците в буркани, или да ги опушат.

— Искам от това за закуска — Елън взе една наденица, направена от подправено месо и царевично брашно и се запъти към къщата.

— Тези са любимите й — обясни Джаред.

— А кои са твоите?

— Всичко, освен черен дроб — каза момчето.

Солти се подсмихна.

— Обещавам да ям дроба. Сега си вземи наденичка и да отидем до помещението за опушване.

Той изчака, за да види как Джаред ще се справи с недовършената патерица, но момчето вече се бе научило да я използва. Сигурно болеше да притиска края ѝ към подмишницата си, но не се оплака или поколеба. Солти реши, че трябва да направи подлакътника веднага щом се наспеше достатъчно, за да не се нарани с ножа в ръка.

— Нека ти помогна — каза той на Джаред, след като сложиха всичко в помещението за опушване и се запътиха обратно. — Сигурно имаш синини на подмишницата си.

— Не ме боли — каза момчето.

Солти му се усмихна разбиращо.

— Направил съм достатъчно патерици за баща си, за да съм на ясно, че боли. Знам, че си нетърпелив да имаш своя, но няма да те убие, ако се облегнеш на мен още веднъж — той протегна ръка. — Ще завърша патерицата ти довечера. Сега нека закусим. Мисля, че имам сили само колкото да се нахраня, преди да заспя.

Джаред се поколеба, преди да подаде патерицата си.

— Аз не съм изморен.

— Ще бъдеш, веднага щом вълнението отшуми.

— Какво му е вълнуващото на това да правиш наденици?

— Не е за това да правиш наденици, а защото нещата са различни. Аз съм тук, Арни уби прасето, стояхме будни цяла нощ. Дори и тревогата за Скелет.

— Сигурен ли си, че той ще се оправи? — думите на Солти напомниха на детето за кучето.

— Най-вероятно вече е в къщата, в очакване на закуската си.

— Ще може ли все още да ловува?

Солти пое ръката на Джаред и се запътиха към къщата.

— Не се тревожи за Скелет. Ще души наоколо за зайци, много преди да е дошло време да свалим превръзките.

Джаред поклати глава.

— Не разбирам защо Арни би убил прасето ни. Не го харесвам много, но той винаги е бил добър с нас.

Солти не бе сигурен колко точно да обясни.

— Трудно е да си представиш, защо хората биха сторили някои неща, преди да знаеш повече за тях — каза той накрая. — Понякога дори тогава е невъзможно.

Джаред куцаше повече от обикновено. Детето трябваше да е изтощено, да стои будно цяла нощ и да се учи да ходи с патерица, която на практика правеше дупка подмишницата му. Вероятно се нуждаеше повече от сън, отколкото от храна, но първо трябваше да закусят.

Двамата с Джаред се измиха на помпата, преди да влязат в къщата. Солти имаше нужда от кафе и то много. Надуши го от двадесет ярда разстояние. Това му даде прилив на енергия и той ускори крачка.

— Гладен ли си? — попита Джаред.

— Да. Ти не си ли?

— Малко.

Детето работеше толкова усилено и беше толкова отговорно, че беше трудно да си спомни, че е само на седем.

— Апетитът ти ще се появи веднага щом седнеш на масата. Майка ти е чудесна готвачка — каза Солти.

— Предполагам, че е така.

Допреди пътуването до „Съркъл Севън“, момчето едва ли бе яло нещо, което не е било сготвено от майка му. Солти побърза да го увери:

— Довери ми се, тя е превъзходна готвачка. По-добра от моята майка.

Когато стигнаха до задната врата, Скелет беше там и довършваше последните хапки от нещо, което изглеждаше като царевица, хляб и мляко.

— Казах ти, че ще се оправи още преди да разбереш — рече Солти. — Нали така, старче?

Скелет не отговори, докато не излочи последното мляко. Като облизваше муцуната си, той се обърна към Солти и изскимтя тихо, като махаше с опашка.

— Точно така, придържай се към важното. Можеш да ми благодариш, че те закърпих, когато нямаш нищо интересно за вършене.

Джаред се изкиска.

— Отивай да търсиш зайци, но не се отдалечавай. Останало ни е само едно прасе.

Старото куче се запъти към един храсталак. Докато гледаха, хватката на Джаред около ръката на Солти се затегна.

— Мислиш ли, че Арни ще се върне?

— Съмнявам се — каза Солти, надявайки се да е вярно. — Скелет го ухапа.

Ароматът, който идваше от къщата накара стомаха на Солти да изръмжи. Той хвана Джаред под ръцете и го вдигна по стълбите. Купи с бъркани яйца, качамак и чиния от новите наденички бяха вече на масата.

Елън посочи към чашите с мляко с очевидна гордост.

— Издоих кравата, която купи. Мама каза, че може да направим масло за царевичния ни хляб утре, ако има достатъчно каймак.

Солти съвсем беше забравил за кравата. Трябваше да си припомни и да пусне билетата, след като се нахрани. Занапред щеше да се справя по-добре.

Сара дойде на масата с трикрак тиган за печене, от който сложи царевичен хляб във всяка чиния.

— Сядайте и яжте, докато всичко е топло. Щом почистим, всички дълго ще поспим.

— Ами заграждението за билетата? — попита Елън.

— Ами патерицата ми?

— И двете могат да почакаят до вечерта. Сега имаме нужда от почивка — тя върна тигана до печката и взе чаша, която напълни с кафе и подаде на Солти. — Кажи ми, ако е достатъчно силно.

Кафето беше горещо и толкова силно, че го връхлетя като разярвен бик, което беше точно както го обичаше. Със знак на задоволство, той се настани в стола до масата.

— Можеш да ми подадеш тенджерата. Смятам да го изпия всичкото.

— Може ли и за мен малко кафе? — попита Елън.

— След около десет години — отговори майка й. — Сега си изпий млякото и си изяж закуската. Всички сме изморени и имаме нужда от сън.

Не говориха много, докато се храниха. Никой, освен баща му, не говореше по време на хранене, докато Солти растеше, но толкова бе

свикнал с Рандолф, които говореха в един глас, че тишината му се стори неестествена.

Енергията на децата се завърна, когато се нахраниха. Джаред все още изглеждаше изморен, когато стана време да почистят и приберат всичко, но Елън бе почти себе си. Солти се зачуди какъв мъж би спечелил сърцето ѝ и би паснал на силата и енергията ѝ. Съмняваше се, че подобен човек съществува.

— Изкара ли кравата навън? — попита Солти.

— Не — отвърна Елън. — Мама каза, че ще го направи по-късно. Солти поклати глава и погледна към Сара.

— Аз ще се погрижа. Трябва да се огледам за подходящо място за ограждение за пилетата. Искам да свърша това днес.

— Можеш да оставиш пилетата да се разхождат свободно — възрази Елън. — Ще спят в тревата.

— Да, но ще снасят яйца навсякъде и няма да намираме и половината.

— Джаред е много добър в намирането на гнездата им — настоя Елън.

Може би, но те имаха нужда от всяко яйце. Нямахше да отнеме много да направи временно заграждение. Само няколко кола забити в земята и оградени с тел. Ако можеше да го изгради около подходящо за спане дърво, всичко, което трябваше да стори по-късно щеше да е да сложи няколко кутии за снасяне. Разбира се, трябваше Джаред да му помогне да намерят пилетата, които Сара вече имаше. Не бе виждал дори една кокошка около къщата или бараката.

Той изпи последната си глътка кафе.

— С една тенджерата от това под колана ми всяка сутрин, няма много неща, които да не мога да направя — каза той.

— Можеш да пишкаш много — предложи Елън.

Сара се намръщи на дъщеря си.

— Това не беше много мило.

— Ти винаги ми казваш да не пия много вода преди лягане, защото ще ме кара да пишкам.

— Родител може да каже това на детето си. Така го учи на последствията от действията му. Солти е възрастен. Той е достатъчно голям сам да взема решения.

— Кога ще бъда достатъчно пораснала, за да взимам решения сама?

— Не и в близките няколко години. Сега почисти масата. Мисля, че всички сме готови за сън.

Солти понечи да попита Джаред дали не може да предложи подходящо място за ограждението за пилетата, но звука на приближаващ кон го накара да се обърне.

— Очакваш ли някого? — попита той Сара. Беше твърде рано да пристига дървения материал.

— Не — отговори тя.

— Ще видя кой е — но когато Солти излезе, не разпозна приближаващия ездач.

— Това е господин Уолъс — Джаред бе последвал Солти до вратата. — Той е мъжа, който иска ранчото на мама — Солти нямаше представа, какво води съседа му насам толкова рано, но не изглеждаше щастлив.

Уолъс погледна презрително Солти, докато спираше коня си. Той каза:

— Още един от идиотите, които Сара наема, надявайки се, че могат да направят нещо от това ранчо. Как се казваш?

— Аз съм Бентън Уилър и не съм поредния идиот работник. Аз съм съпругът на Сара.

Новината изглежда изненада Уолъс. Накрая той каза:

— Не вярвам. Сара никога не би се омъжила за някой като теб, когато може да се омъжи за мен.

ГЛАВА 14

Солти бе толкова изненадан, че не знаеше какво да каже, но Джаред нямаше подобен проблем.

— Той се ожени за мама. Видях го.

— Добро утро, Хенри. С какво мога да ти помогна? — Сара се бе присъединила към Джаред на вратата. Елън се промъкна и застана до Солти.

— Можеш да ми кажеш, че този мъж излъга, когато ми съобщи, че си се омъжила за него.

— Не мога, защото е истина.

Хенри Уолъс беше типичен мъж, създал преуспяващо ранчо след войната — едър, гръмогласен и вероятно толкова силен, колкото и изглеждаше. Беше облечен с палто, риза и вратовръзка, много по-подходяща за закрито, отколкото за езда на открито. Изглеждаше някъде на около четиридесет с гъста кестенява коса и брада, по която тук-там се забелязваха бели косъмчета. Яздеше кокалест петнист скопец, към който се отнасяше със сурово нетърпение. Склонността му да избухва беше толкова ясно изразена в очите му, колкото и презрението към хората, които не смяташе за равни.

— Не изглежда богат — отбеляза Уолъс.

— Защото не е.

— Тогава защо по дяволите си се омъжила за него? Не е красавец като Роджър.

— Аз го харесвам — каза Джаред.

— И аз — подкрепи го Елън.

— Няма значение какво харесвате вие, хлапета — изръмжа Уолъс. — Майка ви е тази, която трябва да спи с него.

На Солти му дойде до гуша от Уолъс и достатъчно бе изтърпял отношението му към Сара и семейството ѝ.

— Предполагам, че има някаква друга причина да си тук, освен за да обиждаш съпругата ми и децата ни?

Усмивката на Уолъс стана вълча.

— Предявяваш си правата, а? Може би си се захванал с повече, отколкото можеш да се справиш.

— Не се е случвало досега.

— Предполагам, че ще видим, нали?

Елън се премести по-близо до Солти и той сложи ръка на рамото ѝ, нещо, което изглежда не се хареса на Уолъс. Мъжът се обърна към Сара.

— Кравите ти отново са на моето пасище.

— То е свободно — напомни му Солти.

— Моето пасище не е свободно и съм казвал това на Сара хиляди пъти.

— Освен, ако нямаш нотариален акт за тази земя, нашите крави имат точно толкова право над тревата, колкото и твоите.

— Нямам нужда от документи, защото аз контролирам територията.

— Това може да се промени — отвърна Солти.

Уолъс се обърна с почервено лице.

— Заплашваш ли ме?

— Просто отбелязвам факт. Чух да се говори за някакъв вид бодлива тел, която може да бъде използвана за ограждение. Щом я завършат, това ще сложи край на свободните пасища. Ще трябва да притежаваш земята, на която кравите ти пасат.

— Омъжила си се за идиот — обърна се Уолъс към Сара. — Никога не съм чувал по-нелепа история в живота си. А, ако някой някога направи подобна тел, собствениците на ранчота няма да я приемат.

— Собствениците на скотовъдни ферми ще питат за нея, защото ограждението е единствения начин да подобрим стадата си.

— Няма нищо лошо у тексаските дългори — отвърна Уолъс. — Това е най-евтиното говеждо в цял свят.

— И винаги ще се продава на най-ниската цена. Ако искаш да видиш бъдещето на фермите в Тексас, отиди да погледнеш, какво прави Джордж Рандолф.

— Няма нужда някой да ми казва, как да ръководя ранчото си — избухна Уолъс. Той се обърна отново към Сара: — Ако не можеш да държиш кравите си далеч от земята ми, аз мога.

Солти отговори:

— Кажи ми къде да ги открия и ще се погрижа да ги няма до довечера.

— Искам да се разкарат сега.

Солти присви устни.

— След като не съм сигурен, къде са говедата и нямам магическа пръчка, която да ме заведе там на мига, това е невъзможно.

На Уолъс изглежда му липсваше чувство за хумор. Той стана още по-червен и дръпна юздите толкова силно, че коня му почти се изправи на задните си крака.

— Те са долу до потока — каза той, след като укроти жребеца си.

— Земята от тази страна на потока е моя — възрази Сара.

— Би могла да бъде, ако можеш да я задържиш — присмя се Уолъс.

— Не съм запознат с обхвата на земята на ранчото ни — каза му Солти, — но след като го направя, ще се погрижа кравите ни да не нахлуват в твоята. Също ще се уверя, че говедата ти ще стоят от твоята страна на потока, ако не го направиш сам, което съм сигурен, че ще сториш.

— Какво самохвалство — рече Уолъс. — Ще видя, как ще го оправдаеш.

— Не се хваля — отвърна Солти. — Може би не е добра идея да съдиш действията на другите по своите собствени.

Уолъс бе толкова разярен, че му отне близо минута да спре да се бори с коня си. Устата на горкото животно сигурно беше оцавена.

— Казах това, което имах — изкрещя той на Солти. — Разкарай тези крави от земята ми, или ще ти ги докарам с фургон — с последната заплаха, той обърна жребеца си, заби пети в хълбоците му и потегли в галоп.

— По-добре да приберем кравите сега — каза Елън.

Тя се запъти към навеса, преди Солти да е успял да каже каквото и да е.

— Няма да ходим никъде, преди да сме поспали — нареди той. — След това смятам да направя ограждение за пилетата и да довърша патерицата на Джаред. Ще се погрижим за говедата си утре.

— Ами, ако той ги застреля преди това?

— Тогава ще трябва да плати за тях. Не се тревожи — добави той, когато Елън понечи да протестира. — Мога да се справя с

господин Уолъс.

Сара прибра децата в къщата. Така оставиха Солти насаме със съмненията си. Всеки можеше да се изправи и да бъде смачкан или убит. Истинският въпрос бе можеше ли той да успее? Уолъс беше кавгаджия, от типа хора, които говореха високопарно и обикновено не се налагаше да доказват думите си, защото плашеше хората толкова много, че те не се и наемаха да го предизвикват. Солти не можеше да си позволи да не му се възпротиви. Бъдещето на Сара и децата, както и неговото, зависеше от това.

— Какво ще правиш с Уолъс? — Сара се бе върнала, а челото ѝ беше тревожно сбърчено. Той се зачуди, дали се притеснява за него или просто за ранчото.

— Не мога да ти отговоря, докато не видя за какво говори. Трябва да отидем заедно утре. Можеш да ми покажеш ранчото, къде да намеря най-доброто пасище и къде да очаквам проблеми.

— Може би трябва да вземеш Елън. Тя знае почти колкото мен.

— Не ми е нужно „почти колкото“. Трябва ми всеки детайл от това, което се е случвало в миналото и как стоят нещата сега.

Това, което не добави беше, че искаше да язди с нея. Искаше го повече, отколкото си бе мислил, че е възможно.

— Поспа ли? — попита Джаред, докато Солти се опитваше да намести подлакътника на патерицата му. Беше издълбал извивка в дървото и когато се опита да сглоби двете части, те прилегнаха с лекота.

— Оказа се, че не ми се е спало чак толкова.

— Защо господин Уолъс би искал да застреля кравите ни?

— За да принуди майка ти да му продаде земята си. Подай ми това парче плат.

Джаред наблюдаваше как Солти увива плата около подлакътника няколко пъти, за да направи дебела подложка. Закова малък гвоздей отдолу, за да я задържи неподвижна.

— Мама не може да му продаде земята ни, защото половината е твоя.

— Само ако намеря начин да си изкарваме хляба с това място.

— Ще го направиш, нали?

След като подложката бе задоволително обезопасена, Солти намести подлакътника и се пресегна за малките клинове, които бе направил по-рано. Момчето го наблюдаваше как ги използва, за да направи изработката по-стабилна.

— Ще опитам, но може да отнеме няколко години.

— Не ме интересува. Ще останеш ли?

Солти спря за момент. Той вдигна поглед и видя, че Джаред се взира в него, вместо в дългоочакваната патерица.

— Майка ти ме накара да обеща, че ще ѝ дам развод, щом тя го поиска.

— Ако не поиска, ще останеш ли?

Солти не отговори веднага.

— Спрямо уговорката ни, няма да получа земята, ако тя не получи развод.

Джаред изглеждаше разочарован.

— Мама не ни каза това.

Солти не можеше да си представи, баща му да сподели с него такава информация, когато беше на седем. Дори на седемнадесет. Не бе сигурен как да отговори, но вече беше твърде късно да отрече.

— Седни. Трябва да реша къде да сложа подлакътника.

Повехналият крак на Джаред можеше да поеме някаква тежест, но бе по-къс от здравия. Щом си осигури удобен захват на патерицата, той закуца из двора, обръщаше се наляво и надясно, вървеше все по-бързо и по-бързо.

— Забави малко — каза Солти. — Трябва да закрепя подложката за крака.

Джаред се обърна и му се усмихна възхитен.

— Мога да ходя бързо почти колкото Елън!

Солти бе прекарал толкова много години живеейки с горчивината на баща си, заради загубата на способността му да ходи, че благодарността на момчето го стресна. Но разбира се, че е невероятен подарък да може да ходи без чужда помощ.

Джаред се обърна към къщата и изкрещя:

— Мамо, ела да видиш! — щом тя се появи на вратата, той се провикна: — Гледай — и закуцука бързо в една посока, а после в друга. След като зави още няколко пъти, се задъха, но това не намали

щастieto му. — Солти каза, че ще мога да ходя дори по-добре, когато имам подложка за крака си.

Изражението на Сара премина от изненада през радост, към сълзи от щастие, докато гледаше представлението на сина си. Ръката ѝ се стрелна към гърдите, сякаш сърцето ѝ биеше прекалено бързо. Тя дари Солти с кратък поглед, преди да се обърне към сина си, но изражението ѝ беше повече от достатъчно, за да накара неговото сърце да запрепуска и гърдите му да се стегнат толкова много, че да му е трудно да диша. Не беше много добър в разчитането на женските погледи. Роуз винаги бе казвала, че е безнадежден случай. Но този кратък взор беше изпълнен с толкова много изгаряща топлина, че се замая от силата ѝ. Завладя цялото му тяло и го изпълни с енергия. Ако не знаеше, че е невъзможно, би казал, че това е влюбен поглед.

Самата мисъл, че жена като Сара би могла да се влюби в него сложи край на жалките му опити да мисли. Ако Джордж бе почувствал дори и една десета от това, когато бе срещнал Роуз, Солти не можеше да разбере, как е издържал толкова дълго.

Трябваше да внимава да не вижда твърде много в погледа на Сара. Тя силно обичаше сина си и бе страдала от невъзможността му да бъде като останалите момчета. Вероятно би била благодарна на всеки мъж, който даде на детето частица от това, което каприз на съдбата му бе отнела. Внезапно Солти се зачуди защо Арни не бе отделил време да направи патерица за Джаред. Това определено би бил по-бърз и сигурен път към сърцето ѝ, отколкото да разнася слухове относно нея.

— Благодари ли на Солти? — попита тя сина си.

Момчето изглеждаше унило, задето не се бе сетило за това.

— Само да го гледам как препуска из двора по този начин е достатъчна благодарност — каза Солти.

Джаред сведе глава.

— Съжалявам. Трябваше да ти благодаря.

— Почакай да видиш как ще се чувстваш след няколко седмици. Смятам да ти дам толкова много работа, че ще искаш да хвърлиш патерицата в огъня.

На лицето на момчето се прокрадна усмивка.

— Тогава ще трябва да ми направиш нова.

Сара гледаше учудено ту Солти, ту сина си. Солти не беше сигурен, но си помисли, че изглежда доволна. Той си напомни, че никак не е добър с жените.

— Трябва да ми помогнеш с вечерята — каза Сара на сина си.

— Не може ли Елън да го направи?

— Тя ще помага на Солти с ограждението за пилетата.

— Аз мога да му помогна — възрази Джаред.

— Сигурен съм, че можеш, но вече обещах на Елън. После ще трябва да събере пилетата, а знаеш колко много ги мрази.

— Тя мрази всичко, освен коне и крави — припомни Джаред на Солти.

Момичето излезе от къщата. Изглеждаше сънливо.

— Не харесвам и млечни крави.

— Но обичаш масло и мляко — каза майка й. — Така че, предполагам ще трябва да се примириш с нея.

— Добре, но никога няма да харесвам пилета — заяви Елън. — Те са отвратителни.

— Освен, ако не са в чинията ти — каза майка й. — Е, стига празни приказки. Ще помогнеш на Солти със заграждението, а Джаред на мен с вечерята.

— Да си направим състезание, за да видим кой ще свърши първи? — предложи Солти.

Децата светнаха. Както и очакваше, изглежда състезанието правеше всяка задача добре дошла.

Сара се усмихна, докато гледаше как Джаред се бори да използва патерицата си в ограниченото пространство на кухнята. Беше пощастлив, отколкото някога го бе виждала. Не знаеше как щеше да благодари на Солти не само за това, а и за другите промени, които вече бе внесъл в живота на децата й. Не се съмняваше, че и двамата я обичаха както винаги, но сякаш нещо бе липсвало. Изглежда тази дупка бе запълнена.

Тя отново се опита да реши какво ги бе накарало да се привържат към Солти толкова бързо. Той беше мил и добър. Можеше да бъде толкова забавен, колкото и сериозен. Говореше с тях и правеше разни неща за тях. Но беше нещо повече от това. Специалното внимание, което им отдаваше, искрената му загриженост, честните

отговори на въпросите им. Той ги изслушваше и разбираше как се чувстват. И най-важно от всичко, очевидно също ги харесваше.

Джаред слагаше масата. Бавеше се, защото можеше да използва само едната си ръка, но беше настоял майка му да го остави да донесе съдовете от шкафа. Тя се тревожеше, че може да счупи нещо, но все още не бе успял да го стори.

— Мислиш ли, че ще победим Солти и Елън?

— Не знам, но е по-важно да се погрижим вечерята да е хубава.

— Не можем ли да победим и да направим вкусна вечеря? — горкото момче толкова бе свикнало да е второ във всичко, че тази възможност да победи сестра си придоби огромно значение.

— Мисля, че може и да успеем. Солти трябва да изкопае много дупки, а това отнема време.

Загриженото изражение на Джаред бе заменено от широка усмивка. Той започна да работи по-бързо.

— Ако изпуснеш или счупиш нещо, ще бъдем дисквалифицирани — предупреди го Сара.

Джаред спря и се обърна към нея.

— А те ще бъдат ли дисквалифицирани, ако оградата падне?

— Определено.

— Добре — съгласи се той. — Ще бъда внимателен, но и ти не трябва да загаряш нищо, защото това също може да ни дисквалифицира.

Сара не успя да потисне усмивката си.

— Спри да се тревожиш дали ще спечелим и приключвай с масата. Трябва да налееш мляко и вода.

Мислите на Сара се върнаха към Солти. Какво, освен физическото привличане, я бе накарало да го избере? Заради децата си ли го бе направила, за себе си... или с надеждата, че той е много по-различен от баща ѝ и съпруга ѝ? Или заради това, че ще можеше да я научи да не се страхува от мъжете? Тя си мислеше, че е неподатлива на емоционално обвързване, но Солти бе толкова различен, че застрашаваше предубедеността ѝ към мъжете. И към себе си.

— Харесваш ли Солти? — попита Джаред.

Въпросът прекъсна мислите ѝ. Беше толкова неочакван, че го почувства като физически удар.

— Разбира се. Нямах да се омъжа за него в противен случай.

— Ти каза, че се омъжваш само защото трябва.

— Да, но нямаше да се омъжа за човек, който не харесвам и на когото не се доверявам.

Джаред приключи със слагането на масата и изкара купите за храната, но не извади чашите.

— Искаш ли да остане и след като поправи нещата дотолкова, че да не гладуваме? Той каза, че не би могъл да вземе земята, докато не се разведете.

Сара не знаеше какво бе подтикнало Джаред да задава тези въпроси. Винаги се бе опитвала да бъде предвидлива с децата, но може би им казваше твърде много.

— Това е в далечното бъдеще.

— Ще му позволиш ли да остане, ако иска?

Сара насочи вниманието си отново към печката. Тя свали картофите от огъня и провери отдолу царевичния хляб, за да се увери, че не е изгорял.

— Защо питаш?

— Защото искам Солти да остане. Завинаги.

Тя забрави за картофите и царевичния хляб и погледна към сина си.

— Толкова много ли го харесваш вече?

— Искан ми се той да ми беше баща. Арни каза, че желае да бъде наш татко, но аз не го искам. Искан Солти.

Сара придърпа сина си и го прегърна.

— Скъпи, знам колко важна е за теб патерицата, но всеки можеше да ти направи.

— Но никой не го стори.

А Солти я направи. Измайстори я, въпреки че трябваше да стои буден цяла нощ. Заведе ги в ресторант, купи им куче и плати, за да отседнат в хотел. Нищо чудно, че Джаред искаше той да остане.

— Може да реши да продаде земята си, щом я получи — предупреди тя.

— Няма — това не беше въпрос. Не беше дори и мнение. Джаред говореше уверено, сякаш това, в което вярваше, беше доказан факт.

— Защо мислиш така?

— Солти не харесва господин Уолъс.

— Той ли го каза?

— Не, но го знам.

И с това очевидно въпроса приключи за Джаред, защото започна да вади чаши.

Сара не си бе позволявала да мисли за това, което Солти щеше да направи, когато стане собственик на половината ранчо. Поне не и напоследък. Той бе станал част от плановите ѝ, почти толкова бързо, колкото и за Джаред. Привличаше я повече от всякога. Но не това я тревожеше. Тя го харесваше. Това не влизаше в плановите ѝ.

Не беше проблем да го харесва като работник. Нито като приятел. Беше нормално дори да започне да разчита на него за физическия труд, гледайки на него, като на свой съпруг. Но не беше добре да иска постоянно да е до него. Да си представя как я докосва, как я държи в ръцете си, дори как я целува.

Тя беше на ръба от толкова дълго, че вероятно не мислеше трезво. Просто беше благодарна, че е намерила някой, който можеше да разреши проблемите ѝ. Като резултат, бе започнала да си представя колко хубаво би било той да остане завинаги. Но беше ли толкова благодарна и облекчена, че да забрави какъв беше баща ѝ или Роджър? Беше ли забравила мъжете, които работиха за нея и бяха по-заинтересовани да я вкарат в леглото си, отколкото от работата, за която им се плащаше? Роуз Рандолф може да беше намерила съпруг, който да я обича както в приказките, но Сара не се доверяваше на никой мъж толкова.

Но може би можеше да го приеме като любовник?

Мисълта я шокира толкова, че за малко да изтърве тигана с царевичния хляб, който сваляше от печката. Никога досега не си бе помисляла подобно нещо. Какво ставаше с нея? Мисълта да бъде в обятията на Солти и той да я целува, повиши температурата ѝ. Нещо дълбоко в нея жадуваше за физически контакт и не беше само чувството за сигурност, което можеше да открие в обятията му. Тя търсеше нещо много по-съществено, нещо, което не бе изпитвала с Роджър или с който и да е друг мъж. Сякаш имаше нужда от него. Можеше да разбере желанието, дори и страстта, но откъде идваше нуждата? Не беше физическа. Тя можеше да се грижи за себе си. Беше емоционална нужда, такава, каквато никога не бе могла да задоволи, а само бе отричала.

— Побързай с царевичния хляб, мамо. Елън и Солти са почти тук.

Първият импулс на Сара бе да побегне към спалнята си. Как можеше да погледне Солти, след като мислите ѝ бяха в такъв безпорядък? Тя замръзна на място, когато двойката влезе в къщата. Тогава стори нещо, което никога не бе правила преди. Припадна.

ГЛАВА 15

Солти се втурна към Сара, още преди тигана да падне на пода. Той прекатури един стол и удари бедрото си в ръба на масата, но стигна до нея точно на време, за да я хване.

— Елън, донеси ми парцал и леген със студена вода. Какво стана? — попита той Джаред.

Момчето се взря в отпуснатото тяло на майка си, а очите му бяха ококорени шокирано.

— А-аз н-не знам — заекна той. — Т-тя си стоеше там. И тогава изпусна царевичния хляб.

Скелет бе последвал Солти и Елън в къщата. Той налага две парчета от разпиления хляб, преди Елън да го изпъди навън и да затвори вратата.

Сара бе изгубила цвета си, но не изглеждаше зле. Солти бе по-малко разтревожен, че може да е болна от нещо, отколкото от това, че жена със силната воля на Сара би припаднала. Какво би могло да я разстрои толкова много? Джаред ли беше казал нещо, без да осъзнава значимостта му?

Солти не бе толкова притеснен, за да не забележи приятното чувство, което произлизаше от това да държи толкова привлекателна жена в обятията си. Почувства се гузен, но това не му попречи да си представи, колко хубаво би било да е в ръцете му при други обстоятелства. Тя беше толкова мека. Изглеждаше крехка в сравнение с него, дори чуплива. Вирнатият ѝ нос, пълните устни, миглите, които изглеждаха прекалено дълги, за да са истински. Костите ѝ бяха по-малки, чертите много по-фино изваяни.

Тя се размърда и очите ѝ се отвориха. Задърпа се от прегръдката му.

— Какво се случи?

— Ти падна — Елън най-накрая бе пристигнала с водата.

— Тя не падна — поправи я Джаред. — Солти я хвана.

— Ти припадна — обясни Солти. — Болна ли си?

— Добре съм. Остави ме да се изправя.
— Може би трябва да почакаш още малко. Докато се почувстваш достатъчно стабилна, за да се държиш на крака.
— Чувствам се добре. А и вечерята изстива.
Елън събираше парчетата от царевичния хляб.
— Скелет яде малко — оплака се тя.
Сара се задърпа, за да се изправи.
— Ще направя още.
— Няма нужда — увери я Солти. — Той отмъкна само едно-две парчета.
— Но хляба е бил на пода.
Елън потърка едно парче в ризата си.
— Аз избърсах мръсотията.
Солти неохотно освободи Сара, когато се задърпа да седне и настоя:
— Не можете да ядете мръсен хляб.
— Тогава изобщо няма да ядем от него — каза ѝ той. — Няма да правиш нищо, докато не се уверя, че си добре. Позволи ми да ти помогна да се изправиш.
— Мога да стана и сама — отвърна тя.
— Сигурен съм, че можеш, но няма причина да не ми позволиш да ти помогна. Нали?
Сара изглеждаше така, сякаш искаше да каже нещо, но премисли.
— Не съм свикнала да бъда безпомощна.
Солти се подсмихна.
— Никога през живота си не съм виждал по-малко безпомощна жена, но е хубаво да зависиш от някой друг от време на време.
Сара позволи да я настани в стола ѝ, но не изглеждаше щастлива от това.
— Винаги съм била отговорна за всичко. Това бе единствения начин да се уверя, че нещата ще бъдат свършени.
— Е, сега съм тук, за да помогна.
— Аз мога да помогна — каза Елън.
— И аз — добави Джаред.
Сара се пресегна към сина си с една ръка и към Елън с другата. Очите ѝ блестяха от непролети сълзи.

— Знаете, че не бих могла да се справя без двама ви — тя прегърна двете си деца и те обвиха ръце около нея.

Докато ги гледаше, Солти разбираше защо не можеше да е част от това семейство, но се чувстваше така, сякаш принадлежеше към сгушилите се топли тела. Може би се бе случило миналата нощ, докато обработваха прасето. Или когато Джаред бе получил патерицата си. Нямаше никакво значение кога се бе случило, предположи той, а това, че просто бе станало. Усещаше го. Зачуди се дали и някой друг го бе почувствал.

Сара пусна двете деца, целуна ги и се изправи.

— Трябва да нахраним Солти, преди да е умрял от глад.

Реакцията ѝ потвърди пред Солти, че той все още не беше член от семейството ѝ, а просто мъж, нает както всички останали. Тя трябваше да се погрижи за физическите му нужди, за да може да върши работата, нужна да подобри финансовото положение на ранчото. Не мислеше за нищо повече. Той реши, че може да приеме това. Беше тук само от един ден.

И все пак, един ден бе достатъчен, за да разбере, че е част от това семейство. Те просто още не го осъзнаваха.

— Искам да дойда с вас — от мига, в който Солти обяви, че със Сара ще прекарат сутринта в търсене на кравите, които се разхождаха в земята на Уолъс, Елън бе загубила интерес към закуската си.

— Вие с Джаред трябва да започнете да садите градината — каза майка ѝ.

— Не искам да съм фермер — запротестира Елън. — Искам да бъда собственик на ранчо.

— Собствениците на ранчо трябва да се хранят — напомни ѝ Сара. — Зеленчуците са важни. Някой трябва да засади градината и да се грижи за нея.

Елън остави вилницата си и сложи ръце в скута си.

— Защо трябва да съм аз?

— Кой предлагаш да го направи? — Сара ядеше малко, наблягайки повече на кафето.

Отговорът бе очевиден за всички им. Солти трябваше да се погрижи за кравите, защото знаеше най-много за управляването на

ранчо. Сара трябваше да отиде, защото познаваше най-добре земята наоколо. Освен това, можеше да вразуми Уолъс, ако го видеха.

— Мразя пилета и градини — заяви Елън.

— Ако искаш някой ден да имаш свое ранчо, ще трябва да знаеш всичко и за двете — каза Солти. — Както и за прасетата, и за млечните крави.

Елън отпи глътка мляко, преди да отговори.

— Ще наема някой да го прави вместо мен.

— Първокласният собственик трябва да умее да върши всичко също толкова добре, колкото и мъжете, които е наел — при погледа ѝ, Солти промени твърдението си. — Или наела.

Елън си взе парче царевичен хляб, но не отхапа.

— Защо?

— За да знаеш дали мъжете, които си наела, вършат добра работа.

Момичето изглеждаше отвратено.

— Може би просто ще стана работник. Зак ми каза, че каубоите не вършат никаква работа, ако не може да се свърши от гърба на коня.

Солти се засмя.

— Зак те е баламосвал. Той не харесва крави и коне. Казва, че щом порасне, ще замине за Ню Орлиънс.

Елън поклати глава.

— А аз си мислех, че е умен.

Той реши, че няма смисъл да ѝ казва, че има много умни хора, които не харесват крави и коне. Довърши пържените си картофи и царевичния хляб. Сара стана, за да напълни отново чашите им.

— Какво трябва да засадим? — Джаред бе изял закуската си мълчаливо.

— Какво мислиш ти, че трябва? — но в момента, в който Солти изрече това, осъзна, че е трябвало да остави Сара да отговори. Въпреки това, когато се обърна към нея, тя не изглеждаше разстроена.

— Мама има книга, в която е записано какво сме посадили миналата година. Ще видя там. Ще проверя и какви семена имаме.

— Това е чудесна идея. След като решиш, говори с Елън, за да знае какви лехи да изкопае.

— Мразя да копая. Винаги ми се образуват мазоли — Елън сбръчка отвратено нос, но не изглеждаше разстроена. Може би просто

искаше да се увери, че всички знаят, че тя е истински каубой и че ще свърши тази работа с градината само защото някой трябва да го стори.

— Сложи си ръкавици — предложи Солти.

— Нямам такива.

— Увий стар парцал около ръцете си или около дръжката на лопатата.

— Ще ми покажеш ли как?

— Ако си приключила с яденето, отиди със Солти да ти покаже, къде е най-подходящото място за градината — намеси се майка ѝ. — После ще ти покаже как да увиеш ръцете си. Джаред, ти може да започнеш да сортираш семената и да решиш какво да засадим. Аз ще почистя. После можем да тръгнем.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от помощ? — попита Елън.

Солти бе много изненадан, че тя иска да върши някаква женска работа.

— Няма да отнеме повече от няколко минути.

Той допи кафето си на няколко големи глътки и избута стола.

— Ще оседлая конете, докато привършиш.

Елън стана от стола и излезе преди него. Тя имаше същата безпределна енергия, която изпълваше и Зак Рандолф. Джаред се движеше по-бавно, но използваше патерицата си с такава лекота, че беше трудно да се повярва, че я има от по-малко от ден. Скоро беше станал от стола си и се бе запътил към килера за семената.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от помощ? — попита Солти.

Сара се усмихна.

— Какво ще кажеш, ако те помоля да измиеш чиниите или да ги подсушиш?

— Правех го по време на цялата война. Дори готвех — той не добави, че е чистил и готвил и през годините между смъртта на майка му и баща му. Споменът как усилията му непрекъснато се подценяваха и храната често бе хвърляна по него, беше нещо, за което предпочиташе никой да не знае.

Усмивката ѝ изчезна.

— Не знам защо продължавам да забравям, че си участвал във войната.

— Радвам се, защото аз все още се опитвам да забравя — преди беше лесно да се вярва в кауза. Все още бе. Всеки вярваше в нещо.

Трудното беше да убиеш човек заради идеята. Винаги щеше да се чуди, дали това, което бе сторил си струваше. — Сигурна ли си, че децата ще са в безопасност, докато ни няма? — попита той.

Сара кимна.

— Никой няма да ги нарани. Дори и Арни.

— Защо не се омъжи за Уолъс? — попита Солти. — Изглежда идеално решение за затрудненията ти.

Яздеха от повече от два часа. Небето се беше заоблачило порано, но слънцето се появи, за да прогони студа. Беше станало толкова топло, че приличаше повече на ранно лято, отколкото на края на зимата.

— Ако го познаваше толкова добре, колкото мен, нямаше да ми задаваш този въпрос.

Уолъс и съпругата му бяха добри съседи на семейството на Сара, докато тя растеше, но той се бе променил, когато единственото му дете бе умряло от треска. Може би мисълта да бъде най-богатия мъж, собственик на най-голямото ранчо, най-влиятелния човек в областта, можеше да компенсира загубата на сина му. След като съпругата му бе умряла, той постепенно бе станал толкова сприхав, че никой не искаше да има нищо общо с него. Когато не успя да принуди Сара да продаде ранчото, той се опита да се сдобие с него, като се ожени за нея.

— Оплаквал ли се е и преди, че кравите ти са на негова земя?

— Да, но никога не е заплашвал да ги застреля — отвърна Сара.
— Вече не се държи като себе си.

Внезапно Солти усети тъгата ѝ.

— Забрави за Уолъс. Разкажи ми за ранчото си. Колко земя притежаваш? Кои са другите ти съседи? Каква вода имате? Къде е най-доброто ти пасище? Какви са размера и състоянието на стадото ти?

Сара бе облекчена, че трябва да мисли за нещо друго, освен за Уолъс или за близостта на Солти. Все още не можеше да повярва, че е припаднала. Снощи не бе успяла да заспи от мисли за него и за чувствата си. Вълните от желание, които бушуваха в главата ѝ я шокираха. От къде се бяха появили? Защо не бе изпитвала същото към Роджър?

Не беше като да имаше извинението, че е влюбена в Солти. Харесваше го и му вярваше така, както никога на съпруга си, но това не означаваше любов. Беше нужно много повече от мило отношение към децата ѝ, за да се влюби една жена в някого. Нали? Но дори и да не говореше за любов, тези пристъпи на желание, които непрекъснато я връхлитаха, бяха също толкова неочаквани и необясними.

— От това, което ми каза, не разбирам, защо ранчото ти е в такава затруднение — каза Солти.

Сара се опита да си припомни какво е казала. Не беше сигурна дали изобщо бе говорила, но очевидно го осведомяваше за подробностите от известно време. Наближаваха потока, който делеше ранчото ѝ от това на Уолъс. Кравите си пробиваха пътеки към водата през обраслата с гъста растителност земя и заплетени лози, които обграждаха потока.

— Баща ми никога не е имал проблеми — обясни тя. — Но Роджър не искаше да върши работата, която бе необходима, за да поддържа мястото. След като замина, мислех, че всичко, от което имам нужда е да наема отговорен мъж, но никога не можехме да намерим достатъчно крави, когато дойдеше време да ги продадем. При три долара на глава, не печелех много — често се бе чудила, защо хората ѝ не успяват да намерят повече крави, но не можеше сама да обходи района. Децата бяха твърде малки, когато Роджър замина. Едва миналата година започна да усеща, че е безопасно да ги оставя сами.

Солти изсумтя.

— Ще пратим кравите си с тези на Рандолф, когато тръгнат към Канзас. Един човек там ще прави тържище и казва, че можем да получим двадесет долара на глава, ако имат хубаво месо.

Двадесет долара на глава? Сара не можеше да повярва. Никога не бе чувала някой да дава толкова много за една крава, дори и за голям петгодишен бик. Ако можеше да продаде кравите си и за половината от тази цена, щеше да успее да изплати дълга си и да задържи ранчото чисто и свободно.

— Сигурен ли си за това?

— В момента в Канзас строят железопътна линия. Ще бъде полесно да се прекара стадо на север през индианските земи, отколкото с кораб до Ню Орлиънс, или да си извоюваме пътя от фермерите в Мисури. Те толкова се страхуват от треската, с която някои от нашите

крави се заразяват от кърлежите, че са издействали законна забрана за тексаски говеда в щата.

— Не знам дали имам някакви бичета готови за продан.

— След като се справим с Уолъс, искам да обиколим цялата ти земя — каза Солти. — Веднъж щом знам, какъв добитък имаш, можем да започнем да дамгосваме и да изберем кои да изпратим към тържището.

— Ние? — коментарът му я изненада. Никой от мъжете, които бе наемала не я бе молил да вземе участие.

— Да. Аз, ти и Елън. Имам задачи дори и за Джаред. Не мислиш, че мога да свърша всичко това сам, нали?

— Наистина не съм мислила много за това. Нямам никакъв опит. Той се засмя.

— Лесно се учи. Но е дяволски трудно да се свърши.

Вероятно това беше причината, мъжете, които бе наемала да намират толкова малко от говедата й. Трябваше да задава повече въпроси, да бъде по-бдителна, по-ангажирана, но това бе всичко, което можеше да стори, за да се грижи за децата си, млечната крава, прасетата и пилетата. Сега Солти искаше да я научи.

— Потокът единствената граница между двете земи ли е? — попита той.

— Да. Не е имало никакви проблеми, докато баща ми беше жив, но сега Уолъс опитва да претендира и за двете страни.

— Говедата идват до потока, за да пият — замисли се Солти. — Малко вероятно е повече от една или две да пресекат отсреща, освен ако тревата от другата страна не изглежда много по-добре. Казвал ли е дали бикове ти са преминавали, за да се чифтосват с кравите му?

— Не. Добитъкът ни е еднакъв.

— Няма да е така, щом телето, което Джордж Рандолф ми даде порасне достатъчно, за да може да създава поколение. Бъдещето на ранчотата в Тексас зависи от намирането на евтин начин да прекарваме добитъка до тържищата и подобряване на качеството на стадата ни. Говедата с повече месо държат по-висока цена — отбеляза Солти.

Бащата на Сара никога не се бе тревожил за подобряване на стадото. Задоволяваше се да продава кравите си за угояване или на някой, който искаше да ги закара на тържището. Роджър не би видял

смисъл в купуването на бик, когато имаше вече дузина в ранчото. Сара бе твърде загрижена за оцеляването им, за да помисли за подобрения.

— Защо тази крава не е дамгосана? — попита Солти.

— Коя?

Той посочи към крава с петнисто теле.

— Предполагам, че не е моя.

— Нямам това предвид. Всяка крава в окръга трябва да е дамгосана. Това е единствения начин да разпознаеш своите. Тя е на твоя земя и не носи ничий знак, значи се предполага, че е твоя. Трябва да носи твоята дамга.

— Кравите ми се дамгосват всяка година. Предполагам, че тази още я е нямало.

— Нямало я е достатъчно дълго, за да има теле? — попита Солти.

Сара нямаше отговор.

Те погледнаха към потока, който отделяше земята ѝ от тази на Уолъс. Солти нагази с коня си в него и спря.

— Водата изглежда хубава. Кога пресъхва?

— Тече през цялата година. Баща ми казваше, че се хранва от извор.

— Предполагам, че затова Уолъс се опитва да го присвои. Малко тексаски потоци текат през цялата година, дори и тези, които се хранват от извор. Има ли други в ранчото ти?

— Да.

— Колко и къде са?

— Не знам — Сара усети как погледа му се спираше върху нея. Тя започваше да се чувства много невежа. И то не само защото не знаеше колко крави има, защо една от тях не е дамгосана и къде точно да намери вода. Можеше да си представи колко много имаше още. — Баща ми мислеше, че не е подходящо жена да язди, да работи с говеда или да знае нещо за ранчо, освен как да върти домакинството и да се грижи за кокошките и градината. Роджър мислеше по същия начин. Когато вече имах свободата да ходя, където си поискам, не можех, защото имах две бебета.

Солти изглеждаше невъзмутим.

— Това е нещо, което можем да проверим след няколко дни. Веднага щом е възможно, ще науча и Елън и Джаред на всичко, което

знам за ранчото. Колкото повече знаем, толкова по-добре ще се справим.

Сара влезе с коня си в потока.

— По-добре да потърсим кравите, за които Уолъс се оплака и да ги върнем. Не искам да оставям децата сами по-дълго от необходимото.

Солти мина малко по-напред и се огледа.

— Твоята трева е по-хубава. По-скоро бих очаквал кравите на Уолъс да пресекат потока, отколкото обратното.

Единственият път, за който Сара си спомняше да е влизала в този поток бе веднъж на пикник, когато Роджър я ухажваше. Сравнението на тревата от двете страни не беше в списъка ѝ със задачи. Тя каза:

— Никой от мъжете, които наемах, не е съобщавал за проблеми.

— Е, кравите, които не са оградени се скитат. Това е друга причина да не разбирам оплакванията на Уолъс — Солти сви рамене.

— Вероятно е още един начин да те принуди да продадеш ранчото.

— Банката притежава точно толкова от него, колкото и аз.

— Това няма да бъде негов проблем. Нека видим какво можем да намерим.

Яздиха поне четвърт час, преди да открият една от кравите ѝ.

— Ако това е единствената, Уолъс не може да се оплаква, че добитъка ти му яде тревата. Преброих седем от неговите на твоя земя, докато идвахме — отбеляза Солти. Той спря и заобръща глава насамнатам душейки въздуха.

— Какво има? — попита Сара.

— Някой дамгосва говеда.

ГЛАВА 16

Солти не знаеше защо миризмата на опърлена козина и прогоряла кожа изпрати тревожни сигнали към мозъка му. Заради обикновено меките зими, тексаските крави можеха да раждат по всяко време, така че защо това трябваше да повдига въпроси в съзнанието му? Вероятно заради сблъсъка му с Уолъс и вродената му подозрителност към всеки кавгаджия.

Никой мъж, който жигосваше крави в имота си не нарушаваше закона. Все пак, инстинктите му подсказваха, че нещо не е наред.

— Какво има? — попита Сара.

— Не знам дали изобщо има нещо.

— Тогава защо душиш въздуха като ловно куче и се мръщиш като ранчери, чиято дъщеря му е съобщила, че ще се омъжва за фермер?

Солти се засмя.

— Не знаех, че изглеждам толкова заплашително.

— Нещо те тревожи — настоя тя.

— Да, но нямам логична причина за това.

Сара изглежда прие обяснението и пришпори коня си.

— Тогава нека разберем какво става. Вярвам, че човек трябва да се доверява на инстинктите си.

Понякога тя действаше точно като Роуз Рандолф. Солти се засмя и я последва.

Потокът течеше през ливада обградена от ниски, неравномерно залесени хълмове. Дъбове и кленове се смесваха с кедър, диви череша и кактуси. Ливадата бе покрита с изобилие от натежали от пъпки растения, готови да разцъфнат при първото по-продължително пролетно затопляне. Въздухът бе свеж, деня слънчев, а ветреца достатъчно лек, за да създаде чувство на спокойствие. Как можеше нещата да се объркат в подобен ден? Но усещането, че нещо не е наред се засили.

— Миризмата идва някъде горе от хребета — каза той на Сара.
— Вероятно от дъбовата горичка.

Докато приближаваха, Солти успя да различи гласовете на трима мъже. Теле, което изглеждаше на не повече от седмица обикаляше около групата и мучеше за майка си. Миг по-късно една крава се появи в полезрението им и избяга от тримата каубои, а все още мучащото ѝ теленце я последва. Един от мъжете забеляза пристигането на Солти и Сара и каза нещо на останалите.

— Здравейте — извика той. — Кои сте вие?

— Аз съм Солти Бентън, а това е съпругата ми Сара.

— Не познавам никой Солти Бентън с жена Сара — каза единия работник.

— Бях Сара Уинборн — отговори тя. — Притежавам съседното ранчо, „Ф и П“. Наскоро се омъжих.

Най-младия работник намигна на Солти.

— Поздравления.

— Какво правите тук? — попита първия.

— Работодателят ви каза, че някои от кравите ни са на негова земя.

Мъжът разгледа Солти.

— Не съм виждал никакви днес, но ако забележа някоя, ще ви я пратя обратно.

— Това определено ще ме улесни. Само аз съм, а ранчото на съпругата ми е наистина голямо.

Работникът кимна.

— Трябва да получиш малко помощ. Никой от мъжете, които съпругата ти е наемала преди, не е успявал да свърши и половината работа, която е нужна за управлението на това място. Виждал съм Арни да събаря крава, преди да успее да жигоса телето ѝ. Съмнявам се, че е дамгосал и половината.

Солти вече бе стигнал до заключението, че голяма част от стадото на Сара бе нежигосано. Въпроса, който го тревожеше, бе дали все още е така. Беше напълно законно собственик на ранчо да си присвои всяка недамгосана крава на негова земя, дори да знае, че не е негова.

— Виждам, че жигосвате — отбеляза той.

— Да. Шефа го нямаше по време на войната. Все още се опитваме да наваксаме с кравите, които не са били дамгосани. Работниците, които са ръководили ранчото тогава, не са ставали за нищо.

Нямаше да излезе нищо добро, ако Солти го обвинеше, че жигосват крави на „Ф и П“, даже наистина да го правеха. Дори ако този мъж подозираше, че не всички крави принадлежат на шефа му, имаше право да дамгоса всички, които намереше в неговата земя. Затова Солти каза:

— Ето какво ще ти кажа. Ще връщам кравите ви, ако правите същото с нашите. Искам да направя всичко, което мога, за да е щастлив шефа ви, но не мога да бъда навсякъде едновременно, а ти знаеш какви са кравите.

— Той никога няма да бъде щастлив — каза най-младият с мрачен поглед и поклащане на главата. — Никога не съм виждал човек с такъв темперамент. Сякаш някой е застрелял любимия му кон.

— Шефът си има проблеми, както всеки друг — намеси се първият.

— Може би, но не трябва да си го изкарва на нас.

— Ако не ти харесва да работиш тук, най-добре си потърси друга работа.

— Обмислям го — рече младия. — Мисля за това от известно време.

— По-добре да тръгваме — каза Солти. — Трябва да обиколим доста земя.

— Всичко хубаво — обърна се към тях по-старият. — Ще се погрижим да върнем всичко с вашия знак.

Но щяха ли да сторят същото, ако кравата не беше жигосана?

Сара не знаеше, че е възможно едновременно да е толкова ядосана и да се чувства така глупава. Тя и Солти обиколиха толкова от ранчото ѝ, колкото успяха за шест часа и при всяко открито пространство, на което се натъкнеха, при всяка група крави, които излизаха от дърветата, страшната истина я връхлиташе с подновена сила. Повече от една трета от кравите ѝ не бяха жигосани. Нямаше начин да изчислят колко се бяха залутали и бяха прибрани в други имоти. Тя си припомни всички причини, поради които сама не бе надзиравала работата в ранчото, но това не променяше факта, че все

пак бе нейна отговорност да се увери, че мъжете, които наемаше, наистина вършеха работата, за която им плащаше.

— Какво ще правим? — попита тя Солти.

Той бе ядосан почти колкото нея.

— Ще започнем да жигосваме всяка крава без знак, която намерим.

— Ами телетата?

— Те остават с майките си през почти цялата година. Всеки, който притежава крава, притежава и телето до нея и това, което ще роди следващата пролет.

— Как ще го направим?

— Ще ти покажа още утре сутринта. Сега нека видим дали ще можем да преместим тези крави далеч от границите на ранчото ти. Не искам още от тях да се отдалечат и да бъдат откраднати.

— Мислиш ли, че това се е случило? — попита Сара. Изглеждаше вероятно.

— Сигурен съм, което още повече ме кара да се чудя, защо Уолъс се оплака, че кравите ти са на негова земя. Подозирам, че е наредил на мъжете си да жигосат всяка недамгосана крава, която намерят. Защо ще се оплаква, щом получава безплатни крави? Би било нелегално само ако той ги гони от твоето ранчо към своето.

— Работниците му не изглеждаха виновни — отбеляза тя.

Солти кимна.

— Съгласен съм.

Сара не знаеше много за придвижването на крави, но те бяха толкова диви, че искаха да избягват всички хора. Трудната част беше, да ги накарат да се движат в желаната посока. За всяка стъпка, която кравите правеха, коня ѝ изминаваше дузина. Вече започваше да разбира защо всички мъже, които бе наемала продължаваха да питат за повече коне, както и защо бе невъзможно за един човек да върши всичката работа, която бе нужна за ръководенето на ранчото.

Разговорът замря, докато Солти преследваше едно недамгосано едногодишно теле, което се бе опитало да се отдели от групата и скоро щеше да започне отново, защото събраха още нежигосани по пътя към вкъщи. На кравите не им харесваше да ги местят от познатото им пасище.

— Какво ще правим с тях? — извика тя към Солти над главите на повече от двете дузини бикове, крави и телета.

— Ще ги приберем в корала.

Сара се зачуди как ще успеят двамата да го направят. Имаше толкова много говеда!

Очевидно децата бяха чакали завръщането им. Елън се появи яздейки, още преди да съзрат къщата на хоризонта.

— Аз мога да помогна.

Сара не беше сигурна, че дъщеря ѝ знае достатъчно, за да подкара огромните говеда, но скоро показва такова умение във воденето на коня, че майка ѝ се изпълни с гордост. Дъщеря ѝ беше толкова безстрашна, колкото и надарена.

Джаред се беше досетил, какво смятат да правят и бе отишъл до корала, за да свали решетките. След това се отдръпна настрана, очевидно смятайки да побегне обратно. Но момче с патерица не можеше да се съревновава с разярена крава.

— Качи се на оградата! — извика Солти.

Сара се обърна навреме, за да види, как един млад бик се е запътил право към Джаред. Дъхът заседна в гърлото ѝ.

С помощта на новата си патерица, Джаред се покатери далеч от пътя на бика. В същото време Солти закарва коня си успоредно на беглеца. Той използва внушителното тегло и размери на жребеца си, за да изкара бика от равновесие и да го обърне в посока към корала. За облекчение на Сара, няколко животни го последваха и не отне много време на тримата ездачи да приберат малкото стадо.

— Беше забавно! — Елън беше толкова щастлива, че почти се смееше. — Ще отидете ли за още утре?

— Трябва да измислим как да жигосаме тези — каза Солти.

— Може ли да започнем сега? — попита Джаред.

Солти се засмя, видимо доволен от ентусиазма му, но поклати глава.

— Кравите имат нужда да се поуспокоят. Не им харесва да ги отделят от дома им. Междувременно искам да видя какво сте направили в градината. После трябва да намерим пилетата, които нощуват в тревата и да нахраним прасето.

— А аз трябва да приготвя вечеря — каза Сара.

— След като се нахраним, може да ми помогнете да започнем с улея — каза Солти на децата. — Ще ни е нужен за жигосването и ще го строим, когато е твърде тъмно за езда.

Солти посипа пръст около последните десет кола, които бе забил в земята. Мускулите в раменете и ръцете му горяха от работата при рязането на дърветата, оформянето им, копаенето на дупки в твърдата земя и посипването обратно на пръстта толкова сбито, че коловите да не се отместват. Той въздъхна облекчено и се обърна към Елън.

— Можем да завършим улея утре вечер. Ще започнем жигосването на следващия ден. Сега по-добре се връщай в къщата и си лягай.

— Обещавах ли, че ще помагам с жигосването? — попита го тя.

— Обещавам. Сега изчезвай.

Той никога не бе предполагал, че в една детска глава може да има толкова много място за въпроси. По-рано Джаред бе показал на Солти работата, която бяха свършили с Елън в градината, после влезе вътре, за да помогне на майка си с вечерята. Докато Солти и Елън довършваха останалата домакинска работа, тя го засипваше с непрекъснат поток от въпроси:

— Може ли да жигосам бик? Можеш ли да ме научиш да събарям говедо на земята? Как се строи улей? Какво е улей? Може ли да дойда с вас утре? Може ли да яздя един от конете ти? Господин Уолъс застреля ли някоя от нашите крави? Мислиш ли, че ще го стори? Защо Арни иска да убие прасетата ни? Ако отидем пак до Остин, може ли да отседнем в хотел?

Солти бе облекчен, когато Сара ги извика вътре за вечеря, но после момичето пак бе излязло, за да работи върху улея. Тя също беше от помощ. Солти разсеяно масажираше болезненото си рамо, докато я гледаше как бяга към къщата. Децата не можеха ли да ходят?

— Хайде, Скелет — каза той на кучето, което наблюдаваше работата му, докато лежеше върху едно старо одеяло. — Ще трябва да заслужиш подслона си утре. Стига си се излежавал.

Скелет се изправи и затича наоколо, очевидно необезпокояван от раната си. Солти продължи с безсмисления разговор с кучето, когато се изми и се запъти към бараката. Той се замисли с копнеж за удобната

плевня в ранчото на Рандолф, но трябваше да пропъди мисълта за мек матрак от главата си, докато не продадеше първата група говеда. А може би дори и тогава нямаше да може, зависи колко пари дължеше Сара на банката. Трябваше да поговори с нея за това. Не му харесваше нещо подобно да му виси над главата.

Той отвори вратата на бараката.

— Влизай — каза на Скелет, — но недей да свикваш. Предполага се, че си куче пазач, макар да разбирам, че да получиш нож в ребрата може да вгорчи работата ти.

Той просна одеялото на кучето в ъгъла. Скелет изтича вътре в бараката, разходи се бавно в ъгъла, завъртя се няколко пъти и легна върху одеялата. После вдигна поглед към Солти, сякаш очакваше нещо по-добро.

— Бъди благодарен за одеялото. Утре пак ще си на студената земя.

Солти се стовари върху купа одеяла, който представляваше леглото му. Веднага щом възстановеше силите си, щеше да ги изпере. Не знаеше нищо за мъжете, които бяха спали тук преди него, нито за насекомите и гризачите, които се бяха опитали да ги направят свой дом. Щеше да спи по-добре, ако си мислеше, че от тях не е останала и следа.

Трябваше да прочисти ума си от всичко. Имаше нужда да се наспи, а тревогите за предизвикателствата, срещу които щеше да се изправи в предстоящите дни нямаше да помогнат. Но жадувания сън не идваше, защото образа на приготвящата се да си ляга Сара, изпълваше ума му. Чувстваше се като воайор, но не можеше да се въздържи. Прекарването на целия ден с нея бе повишило усещането за присъствието ѝ.

Мислите за нея в леглото, за тялото ѝ, облечено в свободна нощница, която очертава всяка нейна извивка, го накараха да се втвърди. Беше изненадан от силата на вълните желание, които го заливаха. Той винаги бе оценявал жените, но четири години в армията го бяха научили да живее без тях. Не разбираше защо близостта на Сара променяше всичко така бързо. Фантазии, не по-различни от тези, които нахлуваха в сънищата му по време на юношеството, му го нападаха, но сега не можеше да си го позволи. Имаше твърде много

работа за вършене. Събирането и дамгосването на говеда изискваше големи запаси от енергия и бодрост.

Скелет надигна глава и изскимтя.

— Тихо. Няма нужда да ме държиш буден.

Кучето не му обърна внимание.

— Не ми казвай, че те боли.

Животното скочи на крака, отиде до вратата и я забута с муцуна.

— Няма да ставам, за да те пусна навън. Ще трябва да почакаш до сутринта.

Но скимтенето на Скелет премина в дълбоко ръмжене и Солти реши, че това не е зова на природата. Кучето бе чуло или надушило нещо навън, което не му харесваше.

— Добре, ставам, но спри да ръмжиш — прошепна той. — Не искам да изплашиш този, който е отвън.

Ръмженето на Скелет премина в зъбене и Солти разбра, кой дебне из ранчото. Арни. Беше глупаво да се връща. Какво се надяваше да спечели?

Той не губи време да се облече или да си сложи обувки.

— Ти трябва да останеш тук — каза, като избута Скелет обратно към леглото му. — Аз трябва да поговоря с Арни, а не ти да го дъвчеш — пресегна се за оръжието си и откряхна вратата с леко изскърцване. Не беше достатъчно, за да види много.

Но процепа стигаше да може Скелет да промуши носа си и Солти отново го избута.

— Казах ти да се отдръпнеш. И не започвай да лаеш, когато изляза. Това не е като да гониш крави в храстите. Понякога трябва да се промъкнеш към плячката си.

Солти отвори врата само колкото да прокара главата си оттам. Не видя никой и не чу никакво движение, но там имаше някой и на Солти не му харесваше. Той се промъкна през вратата и я затвори зад себе си, въпреки протестите на кучето.

— Спри! — изсъска той, когато Скелет започна да драска по дъските. — Ако продължиш да вдигаш толкова много шум, ще се измъкне — не знаеше, защо говори така, сякаш кучето може да го разбере.

Ушите на Скелет му казваха, че има някой отвън, носа му показваше, че е някой, когото не харесва. До там се простираше

разбирането на животното. Сега всичко зависеше от Солти.

Луната за миг се скри зад облак, но имаше достатъчно светлина, за да може да види натрапника, както и той него. Предполагаше, че това е Арни, но би могъл да е всеки. Крадци. Разбойници. Тревожеше се за прасето, за кокошките и за млечната крава, но най-трудно биха могли да заменят конете. Най-важна беше къщата, защото там спяха Сара и децата без никаква представа за потенциалната опасност. Солти беше силно изкушен да освободи Скелет, но не искаше натрапника да избяга, преди да е разбрал кой е.

Пристъпвайки безшумно, той измина разстоянието между бараката и дърветата, които заобикаляха къщата възможно най-бързо. Свит в дълбоките сенки на дъбовете, той слушаше напрегнато, но не можеше да чуе нищо. Това само по себе си беше зловещо. Животните се движеха, сумтяха, издаваха шумове в нощите, когато се чувстваха в безопасност. Когато усещаха опасност, замлъкваха.

Солти се придвижи към къщата. Тя се издигаше в самотно уединение, чернееше се над тъмната сянка на дърветата. Като внимаваше да не вдига шум, обиколи сградата, като се придържаше към сенките. На два пъти спря, за да надзърне към тъмнината и да се увери, че няма никой.

Почти бе завършил обиколката, когато удари палеца си. Болеше толкова силно, че изсумтя, но успя да сдържи проклятията, които напиреха на устните му. Твърде късно реши, че е трябвало да отдели време, за да обуе ботушите си. Той довърши обиколката си накуцвайки.

Зачуди се дали трябва да събуди Сара. Не искаше да я тревожи, преди да е сигурен, че има основателна причина. Освен това не желаше Елън и Джаред да решат, че трябва дабудуват цяла нощ, за да стоят на пост. Представата за нещата, на които Елън бе способна, беше достатъчна, за да го облее студена пот.

Щом се увери, че никой в къщата не е застрашен, се запъти към корала. Премина покрай ограждението за пилетата. Не се долавяше никакъв шум от двете дървета, обградени с тел. Беше тихо и в кочината, прасето спеше в единия ъгъл. Млечната крава бе вързана на открито. Тя лежеше, преживяше и гледаше към корала. Скелет все още драскаше и скимтеше зад вратата на навеса, когато Солти мина оттам.

Коралът беше разположен на сравнително равен открит терен, с хубава трева, и достатъчно дървета, които да предоставят сянка през горещите летни дни. Беше добре за конете. Както и за всеки, който се опитваше да остане незабелязан.

Конете не изглеждаха разтревожени, което означаваше, че който и да бе там им беше познат. Или пък нямаше никой. След като Скелет го бе убедил, че има поне един човек, едва ли бе някой непознат. Арни. Което оставяше на Солти проблема да го намери, да разбере какво възнамерява, и да реши какво ще направи по въпроса.

Като се придвижваше внимателно, Солти приближи оградата на корала иззад дълбоките сенки на едно дъбово дърво. След като стигна, реши да претърси всяко кътче край него, с намерението да се промъкне до всяка сянка и да я огледа, независимо дали бе хвърляна от кон или дърво. Арни беше някъде там, вероятно с намерението да направи нещо подло. Движение в сенките близо до няколко коня привлече вниманието му, но въпреки че се взираше усилено, не успя да види никаква определена форма.

Тъкмо щеше да се обърне в друга посока, когато слабо проблясване привлече вниманието му. Луната бе проникнала зад най-тъмните облаци и се движеше постепенно, за да излезе зад ръба. Отражението от копче ли беше или от тока на колан? Цевта на пистолет? Нож? Беше твърде високо, за да е от шпори и едва ли беше част от юзда. Точно тогава луната премина ръба на облака, конете се раздалечиха достатъчно, и Солти успя да различи силуета на мъж, до този с черно-белите краски. Той изглежда потупваше коня и се опитваше да го успокои.

Мъжът продължи да гали животното, прокара ръка по врата му, през плешките, към гърба и надолу към задния крак. Озадачен, но без желание да чака повече, Солти се надигна, за да влезе в корала. В този миг, мъжа се наведе и повдигна крака на коня. Проблясването на нож означаваше, че смята да го осакати.

ГЛАВА 17

С яростен вик, Солти прескочи оградата и се втурна напред. Пъстрият кон вдигна глава, изтръгна крака си от захвата на мъжа и избяга. Също толкова стреснат, човека се втурна към далечния край на заграждението.

Ботушите за езда, които носеше го забавяха, но каменистата трънлива земя беше безмилостна към голите крака на Солти. Щеше да е невъзможно да го настигне, освен ако не яздеше. С надеждата, че конете му помнят уроците си, той спря, за да изсвири с уста. Едно от животните се отдели от групата и се обърна, но не дойде при него. Очевидно беше просто любопитно от звука.

Солти чу нещо да приближава отзад, обърна се и видя двата си коня да се препускат в тръс към него.

— Добро момче — каза той на петнистия, който го достигна първи. — Сега стой мирен, за да се кача.

Никога не беше лесно да възседнеш голия гръб на кон, но сега беше още по-трудно, защото нямаше кой да му помогне. Краката му бяха толкова изранени, че дори поемането на собственото му тегло беше болезнено, но той хвърли оръжието си, хвана се здраво за гривата на коня, сгъна колене и на практика скочи отгоре му. Въпреки че кожата под него се движеше свободно, Солти успя да се изправи и заби пети в хълбоците на жребеца. Животното реагира със задоволяваща скорост.

Почти бе забравил уроците от детството си. Не бе яздил без седло, откакто беше момче във фермата на баща си, но използвайки натиска на коленете си и подръпвайки гривата, успя да насочи животното в правилната посока към бягащата плячка. Дистанцията помежду им се скъсяваше със задоволителна бързина.

Щяха да стигнат заедно до оградата. Подвиквайки на жребеца да побърза, Солти успя да настигне мъжа. Той шокирано повдигна лицето си нагоре и Солти разпозна Арни.

— Спри — извика той. — Ако се налага да те застрелям, за да ти попреча да избягаш, ще го направя.

Очевидно Арни имаше достатъчно разум, за да се досети, че мъж по белъо, който язди кон без седло, едва ли носи оръжие, тъй като спря и се плъзна в друга посока. Неспособен да се обърне толкова бързо, коня на Солти направи голям скок, преди да го последва. Арни спря и смени посоката си още два пъти, преди да се изтощи.

— Спри — извика Солти отново, като яздеше редом с него. — Или ще те съборя на земята — Арни не хаби от енергията си да му отговаря, а продължи упорито напред все по-бавно.

Разочарован, Солти доближи коня си достатъчно, за да забие крака си в гърба на Арни. С един тласък, той го събори на земята и му нареди:

— Ставай. Искam да знам защо се опитваш да съсипеш Сара. Можем да отидем в бараката и да поговорим като цивилизовани хора или да те пребия, докато ми отговориш.

— Мразя те — промърмори Арни.

— И аз не съм много очарован от теб в момента — отвърна Солти. — Стъпалата ми са покрити с рани и имам трън в крака си, който ме боли ужасно.

— Искa ми се да си беше счупил врата.

— Пълен с благопожелания, а?

Арни изсумтя.

— Ставай или ще те стъпча с коня си.

Арни бавно се изправи на крака. Той отпрати омразен поглед към Солти, но в него липсваше гняв. Изражението му по-скоро показваше примирение. Солти се надяваше, че това означава, че може да бъде убеден да изостави опитите си да спечели Сара. Макар самият той никога да не бе разбирал логиката на плана му. Без значение дали щеше да успее, или не, Сара беше негова съпруга. Но все пак може би влюбения мъж не бе способен да мисли разумно. Напоследък и неговите разсъждения не бяха особено трезви. Та той току-що бе заплашил човек, че ще го стъпче с коня си.

Докато отиваха към бараката, Солти си спомни, че бе хвърлил оръжието си, преди да възседне коня. Арни го забеляза и се впусна в измъчен бяг. Той го последва и направи гримаса, заради неизбежността, на това, което трябваше да стори. Когато коня му беше

само на крачка от Арни, той се хвърли във въздуха. Приземи се върху него, изкарвайки въздуха от дробовете и на двама им.

Като избута по-възрастния мъж настрани, той се претърколи към пушката и я сграбчи. Бързата му реакция бе наградена с трън в рамото. Ако доживееше до сто, щеше да си го върне на Арни за това.

Изправи се на крака, внимавайки да не отпускат цялата си тежест върху този със забодения трън.

— Ставай и не смей да ми причиняваш повече проблеми! Ако още един трън се забие в мен, вероятно ще изгубя контрол над пръста си върху спусъка.

Арни се претърколи и седна.

— Ти си патриот. Няма да ме застреляш. Твърде почтен си.

— Нямах да рискувам, ако бях на твое място. Идеализмът отстъпва пред болката.

— Що за войник си, щом се оплакваш от няколко въшливи бодила? — изръмжа Арни.

— Ядосан — Солти побутна бившия работник с цевта на пушката си. — Сега ставай.

— Какво ще направиш в противен случай?

Солти вдигна пушката си във въздуха.

— След като стоваря приклада върху дебелата ти глава, ще завлека краставото ти тяло до бараката. Тогава, ако се почувствам особено щедър, може да размисля и да те развържа, за да извадиш бодлите от кожата си.

Арни бавно се изправи на крака и се запъти към навеса.

Когато стигнаха до него, Солти бе изненадан да види, че Сара ги чака там.

— Какво правиш тук? — попита тя Арни.

— Опитва се да осакати конете ни — отговори Солти. — Покажи й ножа си.

Арни не беше склонен, затова той го подбутна с пушката.

— Подай й го с дръжката напред.

Той извади ножа от колана си и го подаде на Сара.

— Ще ти бъда благодарен, ако донесеш фенера от бараката — обърна се Солти към нея. — Имам няколко тръна, които трябва да се извадят — той повдигна крак, за да й покаже, че не носи обувки.

— Защо си тръгнал след него бос? — попита тя.

— Беше на път да използва ножа върху един от конете ти.

— Преследвал си го с трън в крака си?

Би било хубаво да каже, че има героични способности, но се спря на истината.

— Яздих един от конете си.

— Яздил си без седло и с трън в крака?

— Не можех да му позволя да се измъкне.

Нямаше достатъчно лунна светлина, за да бъде сигурен, че правилно е изтълкувал погледа на Сара, но в очите ѝ се четеше одобрение.

— Къде е фенерът? — попита тя.

— Точно до вратата. Има няколко кибритени клечки на рафта над него. Ти — каза той на Арни, — последвай я, но не прави нищо глупаво.

Още не бяха стигнали до бараката, когато Елън се появи на бегом, все още облечена в нощницата си. Тя се огледа и попита:

— Ще застреляш ли Арни? — очите ѝ бяха станали големи като чинии за кейк.

— Обмислям го.

— Какво е направил?

Солти не успя да отговори. Сара отвори вратата на навеса и Скелет налетя право върху Арни, с надигащо се дълбоко в гърлото му ръмжене и оголени зъби, които блестяха на лунната светлина.

— Спри го! — кресна Солти.

Елън се хвърли върху Скелет и успя да обвие ръце около него. Кучето не се предаваше лесно, но очевидно не искаше да нарани малкото момиче, а тя бе непоколебима. След кратка борба, Скелет спря да се дърпа, но продължи гневно да гледа Арни, а в гърдите му все още се надигаше ръмжене.

— Какво става? — с помощта на патерицата си, Джаред сега можеше да се движи бързо почти колкото сестра си.

И двамата изглеждаха толкова малки в нощниците си, че Солти искаше да им каже, че трябва да са в леглата и да сънуват великолепни десерти, вместо да бъдат изкарвани навън посред нощ от някакъв побъркан обожател.

— Арни отново създава проблеми — каза той.

— Какво е направил? — попита момчето.

— Нищо. Солти го е спрял навреме — Сара се беше върнала с фенера и помоли Джаред да го държи.

— Защо? — децата правеха ли някога нещо, без преди това да попитат защо?

— Трябва да изкарам един трън от крака на Солти.

— Имам един и в рамото.

Щеше да боли почти толкова като го изкарваха, колкото когато се беше забил. Още нещо, което да се добави към сметката на Арни.

— Дай да видя крака ти — нареди Сара.

Вместо да седне и да рискува Арни да се измъкне, Солти вдигна крака си зад него.

— Бодилът е под кожата — обясни Сара. — Ще имам нужда от игла, за да го извадя.

Той се бе научил да шие по време на войната.

— Имам една в спалния си чувал.

— Аз ще я взема — предложи Джаред. Като държеше фенера в свободната си ръка, момчето закуцука към навеса и изчезна вътре.

— Защо се върна? — попита Сара, като се обърна към Арни.

— Знаеш защо — неприкрития глад в очите му щеше да бъде засрамващ, ако не беше ядосал Солти толкова много. Никой мъж нямаше право да гледа съпругата му по този начин.

— Планираше ли да направиш нещо на съпруга ми, след като избиеш добитъка и осакатиш конете ми? Сега съм омъжена.

Арни отправи към Солти вече познатия омразен поглед.

— Не е нужно да сме женени, за да избягаш с мен.

Скелет лежеше на земята, очевидно разбрал, че няма да му позволят да си отхапе от мъжа, който го бе намушкал. Той спря да ръмжи, но не сваляше очи от Арни.

— Какво ще правиш с него? — Елън попита Солти.

— Ще го закарам в Остин — каза Солти и въздъхна. — Хора са били обесвани за кражба на коне. Не мисля, че за осакатяване ще е много по-различно.

— Той не е направил нищо достатъчно ужасно за такова наказание — ахна Сара.

Солти понякога беше добродушен, но също и практичен.

— Ако имаше възможност, щеше да убие и двете прасета, може би също и млечната крава и да осакати неизвестно колко коне. Какво

чакаш, да подпали къщата ти?

— Никога не бих го направил — настоя Арни.

— Съжалявам, но ми е трудно да ти повярвам — скастри го Солти. — Нямам много опит с мъже, които се опитват да разрушат всичко, което принадлежи на жената, която твърдят, че обожават.

— Не съм се опитвал да разруша нищо. Просто исках да накарам Сара да ме обикне.

Джаред се върна с иглата.

— Намерих я.

Солти почувства съжаление към Арни, но не искаше да чува повече изкривени обяснения. Този мъж беше луд. Опасен, умопобъркан.

— Ще седна — каза той. — Ако опиташ да избягаш, няма да се колебая да те застрелям. А, ако не уцеля, Скелет има дълг, който е нетърпелив да ти върне.

Кучето изръмжа и понечи да се изправи.

Елън стегна хватката около него.

Сара взе една кофа, която бе поставила на земята с дъното нагоре.

— Седни тук.

Солти закуцука и се настани върху кофата. Ръбът се заби толкова дълбоко в плътта му, че отново се изправи.

— Или ще завържеш Арни за оградата, за да не избяга, или ще се наложи да свършиш това, докато съм прав.

— Къде ти е въжето?

— Аз знам — обади се Джаред. — Ще го донеса.

— Какво мислиш, че трябва да направим с него? — Солти попита Сара, като гледаше към Арни. — Не можем просто да го пуснем да си тръгне.

— Може да го държим вързан — предложи Елън.

— Това означава, че някой ще трябва да го наблюдава и храни — отбеляза Солти.

— Скелет може да го пази.

— Той ще трябва да помага с измъкването на говеда от храсталаците.

— Аз мога да го наблюдавам — Джаред се бе завърнал и влачеше въже зад себе си.

— Ти ще ми трябваш, за да нагорещяваш железата за жигосването.

— Аз няма да го пазя — каза Елън. — Ще помагам при събирането на говедата.

— Ти ще жигосваш — отвърна ѝ Солти. — Аз и майка ви ще вкарваме говедата в улея.

— Сара няма улей — тросна се Арни.

— Вече има — каза Солти. — Или поне ще има утре, веднага щом го завърша.

— Арни може да ни помогне — предложи Джаред. — След това, което направи, ни е длъжник.

Солти реши, че това е луда идея.

— Как?

— Може да вкарва кравите в улея — обясни момчето.

Елън поклати глава.

— Ще избяга.

— Не и ако го вържем за крака — предложи той. — Няма да трябва дълго въже, защото не е нужно да се движи много.

— Няма нужда да ме връзвате — каза Арни, гледайки към Скелет. — Няма да се опитам да избягам.

— Не ти вярвам — рече Сара. — Но ще се съглася просто да завържем краката ти за оградата — не ѝ отне дълго да се увери, че е вързан здраво и е само на няколко ярда разстояние. — Сега е твой ред — обърна се тя към Солти.

Той седна на земята и положи крака си върху кофата. Държеше ръката си върху пушката.

— Дръж фенера неподвижен — каза Сара на Джаред.

Солти знаеше, че забиването на игла в крака му щеше да е болезнено. Просто нямаше идея колко. Той издърпа крака си обратно, преди да успее да се спре.

— На дълбоко е — обясни Сара.

— Съжалявам. Знам.

Нямаше да трепне. На фронта бе виждал твърде много момчета с разкъсани ръце и крака, които трябваше да се отрежат само с помощта на уиски, което да притъпи болката. Освен това, погледа на Джаред беше залепнал върху него. Момчето трябваше да живее с повехнал крак всеки ден от живота си и го правеше, като го приемаше спокойно

и с добро настроение. Солти нямаше да бъде унижен от един миризлив малък трън.

Но не беше лесно да изглежда стоик, когато Сара дълбаеше дупка с големината на кокоше яйце в нежната кожа на стъпалото му. Сякаш използваше касапски нож.

Тя не спираше да дълбае.

— Сигурна съм, че е бил много по-голям, преди да се счупи.

Болезненото ровичкане на иглата почти пречупи решителността на Солти. Той стисна юмруци, пое дълбоко дъх и го задържа, докато се оттегли вълната от болка. Тогава Сара вдигна иглата.

— Извадих го.

Елън огледа бодила.

— Малък е.

— Беше дълбоко в крака му. Изваждането му трябва да е било много болезнено.

— Той не се разплака — каза Джаред.

— Мъжете не плачат — обясни Сара.

Солти си спомни за мъже, които ги болеше толкова много, че не можеха да плачат, а само да крещат.

— Напротив. Още един бод и щях да се разплача като бебе.

Децата се засмяха и Сара го ощастливи с толкова топъл поглед, че заплашваше да разгорещи нощта. Вече беше сигурен, че чувствата ѝ към него бяха много повече от просто физическо привличане. И ако този поглед измерваше силата им, то тя го харесваше много.

Въпреки пулсирането в крака си, Солти усети как тялото му започва да реагира на желанието. Той започна да се бори с него. Подозираше, че според Сара мъжете се интересуват от жени само заради физическите си нужди и не искаше тя да мисли така и за него. Налагаше се да пренасочи вниманието на всички.

— Трябва да решим какво да правим с Арни — обяви той. Говореше така, че мъжа да не може да чуе.

— Да го застреляме — предложи Елън.

Сара се засмя изненадано.

— Мислех, че го харесваш.

— Той се е опитал да нарани конете ни — в света на малкото момиче, конете бяха много по-важни от хората.

Тя се обърна към Солти.

— Какво предлагаш?

— Ще трябва да съберем и жигосаме много крави през следващите няколко дни и няма кой да ни помогне. Той може да ни е от полза за седмица и да докаже, че е променил намеренията си. Ако не се съгласи или избяга, преди да сме свършили, ще го предадем на шерифа.

— Как ще го хванеш, ако избяга? — попита Елън.

Солти погледна Скелет.

— Имам чувството, че не би могъл да стигне далеч. Какво мислиш? — попита той Сара.

Тя отправи суров поглед към ухажора си.

— Защо намушка Скелет?

— Нямах намерение. Просто се опитвах да му попреча да ме ухапе.

— Ами убийството на прасето ни и опита да осакатиш конете ми?

Арни сведе глава.

— Надявах се, че ако мислиш, че този мъж не може да те защити, ще ме приемеш обратно.

— Сторил си ужасни неща, Арни, но не ни достига работна ръка. Ще приема предложението на Солти, ако ти се съгласиш с него, но трябва да разбереш, че сега той е мой съпруг и пастрок на децата ми.

— Ами ако той застреля Солти? — попита Джаред изведнъж ужасено.

— Аз ще го застрелям — заяви Елън.

— Той няма да застреля Солти — каза Сара.

Джаред не беше убеден.

— Ами, ако го направи?

— Тогава ще позволя на Елън да го застреля и ще оставим трупа му на койотите.

Децата се засмяха, но на Солти му се стори, че е доловил стоманена нотка в гласа на Сара. Макар да се съмняваше, че тя ще го направи, се зарадва да разбере, че би искала. Щом приключе с жигосването, щеше да разгледа промяната на чувствата ѝ към него много по-обстойно. Междувременно по-добре бе да се увери в своите.

Той насочи вниманието си обратно към Арни.

— Изглежда имаш избор. Да работиш за нас, или да отидеш в затвора. Кое ще бъде?

Беше невъзможно да се разбере какво става в главата на Арни. Всеки мъж, който мислеше, че може да спечели благоразположението на жена, като срине способността ѝ да оцелява и напада добитъка ѝ, не беше с всички си. Солти не беше сигурен, че работата с Арни е добра идея. Не би го предложил, ако нямаха такава отчаяна нужда от помощ.

— Ще помогна с жигосването — реши Арни. — Поне ще получавам нещо за ядене, нали?

Солти не се бе замислял, колко трудно можеше да бъде за мъж като Арни да си намери работа.

— Не мога да изгоня другар войник, но ще трябва да спиш навън. Няма да се чувствам удобно, ако си с мен в бараката.

Арни присви очи.

— Щом сте женени, защо не спиш при Сара?

Беше невъзможно да даде за обяснение истината.

— Със Скелет спим навън, за да наглеждаме за крадци.

Арни изглежда искаше да зададе още няколко въпроса. Вместо това, той попита:

— Ами, ако завали?

— Можеш да спиш във фургона — предложи Сара.

— Ще ти дам спалния си чувал, за да те пази сух — предложи Солти.

— Той ще избяга — каза Джаред.

— Не, няма. Ако отида в затвора, никога няма да си намеря прилична работа — Арни сведе поглед. — Или жена, която да се омъжи за мен.

Това може и да беше нещо хубаво, помисли си Солти. Тексас нямаше нужда от деца, обременени с умствените изкривявания на Арни.

Той заяви:

— Добре ще е всички да се връщаме в леглата.

— Трябва да превържа крака ти — каза Сара.

— Не е нужно. Ще се погрижа винаги да съм с ботуши.

Тя не изглеждаше убедена, но не го оспори. Взе децата и се запъти към къщата. Арни ги наблюдава унесено, докато те не изчезнаха между дърветата.

— Ще бъдеш много по-щастлив, ако си избиеш тези мисли от главата — каза му Солти.

Арни бавно пое дълбок дъх и издиша толкова силно, че сякаш се смали.

— Предполагам, че съм бил глупак да си помисля, че това някога ще се получи.

Солти не можеше да не се съгласи, но съжали мъжа. Той знаеше, какво е да се страхува, че никога няма да бъде обикнат от жена.

— Ами кучето ти? — попита Арни.

Скелет бе спрял с опитите да се докопа до него, когато Сара го завърза за оградата, но не бе спрял да гледа.

— Ще държи Скелет в бараката при мен.

— Прибери го, преди да ме развържеш. Не ми харесва начина, по който ме гледа.

— Точно сега просто те наблюдава. Не му давай причина да си промени решението. Ще ти дам няколко одеяла за фургона. Поспи малко. Всички трябва да го направим.

Но след като Солти бе настанил Арни и се мушна в леглото си, Скелет остана да будуваш до вратата напълно буден. Глупав ли беше, да държи Арни наоколо, въпреки че имаха отчаяна нужда от помощ? Мъжът страдаше от сериозно изкривено мислене. Нямаше ли да е по-безопасно за всички, ако беше в затвора?

Обърна се на другата страна. Не беше много по-удобно, но мислите му започнаха да му харесват повече. Сара го бе нарекла пастрок на децата. Това беше първия път, когато бе включила и тях в отношенията им. Вместо да е техен партньор в бизнес споразумение, звучеше, сякаш тя наистина гледаше на него като на част от семейството. Той много държеше на двете деца. Животът им досега, бе движен от обстоятелства, извън техния контрол. Искаше те да имат шанс да открият какво искат за себе си, а не да познават само необходимостта от оцеляване.

Не искаше ли същото и за Сара? Не съвсем. Желаше тя да открие какво е да живее живота си, без надвисналата угроза от разорение, или с мъж, който ще злоупотребява с нея емоционално, ако не физически. Искаше тя да знае, какво е да си лягаш без страх, да се събуждаш без чувство на отчаяние, да бъдеш способен да се изправиш пред света, без нуждата да се впишеш на всяка цена.

Искаше също и нея. Не беше сигурен дали беше любов, или увлечение, но знаеше, че не е просто страст. Имаше достатъчно опит, за да знае. Онова, което не познаваше, беше любовта. Майка му твърдеше, че обича баща му, но не живеяла в страх от гнева му. Баща му бе казвал, че обича съпругата си, но се отнасяше към нея, като към слугиня. Бе обявил пред света, че обича сина си, но Солти никога не се бе чувствал обичан. Роуз и Джордж му бяха възвърнали вярата в истинската любов, но той не беше герой от войната като Джордж. Беше просто обикновен войник, който не бе сигурен, че е способен на подобни чувства.

Но той искаше такава любов. Искаше я достатъчно, за да рискува да се провали.

— Желязо — извика Солти.

Това продължаваше вече седмица. Ставах всяка сутрин преди изгрев, ядяха първото от двете си хранения, които щяха да получат за деня, после отиваха да докарат животните, които трябваше да се дамгосат. Джаред палеше огъня и нагорещяваше железата, докато се върнат. Солти трябваше само веднъж да му покаже как да разбере дали желязото е твърде горещо или не достатъчно загрято. Момчето беше толкова умно, колкото и добро.

Джаред избра едно желязо от огъня, който поддържаше, и го занесе на Солти до улея. Вътре четиригодишен бик се бореше срещу огражденията, които го държаха затворен.

— Притисни го — извика Солти.

Арни избута бика срещу едната стена на улея и го задържа неподвижен, докато Солти го жигоса, без да размаже знака. Миризмата на опърлена козина и обгоряла кожа атакува ноздрите на Солти, но той толкова бе свикнал със смрадта през последната седмица, че почти не я забелязваше. Доволен, че дамгата е ясна и дълготрайна, Солти отстъпи и каза:

— Пускайте го.

Арни издърпа бика и докато животното възвръщаше баланса си, махна решетките, които го затваряха в улея. Солти подвижна и плесна бика по задницата. Ядосаното говедо се изстреля на бегом. Като измуча разярено, то се отправи към откритото пасище.

Като върна желязото на Джаред, Солти се качи на коня, за да отдели друго животно от стадото, което Сара и Елън задържаха. Този път избра крава с теленце до нея. Така щеше да приключи с две наведнъж. Кравата щеше да бъде хваната в улея, а той да улови телето с ласо и Арни да го повали на земята.

Солти се съмняваше, че някога ще се научи да го харесва, но Арни спазваше дадената дума. Не беше опитен каубой, но правеше всичко, което Солти му кажеше, колкото бързо и добре можеше. С малко повече опит, вероятно щеше да стане добър работник. Солти вече се двоумеше дали да не го задържи, за да закара говедата, които щяха да пратят на север с Рандолф.

— Кога може да жигосам бик?

Елън копнееше да се докопа до желязото за дамгосване, а Солти се опитваше да ѝ обясни, че не е лесно да направиш ясна, годна за разчитане дамга. Трябваше желязото да е с подходящата температура, да знаеш как да направиш формата и колко силно и продължително да притискаш, за да може знака да е ясен, но да не прогори под кожата. За съжаление изглеждаше лесно.

— Спри да тормозиш Солти — скара ѝ се Сара. — Имаме нужда от теб точно там, където си.

След вълнението от събирането на говедата, пазенето им в стадото не беше достатъчно интересно за Елън.

— Нямах нужда от мен. Имаш Скелет.

Кучето бе показало стойността си, що се отнасяше до измъкването на кравите от храсталаците и заплетените трънливи лози и бе доказало, че е ценно, почти колкото овчарско куче. Ако някое говедо се отделеше, Скелет веднага се изстрелваше след него.

— За жигосване са нужни поне десетима души — обясни Солти на Елън. — Ние сме на половина. Мислех, че искаш да прекарваш целия ден на гърба на коня.

Така беше, но също копнееше да е в центъра на вълнението, а за нея това означаваше жигосване, а не седене на коня, в очакване нещо да се случи.

За днес трябваше да дамгосат само още десет. Солти се чудеше, дали е направил достатъчно. Дървеният материал бе пристигнал. Беше нетърпелив да започне да строи допълнителна стая в къщата на Сара.

Вече беше минало времето, в което трябваше Елън да дели една стая с брат си.

Беше жигосал кравата и повалил телето ѝ на земята, когато Джаред каза:

— Някой идва.

Солти вдигна поглед, за да види как няколко ездача приближават. Хенри Уолъс беше начело и яздеше в бърз галоп.

— Подай ми желязо — каза Солти на Джаред. Не искаше да се изправя пред Уолъс, докато държи телето и смяташе да жигоса животното, докато е повалено.

Джаред му подаде желязо. Солти тъкмо го поставяше на хълбока на телето, когато Уолъс извика:

— Спри! Това е моето теле! — с тези думи, той извади пушка и я насочи към Солти.

ГЛАВА 18

През последните няколко дни, земята бе набраздена от стотици копита и всеки стрък трева в радиус от сто фута, изпасан до основи. Щедрото слънце и липсата на дъжд бяха образували ситен прах, който покриваше вътрешността на носа на Сара и проникваше през дрехите ѝ чак до кожата. За забавление на Елън, праха се бе смесил с пот и лицето на Солти бе станало тъмносиво. Джаред бе казал, че изглежда като мъртъв от месец.

— Вие със Скелет задръжте стадото, докато се върна — каза Сара на дъщеря си. — Не се тревожи, ако някоя крава се измъкне. Ще я хванем пак — можеше да разбере желанието на Уолъс да притежава земята ѝ, но не проумяваше, защо ще отправя толкова сериозни обвинения, когато нямаше начин да ги докаже.

Не ѝ харесваше, че оставя Елън, но не можеше да позволи на Солти да се изправи сам срещу Уолъс. Не и след всичката работа, която бе свършил през последната седмица. Не знаеше как изобщо успява да стане от леглото всяка сутрин или как имаше повече енергия от който и да е от тях в края на деня. Тя отиде до мястото, където Солти все още държеше желязото за дамгосване надвесено над телето и застана между него и Уолъс.

— Свали тази пушка — нареди тя. — Няма да ти позволя да заплашваш никого на моя земя.

— Това е моето теле — изкрещя Уолъс.

— Майка му е там и е с моето клеймо.

— То е прясно.

— Както и дамгата, която видях твоите работници да поставят върху една крава миналата седмица.

— Беше на моя земя.

— А тази крава е на моя. Дамгата е единствената, която някога е имала. Можеш да провериш — каза тя на мъжа, когото бе видяла да жигосва кравата на Уолъс.

Съседът ѝ посочи мъжа.

— Гари, провери я — и премести пръста си към Солти. — Той е докарал тази крава от моята земя.

— Глупости. Как бих могла да знам, че кравата, която Гари дамгосваше не е била една от моите, залутала се на твоя земя?

— Тя е права, шефе — каза Гари на Уолъс, след като огледа говедото. — Кравата никога не е носила друг знак.

— Всеки знае, че телето се жигосва с дамгата, която носи майка му — Солти не бе пуснал желязото и не бе освободил животното.

Сега, без да чака отговор от Уолъс, той го долепи до хълбока на животното. То измуча и отвратителната миризма на опърлена козина и кожа нахлу в ноздрите на Сара. Тя беше сигурна, че винаги когато усетеше тази миризма, щеше да ѝ се повдига от спомена за събирането и кастрирането на толкова много животни за толкова кратко време. Започваше да обмисля дали да не се откаже от управлението на ранчо. Дори и от това да бъде съпруга на ранчери.

Солти се изправи и освободи телето, което отиде мучейки до все още затворената му в улея майка. След като подаде желязото на Джаред, той се обърна към Уолъс.

— Всеки ранчери има правото да жигоса недамгосаните крави, телета и бикове, които са на негова земя. Такъв е законът и не можеш да го промениш — той направи широк жест, с който обхвана Елън, Арни и Сара. — Прекарахме изминалата седмица в събиране на недамгосаните говеда от отдалечените части на ранчото ни, за да можем да избегнем конфронтации като тази.

— Ами, ако мои крави навлязат в земите ви? — попита Уолъс.

Солти се обърна към Гари.

— Не са ли ти дали заповед да жигосаш всяко недамгосано говедо на земята на шефа ви? — Гари погледна неспокойно към Уолъс. — Не е нужно да се колебаеш — каза Солти. — Знам, че е така. Всеки ранчери прави това, откакто е приключила войната.

Уолъс се обърна към Сара.

— Ако се беше омъжила за мен, това никога нямаше да се случи.

Не можеше да каже на Уолъс истинската причина, поради която се бе омъжила за Солти. Не искаше да изрече нещо, което е неуважително към съпруга ѝ или би наранило чувствата му. За краткото време, през което го познаваше, бе повярвала, че съществуват мъже, които изпитваха нежност и доброта, които не се колебаеха да

покажат, че се интересуват от други, и които правеха повече, отколкото бяха обещали. Мъже, на които жените можеха да разчитат и към които можеха да се привържат, без чувствата им да бъдат използвани срещу тях. Той заслужаваше подкрепата ѝ, без значение какви думи бяха нужни, за да я получи.

— Не те обичам. Обичам него.

Не това бяха думите, които искаше да каже, но осъзна, че са единствените, които биха се сторили правдоподобни на Уолъс. Не че очакваше той да разбере и това. Мъже като него не знаеха как да обичат. Всичко, от което разбираха, беше притежание и контрол. Ако се интересуваха от някой друг, освен себе си, то това бяха други мъже, които искаха да впечатлят със силата или богатството си и понякога с младостта и красотата на жените си и броя на синовете си.

— Но той е просто работник.

Уолъс очевидно поставяше Солти на едно ниво с каубоите си. Никога не би му хрумнало, че мъж, на който плаща да му работи, може да притежава същата вътрешна стойност като него.

— Той не е просто работник — Джаред бе достатъчно обиден и за двама им. — Той е мой пастрок и аз го обичам. Направи ми патерица и ме научи да нагорещявам желязо за дамгосване.

— Всеки може да направи това.

Това, което Уолъс не бе способен да разбере бе, че отделяйки време да направи патерицата и да го научи да загорява желязото, Солти му бе помогнал да повярва, че е достоен за времето и вниманието му. Да се чувства ценен от мъж, на когото се възхищава, бе нещо, което Сара не можеше да направи за сина си. То бе стоплило сърцето ѝ към Солти по начин, по който парите и властта на Уолъс никога не биха могли.

— Може би всеки може — каза Сара на Уолъс, — но никой не го направи.

— Бих направил това и повече, ако знаех.

Ето тук беше разликата между двамата мъже. Уолъс бе виждал Джаред много пъти след края на войната, но никога не се бе интересувал достатъчно, за да си поговорят или да научи, каквото и да е за него. Солти бе загрижен за Елън, колкото и за Джаред. Единственият път, в който Уолъс я бе забелязал бе, за да я смърми да се държи повече като момиче, ако иска някога да си намери съпруг.

— Отдалечихме се от темата на разговора — каза Солти. — Мисля, че трябва да се съгласим, че всеки от нас има правото да жигоса всяко говедо, което намери в своите земи. Предполагам, че вие вече сте го направили.

— Прав си, така е — намеси се младият мъж, който Сара помнеше от преди седмица. — Когато попитах дали не трябва да видим откъде са дошли, той каза, че вече са на негова земя, следователно са негови.

— Такъв е законът — заяви Уолъс. — Съпругът ти току-що каза същото.

Сара знаеше, че Уолъс не е нарушил правилата, но в нейните очи съсипваше духа на сътрудничеството, което трябваше да съществува между съседи.

— Не съм жигосвал крави, които съм видял да навлизат в нашите земи — каза Гари. — Само тези, които вече бяха там.

Сара се измори от този разговор. Не ги водеше до никъде.

— Няма смисъл да говорим за това, което е направено или е могло да бъде. Бих искала да мисля, че и всички ще изпращаме обратно всяка нежигосана крава, която се е заблудила в наши земи.

— Ако ми дадете няколко от вашите железа, бих могъл да слагам дамга на всяка от вашите крави, която навлезе в земите на господин Уолъс — предложи Гари.

— Докато работиш за мен, няма да слагаш никакъв друг знак, освен моя — Уолъс беше толкова ядосан, че лицето му бе почервенияло.

— Няма проблем — каза Солти. — Просто ги връщайте, а ние ще ги жигосваме.

— Няма да връщам никакви крави — заяви Уолъс. — Щом са на моя земя, значи са мои.

— Ако използваме този аргумент, всяка крава ще бъде наша, щом стъпи на земята ни.

— Ако жигосате дори и едно от говедата ми, ще ви пратя шерифа още преди огъня да е изгаснал — Уолъс беше бесен, но се обръщаше според вятъра.

— Благодаря ти, че намина — каза Сара на Уолъс. — Бих те поканила да останеш за вечеря, но имаме да жигосваме още крави, преди да приключим за деня. Сега трябва да се връщам към работата.

Елън е твърде малка, за да я оставя да пази, макар и малко стадо, за дълго.

Уолъс не бе склонен да си тръгва, но работниците му вече се бяха обърнали и запътили към дома. Нямаше друг избор, освен да ги последва.

— Ще те наблюдавам — каза той на Солти.

— Чувствай се свободен да наминаваш по всяко време — отвърна Солти. — Винаги мога да използвам допълнителна ръка за жигосването. Ще се радвам да те науча на всичко, което знам.

Уолъс бе толкова оскърбен, че някой може да си помисли, че би свършил неговата работа, че изглеждаше комично. Той свали шапка на Сара, заби пети в хълбоците на коня си и замина.

— Не харесвам този мъж — каза Джаред.

— Не е нужно да харесваш всички — отговори Солти, — но трябва да се отнасяш към всички справедливо и любезно.

Джаред вдигна поглед от мястото си върху пейката до огъня.

— Той не беше справедлив с мама. Защо аз трябва да бъда?

Солти седна до момчето и праметна ръка през рамото му.

— Ще бъдеш справедлив с него, защото си такъв човек.

— Защо трябва да се държа по-добре от останалите хора?

— Не основаваш поведението си върху това, което правят другите хора, а на това, което мислиш за правилно и те кара да се чувстваш в мир със себе си.

Джаред погледна Солти въпросително.

— Мислиш ли, че господин Уолъс е доволен от себе си?

— Не знам, но предполагам, че е твърде ядосан, за да е доволен от каквото и да е сега. Хайде, по-добре се връщай при огъня, преди някое от железата да стане прекалено горещо за използване — Солти стана и разроши косата на Джаред, което накара момчето да му се усмихне с пълни с доверие очи. — Не знам за теб, но аз искам да приключим бързо с жигосването. Гладен съм.

След няколко минути всички бяха отново по места и работата продължи от там, откъдето ги бяха прекъснали, но Сара усети промяна във връзката между семейството ѝ и Солти. Видно бе, че заемаше мястото си на лидер в семейството, без да я избутва встрани. Елън вече мислеше, че той може всичко. Джаред вече се обръщаше към него за

съвет. Дори бе успял да превърне Арни в отзивчив работник. Ами тя самата?

Не беше готова да опише връзката си със Солти с думи, защото чувствата ѝ се развиваха твърде бързо, за да бъдат определени. Знаеше, че той се е превърнал в много важна част от живота ѝ по начин, който не включваше децата и това безумно много я плашеше. Не искаше да се влюбва.

Следобедът на следващия ден ги посети младия работник на Уолъс. Сара веднага го разпозна и се зачуди, какво прави тук. Едва ли съседът им бе изпратил съобщение по него.

Той стигна до къщата и слезе от коня. Преди да заговори, свали шапката си.

— Здравейте — изчерви се леко, несигурен как да започне.

— Мога ли да ти помогна?

Той огледа къщата и заобикалящите я дървета, преди да спре поглед върху нея.

— Чудех се дали не бихте имали нужда от още работна ръка.

— Не работиш ли за Хенри Уолъс? — попита тя.

— Той ме уволни. Каза, че не съм бил лоялен. Не му хареса това, което казах вчера, когато бяхме тук.

Сара въздъхна.

— Страхувам се, че ще трябва да потърсиш работа другаде. Не мога да си позволя да ти плащам.

— Не искам много — призна той. — Уолъс ще се погрижи никой друг да не ме наеме.

— Не разбираш. Не мога да си позволя да ти плащам нищо. Докато аз и моят... съпруг — тя се запъна на думата съпруг — не продадем говедата това лято, не мога да платя дори и на Арни, а и нямам плевня, в която да спиш.

— Къде спи Арни?

Сара бе затруднена. Как можеше да каже на момчето, че съпругът ѝ спи в бараката, а Арни във фургона?

— В един от фургоните ни. Покрива се със спален чувал, когато вали.

За нейна изненада, момчето избухна в смях.

— Не му плащаш и спи във фургон. А храниш ли го?

Тя усети как се изчервява от срам.

— Разбира се, че го храним! Не сме толкова бедни, че да не мога да сложа храна на масата — не беше свикнала да казва „ние“ и всеки път се запъваше.

— Е, аз имам дъждобран, който да ме пази сух, така че бих бил доволен на същата уговорка.

Тя винаги бе решавала кой да работи за нея, но невинаги бе приключвало добре. А и вече не беше единствения човек, от когото зависеше какво ще се случва с ранчото. Въпреки онова, което бе казала за задържането на контрола, искаше Солти да взима някои от по-важните решения.

— Ще трябва да попиташ Солти. Той е в корала и учи Джаред да язди.

Сърцето ѝ се бе качило в гърлото, когато Солти каза на сина ѝ, че е време да се научи да язди. Само щастieto в очите на момчето я възпря да не възрази срещу опасността.

— Малкото момче, което се грижеше за огъня? — попита младият каубой, като се обърна към пролуката между дърветата, за да погледне към корала. — Той каза каквото трябва, нали, когато господин Уолъс наговори онези неща за теб и съпруга ти? Това ме накара да реша да дойда тук. Предположих, че щом дете с увреден крак го харесва, трябва да е наистина свестен. Ъ-ъ, без да се обиждаш.

— Правилно си предположил — отвърна Сара. — Сега ме извини. Трябва да сготвя, ако искам да сложа някаква вечеря на масата. А ти трябва да говориш със Солти.

— Солти? Много особено име за мъж.

— Това е прякор. Не мисля, че Бентън му харесва.

Младежът се засмя.

— И аз не харесвам името си. Може би за това не ви се представих по-рано. Доби. Доби Карлайл.

Сара не харесваше името Доби, но предположи, че това няма значение. За човек се съдеше по действията, а не по това как се нарича.

— Погрижи се за вечерята — каза Доби, преди да се запъти към корала.

Сара не можеше да не се замисли, колко много се бе променил живота ѝ. Преди месец никой не би работил за нея. Сега Солти и двама

други мъже се трудеха без заплащане, стадото ѝ бе събрано, а сина ѝ се учеше да язди. Тя тръсна глава, за да прогони усещането за нереалност. Изглеждаше невероятно, че един мъж може да промени толкова неща за толкова кратко време. Все още имаше нужда да подреди всички новости и начина, по който се чувстваше след тях, но по-важно бе да приготви вечеря. Не можеше да си представи какво ще се случи, ако петима гладни работници седнеха на масата ѝ и тя бе празна. Това щеше да е нежелана промяна.

Щом почисти след вечеря, Сара бе толкова изморена, че имаше чувството, че ще заспи права и в същото време бе твърде неспокойна, за да си легне. Всъщност така беше през последните няколко нощи. Опитваше се да избягва напрежението, което растеше вътре в нея, като се концентрираше върху работата. Но сега нещата се бяха променили. До края на годината, щеше да им се налага да жигосват говеда от време на време и нямаше да бъдат върху седлото от сутрин до вечер. Солти щеше да има време да насочи вниманието си към други проекти.

Пристигането на толкова много дървен материал преди няколко дни я беше объркало. Не знаеше, какво да мисли за решението на Солти да построи допълнителна стая в къщата. Трима души в три спални изглеждаше прекалено, особено когато Солти спеше в бараката. Трябваше ли да предложи друго разположение? Тя можеше да си дели стая с Елън, а Солти с Джаред и Арни и Доби да спят в третата. Но не бе сигурна как ще се чувства, ако двамата мъже спят в къщата и Солти е толкова близо.

Можеше да настоява да използват материала за плевня... Но призна, че Солти беше този, който трябваше да реши какво да прави с него. Беше похарчил собствени пари, за да го поръча. Тя се чувстваше виновна и за това. Не знаеше, колко е спестил от работата си при семейство Рандолф, но сигурно бе похарчил всичко за нея и децата. Беше невъзможно да се съмнява в привързаността му към семейството ѝ или желанието му за успех. Е, в какво точно се състоеше нейната привързаност към него?

Нито Арни, нито Доби бяха коментирали, че Солти спи в бараката, но сигурно мислеха, че е странно, въпреки извинението, което им бяха дали. Сара също започваше да го смята за необичайно.

Солти беше неин законен съпруг и можеше да спи в къщата. Дори в леглото ѝ, ако трябваше да бъде откровена. А и тя самата го искаше. Време бе да си го признае.

Неспособна да остане затворена в къщата, тя уви шал около раменете си и излезе. Нощта ухаеше на пролет. Въздухът беше мек и топъл. Влагата обещаваеше роса на сутринта, ако не завалеше преди това.

Пръхтенето на кон се отличи сред незабележимите малки нощни звуци. Почти можеше да чуе жизнените сокове, които течаха в дърветата, подуването на цветните пъпки и снопчетата трева, които си пробиваха път през меката почва. Майката Природа бе неспокойна колкото нея, нетърпелива да се заеме с работата, да се отърси от зимната покривка и да съживи земята. Щяха да се родят телета, свинете ѝ щяха да дадат живот на шест до десет прасенца всяка, кокошките щяха да потърсят места да си свият гнезда. Желанието за промяна бе навсякъде около нея. Земята скоро щеше да блесне с ново начало. Ами тя? Искаше ли ново начало, такова, каквото не бе планирала? Или се страхуваше твърде много, за да опита?

Седна на стълбите с боси крака върху студената земя. Харесваше Солти. Съдейки по начина, по който ѝ се усмихваше напоследък, следвайки я с очи, тя бе убедена, че и той я харесва. Всичко, което трябваше да стори бе, да му покаже, че би приела по-близки отношения. Щеше да бъде добре и за децата. Ако изградяха връзка, може би той наистина щеше да остане обвързан със семейството ѝ, дори и след като му поискаше развод.

Нямаше съмнение, че децата толкова много се бяха привързали към Солти, че щяха да бъдат опустошени, ако той си замине. Беше научил Елън как да използва въже, как да язди по-добре, как да използва Скелет, за да изкара говедо от гъсталаците, където обичаха да се крият от жегите през деня. Уроците на Джаред по езда гарантираха доживотната признателност на сина ѝ към Солти. Момчето едва се задържаше върху коня, но Солти му бе обещал, че ще пробват с различни седла. Да гледа как сина ѝ сияе, когато правеше неща, на които хората казваха, че никога няма да бъде способен, бе просълзявало Сара неведнъж.

Трудно бе да прецени какво точно бе сторил за нея. Отдавна бе спряла да чувства нещо към когото и да било, освен към децата си. Не

допускаше истински емоции, защото страхът ѝ от провал превъзхождаше всичко останало. Вместо това бе издигнала защитна стена около себе си и се бе затворила за останалата част от света, скрита на остров за трима наред море от отчаяние... но Солти бе променил това.

Каква късметлика беше! Омъжена за мъж, който я харесваше, който мислеше, че е красива и който уважаваше правото ѝ да решава какво да прави със собствеността си, с живота и със себе си. Беше невероятно, че той е толкова силен, физически и психически, и понякога си мислеше, че е изгубила ума си.

Тя потрепери и зави краката си с края на нощницата. Земята беше студена, а въздуха миришеше на дъжд, но не искаше да влиза вътре. Къщата беше затвор, ограничаваше развитието ѝ, ограничаваше я до старите разбирания за възможното. Интелектуално, тя осъзнаваше, че беше метафора за миналото, което я бе принудило да се скрие вътре в себе си, а емоционално, беше като жив, дишащ организъм, който се увиваше около нея и не я пускаше да си отиде. Страхът я задържаше на едно място, страхът, че това, което бе научила за възможностите си е само един мираж. Ако се освободеше от него, никога нямаше да може да се върне отново на защитения си остров.

Игнорирайки студа и първите капки дъжд, тя се изправи и закрачи през двора. Материалът беше спретнато подреден под дърветата и покрит с брезент. На вечеря Солти бе казал, че сутринта иска да започне да строи спалнята ѝ, ако не е твърде мокро. Нейната спалня. Никой не бе купувал или правил нещо специално за нея. Винаги всичко ѝ бе предавано от някой друг. Дори дрехите, които носеше, някога бяха на майка ѝ.

Нещата се променяха и тя се радваше. Искеше повече за себе си. Не желаше вече просто да седи и всичко да я отминава, не и след като имаше възможност да получи това, за което копнееше. Не знаеше как тялото и емоциите ѝ можеха да организират този успешен бунт или защо тялото ѝ жадуваше за нещо, което никога преди не бе имало, но не можеше да се върне назад. Не и сега. Каквато и да беше причината, тя искаше да се отвори за тези промени и за интереса на Солти към нея. Можеше да е грешка, както с Роджър, но никога нямаше да разбере, ако не опита. Трябваше да събере кураж и да достигне до него.

Запъти се обратно към къщата. Дъждът се усили.

ГЛАВА 19

Още в самото начало, Сара ясно бе показала, че не иска да се увлича по него. Солти се объркваше от периодичните ѝ сигнали, които му намекваха, че желае по-интимна връзка. Той не беше много умел с жените и всеки път решаваше, че се самозалъгва, но наскоро Доби промени мнението му.

— Искан ми се и мен някоя жена да ме гледа както своята теб — бе казал младият мъж един следобед, докато Солти работеше по допълнителната спалня. Сара и децата се трудеха в градината, а Арни копаяше дупки за ограда, която щеше да пречи на говедата да се отдалечават.

Солти не вдигна поглед от рамката за стената, която сковаваше.

— Как? — всички работеха толкова много и в края на деня бяха така уморени, че не бе мислил за нищо друго, освен колко скоро би могъл да допълзи до леглото.

— Сякаш иска да споделя с теб тази спалня, когато я довършиш.

Солти се засмя.

— Трябва да обръщаш повече внимание на работата си и по-малко на Сара. Тя не вярва на мъжете и се омъжи за мен само защото нямаше друг избор — Солти се поколеба, преди да даде това обяснение, но беше почти невъзможно да пази тайна, когато работеха толкова близо един до друг.

Доби му помогна да изправят стената и я задържа неподвижна, докато той я закова към къщата.

— Може отначало да се е чувствала по този начин, но си е променила мнението.

Солти за малко да смачка палеца си с чука. Трябваше да е по-внимателен, докато работи, вместо да оставя младежа да го обнадеждава.

— На колко години си?

— Седемнадесет. Защо?

Солти направи гримаса.

— Аз съм с десет години по-възрастен, така че съм имал предостатъчно време да науча, че привлекателните жени не се интересуват от мен. Не притежавам това, което те искат. Откажи се.

— Не го вярвам — каза Доби.

— Е, ти не си привлекателна жена, така че мнението ти не струва и колкото кожа от койот. Сега ми подай онези дъски. Трябва да сглобя още две стени преди вечеря.

Този разговор се бе състоял преди четири дни. Солти безуспешно се бе опитал да го забрави. От тогава, претегляше всяка дума, която Сара му казваше и сравняваше всеки неин поглед, с тези, които отправяше към Арни и Доби. Бореше се да не позволи на увлечението си да влияе на преценката му, но... Доби беше прав. Сара определено се държеше по-топло и дружелюбно с него. Трябваше да реши какво да направи по въпроса.

— Оглушал ли си или трябва да се превърна в кон, за да привлече вниманието ти?

Той стоеше в корала и се взираше разсеяно в конете, наслаждавайки се на късната вечер, преди да се оттегли за през нощта. Обърна се и видя Сара да стои на близо със загадъчна усмивка на устните.

— Съжалявам — каза. — Бях се замислил.

Тя пристъпи по-близо.

— Има ли нещо, което би искал да споделиш?

Гърлото на Солти се стегна. Беше толкова способен на разговор, колкото и оградата, на която се бе облегнал. Смееше ли да каже на Сара, за какво си мисли? Защо не? Ако не й харесаше, не можеше да го изхвърли да спи навън, тъй като така или иначе го правеше. Освен това му бе омръзнала компанията на Скелет през нощта. Бе изморен от желанието да разбере какво точно чувства тя към него.

— Мислех за нас.

Сара направи още една стъпка към него. Потъващото зад хоризонта слънце я обливаше в ореол от златна светлина.

— По какъв начин?

Тя бе оставила нещата в негови ръце, така че той реши да й каже истината.

— Мислех, че чувствата ми към теб са се променили и се чудех дали и с теб е така.

Тя пристъпи толкова близо, че той на практика можеше да усети топлината, която излъчваше. А може би беше от самия него, или просто си въобразяваше, но със сигурност не си измисляше огъня в очите ѝ.

— Как? Как се промениха чувствата ти?

Нямаше никаква следа от неодобрение в гласа ѝ, но въпреки това, той имаше чувството, че прави най-големия залог в живота си.

— Обещах да те накарам да не ме харесваш, ако забележа топлота в отношението ти. Вече не искам да го правя.

— Радвам се — каза тя.

Вътрешно той въздъхна облекчено.

— Това ли е всичко? — попита тя.

Отиде до оградата на корала и вдигна поглед към него вместо към конете. Топлината от присъствието ѝ беше като бушуващ огън.

— Преди да кажа каквото и да е друго, трябва да знам дали и твоите чувства към мен са същите.

Сара се поколеба. Когато проговори, звучеше по-скоро като въздишка. Но отговора ѝ беше:

— Да.

Да? По дяволите! Това получаваше, когато слушаше съветите относно жени на един седемнадесетгодишен младеж. Той и Доби бяха просто двама огорчени мъже, които нямаха с какво да занимават умовете си и потъваха във фантазии относно това, което им се искаше да е истина. Всичко, което виждаше в очите ѝ беше резултат от собствените му желания.

— Да, все още те харесвам — каза тя. — Но сега е много повече от физическо привличане.

Изненадан, той остана мълчалив.

— Ти харесваш ли нещо друго в мен, освен външния ми вид? — попита тя. — Роджър казваше, че това е най-важното за една жена.

Солти мислеше, че тя е най-хубавата жена, която е виждал. Омаян от близостта ѝ, измърмори:

— Мъжът оценява красотата във всичко, независимо дали е кон, пролетно цвете или жената, за която се надява да се ожени.

Прасето изсумтя в близкото ограждение.

Сара се усмихна весело и в очите ѝ затанцуваха пламъчета.

— Надява? Ние вече сме женени.

Това покана ли беше или отбелязване на факт? Солти поклати глава.

— Предполагам, че не бях достатъчно ясен. Гледам на коня си, като на ценен партньор в работата, която трябва да върша. Оценявам цветята заради това, че повдигат настроението ми. Търся това и много повече в жената, особено, ако тя е моя съпруга.

— Как така?

Той не беше сигурен какво казва. Говореше несвързано. Беше я сравнил с кон! Искаше му се Роуз да е тук. Отчаяно се нуждаеше от съвет.

— Никога не съм бил женен, нито съм бил в постоянна компания на жени, така че идеите ми за това, което искам са толкова бегли, че не знам как да го опиша с думи.

Тя изглеждаше невъзмутима.

— Освен брака с мъж, който баща ми избра против волята ми, моят опит не е много по-различен от твоя.

— Ти имаш две деца и си управлявала ранчо шест години.

Тя сви рамене.

— Ти си участвал във война, гледал си как умират хора и си загубил всичко, което си имал. Всичко, освен благоприличието, почтеността и любовта към живота. Имаш прекрасната способност да бъдеш дълбоко загрижен за останалите.

— Лесно е, когато останалите са загрижени за теб.

— Хората не се интересуват от тези, които не заслужават — отбеляза тя. — Може да се страхуват от тях или да изпитват чувство на дълг, но не се интересуват от тях, по начина, по който ти си загрижен за Джаред и Елън.

Защо се интересуваше толкова много от децата ѝ? Защото бе естествено възрастните да се грижат за децата? Или защото посрещаша нещастията със смелост и веселие и той някак искаше да ги освободи от лошия им късмет? Защото бяха деца на Сара? Всичко това и много повече. Те бяха хора с различни характери и нужди. Поемаха отговорността на възрастни и същевременно гледаха на света с детска откритост. Бяха го приели безрезервно и си търсеха причини да бъдат около него.

Вниманието му беше отвлечено от кудкудякането на кокошките, които се караха за най-хубавите клони, докато търсеха място да

преспят. Това му напомни за веселието, когато строеше ограждението с помощта на децата. Как Елън преследваше избягалите пилета, за облекчението на Джаред, че повече няма да претърсва къпиновите храсти за яйца. Досега не го бе осъзнавал, но ги обичаше. Двете деца го бяха приели в семейството си, бяха му дали любов и одобрение, които никога не бе имал. Трябваше да е с каменно сърце, за да не отвърне на обичта им. Чувствата му към Сара също бяха такива, но с някои много важни различия.

— Не знаех какво е двама души да се обичат истински, преди да отида да работя за Джордж Рандолф — каза той. — Роуз управлява семейството с желязна ръка и другите ѝ позволяват, защото знаят, че го прави от любов. Те са толкова упорити, че момчетата могат да се впуснат в спор относно формата на облак, но всеки от тях би се изправил сам срещу целия свят, за да я защити. Не знаех, че подобна любов съществува. Като кръг е. Вътре в него всеки може да бъде себе си, без значение колко е неприятен, но всички заедно се изправят срещу света отвън — той спря за миг. — Не се изказвам много добре.

— Мисля, че се справяш прекрасно.

Не беше така. Как можеше да опише нещо, което никога не бе изпитвал?

— Нямам братя или сестри, а семейството ми даде всичко от себе си, за да се разпадне. Искam любовта, която сплотява Рандолф, въпреки различията им.

— Джаред и Елън те обичат — каза Сара.

Той кимна.

— Но те са деца. Мъжът има нужда от любовта на жена, за да бъде живота му пълноценен.

Последва кратка пауза.

— Питаш ме дали те обичам ли?

Стояха близо един до друг през последните няколко минути, но не се приближиха повече. Солти погледна към конете, погълнати от сенките, после вдигна очи към притъмняващото небе. Сега, когато имаше нужда да види лицето ѝ, да успее да разчете изражението ѝ, не можеше. Беше онова неприятно време между здрач и тъма, когато нямаше отразена светлина от залязващото слънце, а небето бе твърде светло, за да може луната да достигне цялата си яркост. Всичко бе обвито в тежка сянка.

Пилетата се бяха настанили за през нощта, прасето беше притихнало. Конете преминаваха безшумно през засилващия се здрач. Вятърът бе утихнал, оставяйки сухата трева скована и неподвижна. Солти нямаше намерение да пита Сара нищо, но сега, дори и с риск да я притисне твърде рано, искаше да знае отговора.

— Не, но не бих те спрял, ако искаш да ми кажеш.

Сара се обърна към него и се пресегна, за да положи ръката си върху неговата.

— Преди да се омъжа за теб, мислех, че всички мъже са като баща ми и съпруга ми. Не исках пак да бъда с мъж, защото смятах, че е отвратително и унижително. Бях убедена, че никога няма да се интересувам от мъж достатъчно, за да съединя живота си с неговия — тя направи пауза. — Интересуваш ли се достатъчно от мен, за да ми помогнеш да променя мнението си?

Солти не бе очаквал тя да заяви открито чувствата си, но думите ѝ бяха достатъчно ясни за него. Той проследи линията на челюстта ѝ с върха на пръста си.

— Не ме е грижа, какво мислиш за другите мъже. А само за мен.

— Нямам повече опит с мъжете, отколкото ти с жените — обясни тя. — Не знам какво да кажа.

— Не искам да казваш нищо — отвърна той. — Искам да ми покажеш как се чувстваш.

— Как?

— Ето така.

Инстинктите и силното желание подтикнаха Солти да притегли Сара в обятията си. Спомняйки си съвета на Роуз да не се срамува да показва на жените какво чувства, той се пресегна и я прегърна. Надяваше се тя да не забележи как сърцето се блъска в гърдите му и, прогонвайки притеснението си, я целуна. Въздействието беше толкова силно, че почти спря дъха му. Беше държал жени в обятията си и ги бе целувал, но никога не се бе чувствал по подобен начин. Преди беше по-скоро план, който систематично да следва. Този път действаше по инстинкт. Наградата му беше чувство, което не бе изпитвал никога досега.

Какво трябваше да направи след това? Една целувка беше ли достатъчна? Трябваше ли да се отдръпне и да изчака тя да направи следващия ход? Не знаеше какво да стори, въпреки че не се

съмняваше, какво иска и то бе да продължава да я целува. Никога нямаше да може да ѝ се насити. Искаше още и още.

Устата ѝ беше мека, устните сладки, целувката ѝ уверена. Отне му няколко мига да осъзнае, че не беше срамежлива или неотзивчива. Тя му отвърщаше с желание, което не отстъпваше на неговото. Вместо да се опита да се отдръпне, тя се притисна по-близо до него, докато телата им не се сляха от гърдите до бедрата. Ефекта от прегръдката бе толкова бърз и явен, че беше сигурен, че тя ще го отблъсне. За негова изненада, тя се приближи и се притисна до твърдостта му, докато той не помисли, че ще избухне.

Бе трудно да съсредоточи мислите си върху нещо толкова просто като целувка, когато в тялото му бушуваше пожар. Чувстваше, че губи контрол и връзка с реалността. Усещанията го замайваха. Дори разгорещена битка не му бе повлиявала толкова силно.

Трябваше му огромна воля, за да прекъсне целувката и да се отдели от нея, а тя изглеждаше объркана и наранена.

— Нещо грешно ли направих?

Той успя само да поклати глава. Бе невъзможно да намери думи, с които да опише въздействието ѝ върху него. Джордж никога не бе изглеждал обезумял, когато целуваше Роуз, защо на него му действаше по този начин? Дали защото за първи път целуваше Сара? Защото беше така неочаквано?

— Нещо не е наред? — настоя тя.

— Не — той успя да събере мислите си. — Просто бях изненадан. Не съм сигурен, че сърцето ми ще издържи.

Сара се усмихна закачливо.

— Виждала съм те да поваляш бик на земята.

— Това беше лесно. Бикът не ме е целувал — поемайки ръката ѝ, той я обърна, за да могат да се облегнат на парапета.

Смехът ѝ се разнесе из въздуха, като звука на разлюлени от вятъра камбанки. Странно как всичко звучеше по-добре след целувка с жената, която обичаш.

— Това е нещо, което бих искала да видя.

Солти потрепери при образа, който неволно си представи.

— Нямаш никакъв шанс. Предпочитам да целувам теб.

— Тогава защо не го направиш?

Той не губи време, за да отговори. Оттласквайки се от парапета отново я придърпа в обятията си.

Втората им целувка не му въздейства толкова мощно, но така успя да ѝ се наслади повече. Можеше да изследва мекотата и сладостта на устните ѝ, да се отдаде на чистия екстаз жената, която обича, да отвърща на целувките му. Не беше нужно да следва някакъв протокол, който не разбира, както понякога се бе чувствал с други жени. Не беше като награда за добро поведение, не изглеждаше, че ако не го направи както трябва, ще се провали на някакъв тест. Всичко, което се искаше от него бе, да я целува.

Харесваше му да прегръща Сара. Беше простичко действие и въпреки това не можеше да обясни защо се чувства толкова добре, когато обвие ръце около нея. Не знаеше дали беше чувството, че тя му принадлежи, или че сама му се отдаваше. Всичко, което знаеше със сигурност бе, че искаше да го прави до края на живота си.

Той я мислеше за силна и независима, но изглеждаше толкова малка и крехка, докато я прегръщаше. В сравнение с нея, се чувстваше голям и силен. Харесваше му усещането, че тя ще се обърне към него, когато ѝ потрябва рамо, на което да се облегне. Харесваше му, че физически се бе предала. Вчера би казал, че всичко това е твърде много, за да се предположи от една прегръдка. Сега осъзнаваше, че е само бегъл поглед към това, което любовта можеше да направи възможно.

— Това отговаря ли на въпроса ти?

Звукът от гласа ѝ го стресна. Беше толкова завладян от момента, че бе забравил, че имаше въпрос.

— Не знам — отвърна той.

— Какво друго доказателство ти е нужно?

Нямаше как да се измъкне. Трябваше да признае.

— Ъ-ъм, забравих какво попитах.

Тя се засмя.

— Тогава, предполагам, че получих отговора си.

Той затъваше все повече и повече.

— Отговор на какво?

— Искях да знам дали държиш достатъчно на мен, за да промениш мнението ми относно мъжете.

Той сви рамене.

— Не ме интересува, какво мислиш за другите мъже, а само за мен.

— Това вече го каза.

— Тогава какво искаш да знаеш?

— Искам да знам какво чувстваш към мен.

— Не ти ли показах?

— Показа ми, че ме желаеш, но не за това те моля.

Той се изчерви. Не беше нужно да е опитен любовник, за да знае, че показвайки на Сара, че я желае физически преди дори да ѝ е казал, че я харесва, или обича, бе идеалния начин да убие увлечението ѝ. Трябваше да затвърди позицията си. Време бе да сложи картите на масата и да изиграе ръката.

— Сара. Не знам дали искаш да го чуеш, но аз се влюбих в теб. Харесвам те още от началото. Знам, че ти не искаше това, но толкова силно желях шанса да имам своя земя, че помислих, че ще мога да превъзмогна чувствата и увлечението си. Ако ли не, поне да ги контролирам. Не ми отне дълго време, за да разбера, че съм грешал и за двете.

Вечерта бе напреднала, но светлината от пълната луна заливаше корала. Парапетите на оградата изглеждаха като черно мастило на сребърносивия фон, а конете — странни цветни петна, чиято истинска форма бе затъмнена от сенките на дърветата. Топлината, която се надигаше от земята, се сблъскваше с хладния въздух, за да се превърне във влага, която се завърташе около тях като водовъртеж. На лунна светлина, лицето на Сара сияеше и караше всичко тази вечер да изглежда нереално.

— И аз знаех, че ме привличаш — каза тя. — Твърдо бях решила, че няма да бъде повече от това... но ти не си като останалите мъже.

— Аз съм съвсем обикновен.

Сара се усмихна по начин, който накара стомаха на Солти да се свие.

— Няма нищо обикновено в теб. Ти си мил, великодушен, работлив, прям и честен. Децата ми те обожават, Арни и Доби те уважават, а Роуз Рандолф ясно показва, че те смята за най-добрия каубой наоколо.

Беше хубаво да знае, че хората го харесват, но не се интересуваше от другите. Не и точно сега. Интересуваше го само един

човек: жената в ръцете му. Но...

— Това ли мислиш и ти за мен? Че съм добър каубой?

— Да.

Той се надяваше на повече, на много повече. Толкова трудно ли беше за нея да изрече, че го обича? Със същия успех можеше да каже, че той е вярното семейно куче. Беше като потупване по главата. Трябваше да свали ръцете си от нея, но не можеше да се откаже от шанса да я подържи още малко. Можеше да е единствения, който щеше да получи.

— Това мисля за теб, но не това чувствам.

Духът на Солти се приповдигна. Вратата не беше затръшната. Нямаше да изгуби надежда, докато тя не кажеше, че не го обича. Беше сигурен, че тези думи биха го убили.

— Какво чувстваш? — попита той.

— Любов.

Беше само една дума, две срички, но по-силна от всяка майсторска реч, произнасяна някога. Имаше силата да промени живота му.

— Сигурна ли си?

Сара изглеждаше изненадана. Очевидно беше сбъркал с този въпрос, но не можа да се въздържи.

— Да, сигурна съм. Защо питаш?

— Защото никой никога не ми го е казвал.

— Родителите ти...?

— Не — думата бе изречена тихо, но твърдо.

— Както и моите, но бях сигурна, че всички останали родители...

Никой от тях не бе израснал обграден от любов и не можеха да са сигурни, че това не е просто силно увлечение, продиктувано от физическо привличане? Тъй като нямаше да бъде най-лошият брак на света, дори само един от тях да беше влюбен, той не се задълбочи.

— Никога не съм мислила, че ще обичам някой друг, освен децата си — продължи Сара. Лунната светлина караше сълзите по бузите ѝ да блестят като диаманти. — Смятах, че само жена може да изпитва толкова дълбоки чувства. Затова трябваше да избира Уолтър вместо теб.

Той се загледа в нея.

— Така и не ми каза, защо промени решението си — тя не изглеждаше склонна да обясни. — Не е нужно да отговаряш, ако не искаш — но можеше ли да повярва, че чувствата ѝ са истински, ако не го направеше?

— Не е това — отвърна Сара. — Просто не искам да мислиш, че съм се влюбила в теб заради децата си.

— Защо бих си помислил подобно нещо?

— Заради начина, по който бе привлечен от тях, по който те се привързаха към теб. Още от самото начало. Това ме накара да променя мнението си.

Той не беше сигурен как се чувства. Бе силно привързан към Джаред и Елън. Улови се да мисли за себе си, като за техен баща, дори как си играе с техните деца, като със свои внуци. Но, колкото и да го привличаше тази картина, в нея липсваше нещо, което щеше да превърне този брак във всичко, което искаше. Любовта на Сара.

— Поне това си мислех отначало — поясни тя.

Солти винаги бе смятал, че е невъзможно да изпитва силните чувства, които поразяваха другите хора. Сега осъзнаваше, че е като всички останали, поне що се отнасяше до любовта. Не беше сигурен, че може да понесе още емоционални обрати.

— Увлечението, което изпитвах към теб ме плашеше толкова много, че бях решила да избира всеки друг, освен теб — обясни Сара. — Онази нощ отворих уста, за да изрека неговото име. Вместо това, излезе твоето.

Солти се обърна и погледна към конете. Беше по-малко болезнено.

— Можеше да кажеш, че си сгрешила. Бях сигурен, че си.

Тя взе лицето му в ръцете си и го обърна към себе си.

— Не разбираш, какво казвам. Мозъкът ми искаше да поема в сигурна посока, но сърцето ми го надви. Мислех, че съм те избрала заради децата. Отне ми няколко дни, преди да призная, че съм те избрала заради себе си.

Солти искаше да ѝ повярва, но беше трудно. И все пак трябваше, защото любовта му даваше шанс за щастие, каквото си мислеше, че никога няма да изживее.

Сара внимателно го огледа.

— Изглежда не ми вярваш.

Усмивката му вероятно беше твърде слаба, за да я успокои.

— Може би се страхувам да повярвам, защото го искам прекалено силно — звучеше слаб, сякаш я умоляваше да го обича.

Как можеше тя да уважава и да се възхищава на такъв мъж? Той трябваше да е силен, да бъде твърдата подкрепа на семейството, когато се появяше проблем; този, който не позволява на емоциите да затъмнят преценката му, независимо, колко ужасяващо е затруднението.

— Чувствам се по същия начин през половината време. Как би могъл да обичаш жена, чиито съпруг я е изоставил, има син инвалид и е успяла да съсипе някога преуспяващо ранчо?

— Всеки съпруг, който би те изоставил е глупак. Всеки баща, който обръща гръб на син като Джаред е коравосърдечен и зъл. И двамата сте по-добре без него.

Сара кимна и положи бърза целува на устните му.

— Съжалявам, че Роджър умря, но съм благодарна, че съм свободна, за да се влюбя в теб.

Той я погледна в очите.

— Благодарен съм, че ранчото ти е западнало, иначе никога нямаше да дойдеш в „Съркъл Севън“.

Сара му подари още една бърза целувка — той можеше да свикне с тях — и каза:

— Достатъчно е да ме накара да повярвам, че във всяко нещастие има нещо хубаво — тя спря за миг и сбърчи чело. — Ти наистина ме обичаш, нали? Не го казваш заради земята или децата ми? — звучеше, сякаш се страхува да допусне тази възможност.

Солти почти бе облекчен да разбере, че тя изпитва същите страхове.

— Искам своя земя и обожавам децата ти, но съм влюбен в теб. Щях да те обичам толкова и ако беше бедна и сама. Да мога да имам тези три неща едновременно си е благословия.

Лицето на Сара се проясни.

— Знам, че ме обичаш. Вярвам ти. Просто имах нужда да те чуя да го казваш. Роджър беше толкова...

Ръцете на Солти се пристегнаха около нея и я притиснаха силно.

— Искам да забравиш всичко, което той е казал или направил. Не е нужно никога повече да се тревожиш за него.

Сара отново го целуна кратко.

— Не мога да го забравя, защото той е баща на децата ми. Но никога не съм изпитвала към него това, което чувствам към теб. Няма място за сравнение.

Солти не искаше да мисли за Роджър. Това семейство щеше да започне наново, на чисто. Той я придърпа по-близо.

— Нека си обещаем един на друг, да оставим миналото зад гърба си. Разочарованията, провалените обещания, суровите уроци. Отсега нататък, всичко е възможно, защото ние искаме да бъде.

— Наистина ли вярваш в това?

— Ние сме най-важната част в живота си. Докато се имаме един друг, всичко останало е без значение.

Сара не изглеждаше напълно убедена, но това щеше да се промени. Тя му бе дала семейство, което да обича и те да отвърщат на любовта му. Той щеше да направи всичко по силите си, за да ѝ даде любовта, от която се нуждаеше и сигурността, която заслужаваше. Не беше най-добрият мъж на света, но знаеше как да работи усилено и как да спазва обещанията си. Щеше да заслужи любовта ѝ.

Тя се намръщи.

— Изглеждаш твърде сериозен. За какво мислиш?

Беше негов ред да я целуне.

— Давах си обещание, което ме прави много щастлив.

— Не изглеждаше щастлив.

— Просто съм решен никога повече да не бъдеш нещастна.

Сара се засмя.

— Очаквам да бъда нещастна много пъти, но разчитам на теб да ме накараш да забравя.

Солти не можеше да се сети за по-добър повод или време да се заеме със задачата. Мисълта да може да я целува всяка нощ занапред го замая.

Върна се на земята, когато тя прекъсна целувката им, отдръпна се от него и каза:

— Да отидем в бараката.

— Защо?

— Спях с мъж, който вярваше, че ме притежава. Сега искам да бъда с някой, който ме обича.

ГЛАВА 20

Потреперването ѝ от понижаващата се температура ли беше или от страх? Беше ли шокирала Солти? Дори слабата лунна светлина не можеше да прикрие изумения му поглед. Ръцете му охлабиха захвата си около нея, а тялото му се отдръпна, сякаш не можеше да повярва, че тя е толкова дръзка.

Сара знаеше, че поема риск, но беше нещо, от което имаше нужда. Не ѝ харесваше да бъде омъжена за Роджър. Още по-малко ѝ харесваше, когато я насилваше. Не се съмняваше, че обича и иска да прекара остатъка от живота си със Солти, но не знаеше дали ще може да прави любов с него. Щеше да е невъзможно, ако реагираше по същия начин както с Роджър.

— Осъзнаваш ли за какво ме молиш? — прошепна той.

— Толкова добре, колкото и ти.

— Не съм сигурен.

— Ние сме женени! — неудобството, което съществуваше между тях, често я караше да го забравя.

— Така е, но... — тя знаеше, че Солти иска да е с нея, защото бе усетила доказателството срещу бедрото си, но въпреки това, той сякаш не намираше какво да каже.

— Колебаеш се. Защо?

— Вероятно, защото си повтарях поне по дузина пъти на ден, че това никога няма да се случи. Мозъкът ми все още се бори с промяната.

— Ами сърцето ти?

Той погали нежно лицето ѝ.

— Сърцето ми никога не се е колебало.

— Тогава трябва да се научиш да му се доверяваш. Аз го правя.

Беше мило да види отражението на борбата в очите му. Въпреки че тялото му изгаряше от желание, той се сдържаше, защото бе загрижен за чувствата и щастието ѝ. Нищо не можеше да я накара да го обича повече. Нищо не би могло да направи съюза с него по-важен.

— Навесът не е подходящо място за първата ни нощ заедно — каза той. Избягваше решението, търсейки причини да възрази.

— Там спиш ти — отбеляза тя. — За мен е добре.

— Не си ли изморена? — попита той.

— Никога не съм изморена, когато съм с теб — това звучеше глупаво, но само да го гледа в другия край на масата или да говори с него, изостряше усещанията ѝ толкова, че самата ѝ кожа оживяваше. Да я докосва, да я държи в ръцете си, да я целува, беше възбудило всеки нерв в нея, докато не усети, че е невъзможно да стои на едно място.

Той изглежда взе решение. Захватът му около ръцете ѝ се затегна, погледът му стана по-интензивен.

— Ако прекараш нощта с мен, няма да ти дам развод.

Това беше ултиматум. За щастие беше лесен.

— Аз и не искам.

Очите му се впиха в нея.

— Ще се преместя в къщата, когато завърша новата стая.

— Можеш да се преместиш сега.

По лицето му бавно се разля усмивка, толкова радостна и сияйна, че засенчи луната. Ако бе имала някакви съмнения в любовта му, вече бяха отхвърлени. Никой мъж не я бе поглеждал така, както Солти го правеше сега. В погледа му се четеше желание, глад, дори нужда, но всичко това бе обвито от сияещо щастие, което я обгръщаше, вместо да я погълне. Имаше обещание за дни и нощи след тази вечер, за месеци и години, далеч в бъдещето. Това беше усмивка, която я уверяваше, че този път ще бъде различно. Солти искаше да бъдат семейство.

— Можем да изчакаме, докато довърша новата стая — каза той.

— Докато съм с теб, няма значение дали сме в навеса, фургона, или на голата земя. Да бъда с теб е най-важното. Няма значение къде.

Той я придърпа към себе си и я целуна. Сара с изненада установи, че се нуждаеше от нещо по-силно, по-изискващо, по-властно. Искаше Солти да я желае толкова много, че едва да се сдържа. Да усети, че предявява правата си над нея и няма да е достъпна за който и да е друг, дръзнал да я погледне мъж.

— Целуни ме по-силно — примоли се тя.

И той го направи. Но сега, когато бяха заявили любовта си, Солти се отнасяше към нея, като към безценно бижу, крехко цвете.

Сякаш щеше да я пречупи, ако я прегърне по-силно. Тя не искаше такова внимание, нито да се отнасят към нея като с човек, който не може да грижи сам за себе си. През изминалите шест години сама се справяше с ранчото. Бе правила всичко, което и един мъж би правил. Искаше Солти да разбере това, но не желаше да му го казва.

Той се отдръпна и я погледна в очите.

— Сигурна ли си, че си готова за това?

Тя почти се засмя.

— Нима мислиш, че не познавам сърцето си?

— Не се съмнявам, но и аз познавам моето. Обичам те толкова много, че не мога да бъда с теб само веднъж и после да се върна към предишното положение. Не мога да се преструвам, че е просто прищявка, която трябва да бъде задоволена. Искam това да означава, че няма да има развод, че ще осиновя Джаред и Елътн и ще бъдем истинско семейство. Искam да знам, че ти ме обичаш и имаш нужда от мен. Завинаги.

— И аз желая същото — изуми се, че може да се чувства така, след като толкова много години се бе стремилa към точно обратното, но, когато срещна погледа му, се запита как изобщо би могла да изпитва нещо друго.

В неговите очи се четеше същия въпрос. Тя кимна. Движението беше толкова леко, че почти не можеше да се забележи, но Солти го долови и разбра. Стигнаха до единодушие, те се обърнаха и закрачиха към навеса.

Сара не бе стъпвала в бараката, откакто бе наела първия мъж, след заминаването на Роджър. Беше изненадана да види, че Солти я бе превърнал в уютно, мъжко място. Новото му легло бе поставено в единия ъгъл, оставяйки място за тръстиков стол и щайга, която служеше за маса. Стените бяха облепени със страници от списания и каталози, които имаха двойно предназначение — да спират вятъра и да осигуряват снимки и материал за четене през скучните следобеди. Солти бе използвал дървен материал за пода, който сега отчасти бе покрит със стар килим. На тавана бе окачен фенер, а наскоро направен прозорец осигуряваше естествена светлина.

— Докато Скелет е на пост, не е нужно да спя на отворена врата — обясни той.

Сара усети пристъп на колебание, когато премина през вратата. Тя искаше това, което предстоеше, дори бе помолила за него, но се страхуваше, че акта ще бъде същия като преди. Не можеше да остане омъжена за Солти, ако мразеше да спи с него. Нямахше да е честно и към двамата им. А какво я караше да мисли, че ще бъде различно? Всички мъже правеха любов по един и същ начин.

Тя започна да се бори с надигащата се паника. Чувстваше се прикована, затворена, дори принудена. Скръсти ръце пред гърдите си в защита — не знаеше срещу какво — докато Солти запали фенера и обърна фитила. Той внимателно затвори вратата, но все пак глухото изцпракване на резето я накара да потрепери. Обърна се към нея с усмивка, стопляща лицето му.

Слабата светлина и трептящия пламък караха сенките да танцуват по стената. Той отдели дясната ѝ ръка от захвата на лявата и ги хвана между своите.

— Страхуваш се, нали?

— Не. Да. Не точно.

Той наклони глава със съмнение.

— Как „не точно“?

— Мразех да бъда с Роджър по този начин. Беше болезнено.

Усмивката на Солти беше толкова нежна, разбираща и успокояваща, че Сара искаше да оттегли думите си, но се почувства по-добре, когато изрече страховете си на глас. Нещата не бяха толкова ужасни, щом можеше да сподели чувствата си. Когато се бе опитала да обясни на Роджър, той я бе нарекъл глупаво малко момиче и каза, че една истинска жена би го оценила.

Солти погали ръката ѝ.

— Ако нещо ти причини неудобство ще ми кажеш и ще спра.

— Роджър казваше, че мъжът не може да спре, щом веднъж започне. Било противоестествено.

Солти повдигна ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Винаги ще спирам, когато поискаш.

Тя не беше сигурна, че е честно да иска това от него, но предложението му я накара да го обича още повече.

— Ако не ти харесва толкова, че да желаеш да го правим отново и отново, тогава няма да го правим изобщо.

Сара не вярваше, че би могла да се чувства по начина, по който той искаше, но нямаше да му го каже, стига да не я болеше.

— Нещо друго притеснява ли те? — попита той.

Тя поклати глава. Да каже „не“ по този начин, не изглеждаше толкова лъжливо.

— Тогава ми позволи да те подържа.

Тя бе доста по-ниска от Солти, но нямаше нищо против, защото ѝ харесваше да полага глава на гърдите му. Имаше нещо в това да я прегръща висок, силен мъж, който я караше да се чувства защитена. Обви ръце около него и го стисна здраво. Не беше едър колкото Роджър или Арни, но жилестата му фигура бе изтъкана от силни мускули, които се издуваха, докато работеше. Усещането на мускулите под пръстите ѝ изпращаше малки електрически заряди през нея, докато не почувства цялото си тяло заредено.

Солти промърмори:

— Това е хубаво, но една целувка би била по-добре.

Тя изрази съгласие, като повдигна лицето си.

Всяка целувка бе по-добра от предишната. Сара не знаеше как е възможно. Сигурно беше от усещането на закаленото тяло срещу нея. А може би, заради чувството, възбудено от ръцете му, които се движеха по гърба ѝ. Или нетърпението, предизвикано от твърдостта, притисната срещу бедрото ѝ. Най-вероятно бе така, защото знаеше, че той я обича и отношението му никога няма да се промени.

Не ѝ хареса, когато той се отдръпна, но разочарованието не трая дълго. Солти отпусна прегръдката си, така че тя се озова отново на собствените си крака. Плъзна ръце от лактите към раменете ѝ и обратно, като я обсипваше с целувки по челото, ушите, врата и дори върха на носа ѝ. И докато се наслаждаваше на целувките, чувството от ръцете му, които се движеха по нея, предизвика топлина, която заля цялото ѝ тяло. Тя искаше да се приближи, да го почувства по-близо до себе си. Искеше нещо, което не можеше да определи, но все пак знаеше, че живота ѝ няма да бъде завършен без него.

Когато той премести ръката си между тях, за да я сложи върху гърдата ѝ, дъхът ѝ секна, а тялото ѝ се скоча. Това бе едно от нещата, които Роджър правеше и ѝ причиняваше болка. Но Солти просто обхвана леко гърдата, докато продължаваше да я целува и гали ръката и рамото ѝ. Не след дълго, удоволствието надви страха и тя се отпусна.

Притесни се леко, щом започна да разкопчава гърба на роклята ѝ. За първи път искаше да почувства мъжка кожа срещу своята.

Когато отвори очи, жадното изражение върху лицето на Солти я изплаши. Беше виждала същия този поглед у Роджър. Той винаги означаваше, че е престанал да се интересува от нея и от този момент бе важно единствено да си достави удоволствие. Тя се напрегна, топлината разляла се по тялото ѝ започна да се охлажда и предишните ѝ страхове заплашваха да се върнат.

Дори и Солти да го забеляза, не го показва с нищо. Той продължи да разкопчава копчетата, да гали гърдата ѝ, да я целува. Постепенно безпокойството на Сара затихна. Изостри се отново, когато той развърза долната ѝ риза и постави ръката си върху голата ѝ плът, но бързо бе потушено от възхитителните усещания, които причиняваше докосването на пръстите му, които рисуваха кръгове и шареха по гърба ѝ. Тя почти забрави за ръката върху гърдата си. Как можеше докосването на мъж да бъде толкова успокояващо, окуражително и стимулиращо едновременно? Как можеше да я кара да иска да го докосва по същия начин?

Сара потръпна, когато той дръпна роклята и ризата ѝ настрана, за да целуне голото ѝ рамо. Бе толкова обезумяла, че не осъзна, че е освободил ръката ѝ, докато не положи целувки по цялата ѝ дължина. Дори не си и помисли да се противи, когато освободи и другата ѝ ръка и скоро стоеше гола до кръста.

Въпреки огъня, който бушуваше в нея, усещаше въздуха студен върху кожата си, като в зимно утро, когато изскача от топлото легло и трябва да свали нощницата си, преди да се облече. Пръстите на Солти бяха груби срещу меката кожа на гърдите ѝ, но докосването му беше нежно, ефирно, почти лазурно и накрая топлината му проникна в нея и прогони студа. Тя изпусна доволна въздишка.

— Нараних ли те?

— Не — тя поклати глава, за да наблегне на отговора си. Беше ли възможно и това, което следва да е също толкова хубаво?

Тя трепна, когато палците му започнаха да масажират зърната ѝ, които бързо набъбнаха и се втвърдиха, станаха толкова чувствителни, че беше почти болезнено. Въпреки това, вълна от удоволствие прогони притеснението, докато накрая всичко, което усещаше, бе желание за още. Когато той се наведе, за да поеме едното зърно в устата си, Сара

помисли, че се издига над земята. Тялото ѝ бе атакувано от толкова много наситени усещания, че не знаеше на кое първо да се отдаде, затова се остави всички да я залееят в могъща вълна.

Когато си помисли, че няма да издържи повече и ще се строполи безпомощно на пода, Солти я вдигна, занесе я до леглото и я остави да легне. Той близна зърното ѝ с език, захапа го и тя се замая от атакуващите я усещания. Никога не бе предполагала, че гърдите ѝ могат да бъдат източник на толкова много удоволствие! Но същото можеше да се каже и за раменете, ръцете, врата ѝ... Солти пробуждаше тялото ѝ по начин, за който никога не бе смятала, че е възможен да съществува.

През главата ѝ премина мисълта, че би искала да разбере дали и неговото тяло е толкова чувствително, но бе изтласкана настрани от усещанията, които избухваха като китайски фойерверки в нея. Бяха толкова силни, че не осъзна, как ръката на Солти се бе преместила върху крака ѝ, докато не достигна вътрешността на бедрото ѝ. Искаше да се напегне, да се страхува, но не бе способна на нищо друго, освен на леко любопитство, какво следва. Никога не бе мислила, че може да изгуби контрол, но не можеше да контролира това, което Солти правеше. Нито пък искаше. И все пак, страхът ѝ не бе изчезнал напълно. Обикаляше като вълк около лагерен огън, очите му горяха със съмнение и бдителност към огъня, който гореше в нея.

— Повдигни се, за да мога да издърпам роклята ти.

Сара не знаеше, кога Солти бе свалил обувките ѝ, но осъзнаваше всяко движение, с което сваляше роклята и бельото от тялото ѝ. Всяко движение, с което ръката му докосваше голата ѝ кожа приближаваше вълка на страха все повече. Когато започна да сваля чорапите ѝ, тя помисли, че вълка ще се нахвърли... Но докосването на Солти беше нежно, бавно, безопасно. Не остави никаква възможност на хищника.

Той бавно свали всеки чорап и го остави настрани, а следващото му действие я изненада напълно. Започна да масажира краката ѝ. Положи левия в скута си и започна да го разтрива отгоре с нежен натиск на палците си. Докато пръстите му се придвижваха настрани, през глезена към сухожилието, което преминаваше през задната част на петата ѝ, усещането беше толкова приятно, че Сара почти изстена. Прекрасното чувство постепенно се придвижваше нагоре по крака ѝ до

бедрата, дори към стомаха. А когато се съсредоточи върху стъпалото ѝ, си помисли, че ще се превърне в желе.

Докато се отнасяше с десния ѝ крак по същия начин, вълкът бе изпратен дълбоко в сенките. Нищо не болеше. Нямаше от какво да се страхува. Тя беше щастлива.

Солти се премести към прасците ѝ, при което в тялото на Сара нахлу прекрасно изтощение. Сякаш губеше контакт с физическия свят и бе много по-чувствителна. Леглото бе по-меко, тялото ѝ по-леко. Кожата ѝ пареше, въздухът бе примесен с мъжественото ухание на Солти. Звукът от дишането ѝ беше по-силен, сърцето ѝ биеше по-звучно. Всяка част от нея се чувстваше по-жива, очакваща, предчувстваща това, което следваше.

Вълкът изскочи от сенките, когато ръката на Солти се озова върху вътрешната страна на бедрото ѝ и предизвика спомени, за случаите, в които Роджър получаваше удоволствието си от нея чрез сила. Но пръстите му преминаха до средата на бедрото ѝ, заобиколиха отвън и се върнаха на коляното. После отново направиха пътешествието си, кръжейки, успокоявайки, възбуждайки. Когато страхът ѝ се оттегли, Сара усети, как мускулите ѝ се отпускат и краката ѝ сами се раздалечат. Сякаш тялото ѝ приветстваше намеренията на Солти.

Тя не бе подготвена за целувките, които той положи по корема ѝ, или за огъня, който пламна вътре в нея със скоростта на паднала мълния в суха трева. Когато огънят в стомаха ѝ се разля, за да се слее с тлеещата топлина, която обхващаше вътрешната част на бедрата ѝ, резултатът беше пожар от желание, който никога не си бе представяла, че е възможен. За първи път в живота си тя желаше мъж. Имаше нужда от мъж. Копнежът бе толкова примитивен, толкова дълбок, че не се сви дори когато пръстите му се преместиха от бедрата ѝ.

— Отпусни се. Обещах, че няма да те нараня.

Сара не очакваше, че когато пръстите му навлязат в нея, ще възпламенят толкова сладко неудобство. Изглеждаше невъзможно двете усещанията да съществуват едновременно, но всяко продължаваше да нараства и да се усилва, докато не се сляха с огъня, който вече заплашваше да я погълне. Тогава Солти направи нещо, което я разтърси толкова силно, че тя помисли, че ще се издигне над леглото. Не разбираше, защо тялото ѝ беше трепереща маса, защо

мозъкът ѝ бързо се превръщаше в безполезно желе, но не я интересуваше. Не искаше да спира. И когато не се случи, искаше усещането да стане още по-силно. И когато стана, бе сигурна, че няма да оцелее. Спиралата вътре в нея беше толкова натегната, че беше сигурна, че ще изкрещи. И най-малката ѝ частичка се беше превърнала в стегнат възел от чувствено удоволствие, което беше така мъчително прекрасно, толкова задушавашо могъщо, че бе сигурна, че ще умре.

Тя се приготвяше да си поеме дъх за последно, когато напрежението избухна и изтече от нея, като водата от пробита язовирна стена. Спускането бе едновременно облекчение и разочарование. Докато бе понесена към висини, които я плашеха, не искаше да потъне обратно там, откъдето бе започнала. След този момент, нищо вече нямаше да е същото. От сега нататък, сладкото щеше да бъде по-сладко, а горчивия вкус по-горчив. Щеше да изисква повече от живота и да настоява да го получи. Всичко щеше да бъде...

Тя бе толкова погълната от това, което ѝ се случваше, което чувстваше и какво означаваше то, че не обърна никакво внимание на Солти. Изведнъж осъзна, че той се надвесва над нея.

— Може да е малко неудобно от начало. Ако е така, само ми кажи и ще се отдръпна.

Щеше да се случи — болезнената част. Вълкът се появи отново, по-голям от всякога, с почервенели очи и зъби, готови да разкъсат всички чудесни спомени от последните няколко минути. Сара усети, как Солти напират срещу нея. Беше по-голям от Роджър, така че със сигурност щеше да боли дори повече. Вълкът изръмжа и оголи зъби, но Солти се отдръпна, преди отново да я притисне.

Не болеше. Всичко, което усещаше, бе леко чувство на пълнота. И докато Солти проникваше по-дълбоко, докато я изпълваше до там, където тя бе убедена, че е границата на способността ѝ да го приеме, чувството отслабна и бе заменено от същите усещания, които бе изпитала преди минути. Този път, вълкът не само бе изпратен в сенките, беше преборен, унищожен. Всяка следа от него бе заличена от лицето на земята. Никога повече нямаше да се страхува от докосването на Солти. Щеше да го приветства, да го прегръща, да му се радва.

Тя осъзна, че този път нещата бяха различни, защото споделяше опита си със Солти. Всичко бе различно. Вече не беше омъжена само на хартия. Беше се сляла със съпруга си тялом и духом. Където и да

поискаше той да отидат, щеше да тръгне с него без страх. Накъдето и да я поведеше, щеше да го последва. С радост.

Когато започна да се предава на нуждите на тялото си, Солти направи същото. Можеше да види отразено по лицето му същото удоволствие, което бе завладяло и нея. Усещаше нарастващата му нужда за удовлетворение, чувстваше увеличаващата се сила на тласъците му, стягането и отпускането на мощните мускули, които ги водеха към цел, която само той познаваше. Постепенно, тя усети нужда, която се насъбираше дълбоко в нея, толкова дълбоко, че беше убедена, че Солти никога няма да я достигне.

— Още — стон ли беше или въздишка, която е изпуснала — по-дълбоко.

Колкото по-дълбоко проникваше Солти, толкова по-силно го желаше. Колкото повече насищаше нуждата ѝ, толкова повече се разпръскваше в цялото ѝ тяло, докато не се почувства като топка от копнеж. Отчаянието я подтикна да обвие крака около кръста му в опит да го накара да достигне нуждата, която я разкъсваше с железни нокти. Ръцете ѝ се склжиха около него, притискайки го към гърдите ѝ, жадувайки за близост. Искаше да почувства, че е част от него, да го погълне и той да погълне нея, да позволи на простата си нужда да ги слее в едно цяло.

О! Тя изгуби способността си да мисли, изостави всички опити за контрол и позволи на вълната от страст да я залее. Уви се около Солти и остави страстта му да нажежи нейната до още по-голяма интензивност. Реалността за Сара бяха двете им тела. Нищо не съществуваше извън чувствения щит, който ги обграждаше, пазеше, обвиваше. Разгорещеността заплашваше да ги изпепели, избухвайки в дъжд от бели пламъци, които обгаряха ръба на съзнанието ѝ.

Мечтаното освобождение ги върхлетя, позволявайки им да се понесат надолу от върховете.

На следващата сутрин Сара пееше, докато приготвяше закуската. Не я притесняваше, че Джаред я наблюдава учудено, или че Елън я попита три пъти, какво не е наред. Никога през живота си не се беше чувствала по-добре или по-щастлива.

— Какво ще правим днес? — попита Елън.

— Ще трябва да попиташ Солти, но предполагам, че ще иска да работи по новата стая. Почти е готова.

— Трябва ли да му помагам? Не може ли да отида с Доби?

Сара бе доволна да види, че в дъщеря ѝ се развива момичешко увлечение по каубой. Още по-забавно бе, че Доби нямаше никаква представа, какво се случва.

— Ще трябва да попиташ Солти.

— Защо трябва да го питам?

— Защото сега той управлява ранчото — Джаред прекъсна подреждането на масата, за да хвърли поглед към сестра си, с който ѝ казваше „как може да си толкова глупава“. — Освен това мислех, че ще се радваш той да работи по къщата. Когато свърши, ще имаш собствена стая.

— Не ме интересува — заяви Елън. — Искам да спя навън като Доби.

— Той хърка — Джаред продължи да слага масата.

Елън, която бъркаше яйцата, спря.

— Не е вярно.

— Арни ми го каза.

— Спрете да спорите и ми подай тези яйца — каза Сара на дъщеря си. — Очаквам мъжете да дойдат всеки миг.

— Няма да дойдат, докато не ги извикаш — рече Джаред.

— От къде знаеш?

— Солти каза, че не е учтиво да се тълпим около готвача или да си тътрим краката, когато е време за ядене.

Сара се усмихна. Още един знак, че Солти беше скроен над останалите мъже.

— Сега отиди и ги извикай — каза тя на сина си. — Всичко ще е готово, докато дойдат до тук.

Тя изсипа яйцата в горещия тиган и подаде купата на Елън, за да я измие. Всичко беше на масата, с изключение на хлебчетата, които държеше топли в тиган зад печката. Нямаше търпение да види Солти след изминалата нощ. Щеше да бъде за първи път. Беше се измъкнала, докато той спеше.

— Налей кафе — каза тя на Елън. — Първо на Солти. Харесва го леко изстинало.

— Знам, мамо. Казваш ми едно и също всяка сутрин.

Сега, като се замислеше, наистина беше така. Усмихна се на себе си. Може би беше влюбена в Солти от по-дълго, отколкото си мислеше. Защо е била толкова глупава? Можеше да се наслаждава на преживявания като снощното, преди много време. Вместо да въздиша по изминалата нощ, по-добре беше да обърне внимание на яйцата, преди да са загорели. Можеше да чуе мъжете отвън.

Доби влезе първи. Той се усмихна, каза добро утро и продължи към масата. Арни го следваше плътно.

— Къде е Солти? — попита Сара, когато той не влезе след Арни.

— Идва — намигна ѝ Доби. — Бръсне се.

Сара беше убедена, че се е изчервила. Опита се да го скрие, като се обърна към яйцата.

— Защо се бръсне? — попита Елън. — Той просто ще работи по новата спалня. Трябва ли да изглежда добре, за да прави това?

Доби потърка мъха по бузите си.

— Не бих могъл да знам.

— Какво не би могъл да знаеш? — попита Солти като влезе в кухнята.

— Подробности за бръсненето.

— Не е голяма философия. Имаш ли нужда от помощ? — попита той Сара.

Тя беше твърде засрамена, за да срещне погледа му веднага.

— Не. Яйцата са готови, а Елън слага хлебчетата на масата — тя сложи яйцата в голяма купа, която занесе до масата. Отиде до мястото си и седна с очи, сведени към чинията. — Сядай и яж.

Закуската обикновено беше хранене, на което доминираха децата. Днес те бяха нетипично тихи, което правеше тайните погледи, които хвърляше към Солти още по-забележими. Въпреки това, скоро не можеше да спре да гледа към него и да се усмихва, дори след като Доби забеляза и се ухили. Досега не беше наясно какво е да си влюбен и не предполагаше, че ще е толкова прекрасно. Тялото ѝ още беше нажежено от снощните спомени, изживявайки ги отново и отново.

И все пак, миналата нощ беше много повече от разширяване на физическите ѝ хоризонти и емоционалните ѝ граници. Не можеше да облече всичко в думи, защото чувствата и мислите ѝ бяха толкова взаимосвързани, че беше трудно да мисли за тях по отделно.

Без предупреждение, отварянето на вратата прекъсна мислите й. Мъж, който изглеждаше ужасяващо познат, влезе в кухнята.

— Кой си ти? — попита Солти.

— Аз съм Роджър Уинборн — отговори мъжа. — Кой по дяволите си ти?

ГЛАВА 21

Сара започна да се бори за глътка въздух. Сякаш беше под вода и се задущаваше. Като че ли тялото ѝ беше покрито с желязо и гръдния ѝ кош не можеше да се повдигне. Изведнъж парализата изчезна и животворния въздух нахлу в тялото ѝ толкова бързо, че чак я замая.

Все още не можеше да фокусира погледа си, а ума ѝ бе неспособен да се справи с твърдението на непознатия. Всички мисли се оттеглиха зад невидима бариера, оставяйки я да се лута между очевидното и невъзможното. Тя се втрени безумно в мъжа на вратата. Той не можеше да е този, който твърдеше, че е. Роджър беше мъртъв. Ако не беше, щеше да си дойде преди две години, когато войната приключи.

Мъжът беше висок колкото Роджър, но по-едър, вероятно тежеше с петдесет фунта повече. Косата му беше рошава и дълга, брадата гъста и неоформена. Роджър поддържаше косата си добре пригладена. Бръснеше се всеки ден. Никога не носеше толкова овехтели дрехи. Той...

Нещо смътно познато в него отне дъха ѝ. Външността на Роджър се бе променила драстично, дори гласа му звучеше различно, но тези очи разрушиха възроденото ѝ щастие и надеждите ѝ за бъдещето. Тя никога нямаше да забрави как я гледаха, когато беше ядосан или разочарован. Под тлъстините, косата и дрехите, този мъж наистина беше Роджър Уинборн.

— Аз съм Бентън Уилър — каза Солти — Това са съпругата ми Сара и децата ѝ Елън и Джаред. Тези мъже са...

— Тя не е твоя съпруга, кучи сине — изръмжа Роджър. — Те са моята жена и децата ми.

Сара опита да проговори, но думите отказваха да излязат. Тялото ѝ се бе превърнало в камък.

— Не знам каква игричка играеш — каза Солти, — но Сара е моя съпруга. Имам брачно свидетелство, с което да ти го докажа.

Сара не разбираше как може да е толкова спокоен. Децата се взираха в Роджър, сякаш беше призрак. Челюстта на Доби бе увиснала до скута му, а Арни изглеждаше видимо побеснял.

Роджър свали раницата, която носеше.

— Тя е моя жена и мога да го докажа.

— Сара беше омъжена за Роджър Уинборн — съгласи се Солти. — Но той загина през войната. Няма да успееш да си присвоиш собствеността му само защото разполагаш с брачното му свидетелство.

Защо Роджър изобщо би запазил брачното им свидетелство? Той мразеше да е женен за нея.

— Не се опитвам да открадна нищо! Аз съм Роджър Уинборн. Какво ти става? — той отправи гневен поглед към Сара. — Защо не говориш? Не позна ли собствения си съпруг?

Тя усети как силата се изцежда от нея като вода от преобърнатата кофа. Какво щеше да прави? Не можеше отново да бъде съпруга на Роджър. Децата ѝ заслужаваха баща, който да ги обича, който да е загрижен за щастието им, колкото и за своето. Заслужаваха да се чувстват желани, оценявани и важни. Да бъдат щастливи. Както и тя.

Сара намери отнякъде сили да се изправи в стола си, да изпъне рамене и да погледне Роджър в лицето.

— От начало не те познах — каза тя. — Много си се променил.

Част от гнева по лицето на Роджър се оттегли и той се запъти към нея, но Солти го спря.

— Не знам кой си и не ме интересува, но няма да правиш нищо, което да разстрои съпругата ми.

— Тя е моя съпруга! — извика Роджър.

Опита се да избута Солти настрана, но той не помръдна и инч.

— Приближи се с още една стъпка и ще те изхвърля. Ако не промениш отношението си, ще те придружа до края на земите ни и ще наредя никога повече да не се връщаш.

— Аз ще помогна — погледа на Арни бе толкова потъмнял, че Сара помисли, че ще нападне Роджър на мига. Очевидно можеше да прости на другар войник, че е спечелил сърцето ѝ, но не и на Роджър, че я е изоставил.

— И аз — добави Доби.

Роджър изглеждаше смаян.

— Това е моето ранчо. Не можеш да ме прогониш.

— Имаш проблеми със слуха — каза Арни. — Или просто си глупав — той се изправи от стола, когато Роджър тръгна към него.

Сара се намеси.

— Престанете! Оценявам чувствата ти, Арни, но няма да позволя да се биете в кухнята ми.

— Нямаше да го бия вътре, госпожо — отвърна Арни. — Не бих искал госпожица Елът да види толкова много кръв.

Защо по време на животопрменяща криза, мислите й внезапно се съсредоточиха върху елемент от ежедневието? Всичко, което успя да каже беше:

— Ял ли си нещо днес?

Той примигна при внезапната смяна на темата.

— Едва се е съмнало. Как мислиш?

Дългата практика й помогна да игнорира грубостта му.

— Можеш да се нахраниш с нас.

Джаред посегна към патерицата си, която бе облегал на стената зад него.

— Може да вземе моя стол.

— Остани на мястото си — каза Солти. — Ще седне на моя. Предпочитам да седя до съпругата си — той вдигна чинията и чашата си с кафе и се обърна към Роджър. — Роджър Уинборн официално е обявен за мъртъв. Сара вече не е твоя съпруга. Сега сядай.

Джаред седеше от едната страна на Солти, а Доби от другата. Никой от тях не желаше да седи до Роджър.

Мъжът изглеждаше сякаш ще откаже. Сара нямаше представа, какво се бе случило с него след войната, но знаеше, че винаги си е бил толкова сприхав, колкото и себелюбив. Никога не бе търпял да му казват какво да прави.

Той остана неподвижен, докато съпругът й слагаше чиния, чаша и прибори пред него. След като Солти седна до Сара, той изглежда осъзна, че беше единствения правостоящ и всички го гледат и чакат. Сви рамене и седна.

— Защо не ми кажеш къде беше, след като войната приключи? — каза Сара.

— В Калифорния, търсех злато.

Сара нямаше да е толкова изненадана, ако й беше казал, че е направил ферма за кал в индианската територия. Роджър никога не бе

обичал работа, от която би могъл да се изцапа, изисква твърде много усилия или предполага опасност.

Очевидно, от историята, която разказа, армията бе подронвала самочувствието му, докато не усетил, че единствения начин да си го възвърне, е, да забогатее от златните мини. Начинът, по който обрисова живота там, не приличаше на нищо, което бе изтърпявал преди.

— Не можеше да се обърнеш с гръб към никой — казваше Роджър. — Биха те убили за квадратен ярд земя или унция злато.

— Какво направи? — попита Елън.

— Трябваше да имаш партньор, който да пази гърба ти — отвърна Роджър.

— Намери ли някакво злато? — попита дъщеря му.

— Разбира се. Много.

— Богат ли си?

— Трябва само да го погледнеш, за да разбереш, че не е — проговори Джаред.

Роджър навири нос.

— Всичко струваше от десет до сто пъти повече в мините. Едно яйце за два долара. А говеждо бе почти невъзможно да се намери на каквато и да е цена.

— Трябваше да караш без него — каза Джаред. — Ние така правехме.

Сара не знаеше откъде Джаред бе развил тази непоносимост към баща си. Тя бе дала всичко от себе си да не казва нищо, което да даде повод на детето ѝ да се срамува от него.

— Трябваше да се храня — отвърна Роджър. — Работата беше тежка.

Джаред отказваше да отстъпи.

— Както и управляването на ранчо.

Роджър се засмя и парченце наденица падна от устата му.

— Какво му е трудното да седиш върху кон?

— Нищо — отвърна Джаред. — Дори сакат като мен може да се справи. Важното е да знаеш какво да правиш, когато си на коня.

Джаред вече изпитваше преданост към Солти. Завръщането на Роджър заплашваше наскоро развитото се у него чувство на сигурност и самоуважение.

— Търсене на злато и управление на ранчо — и двете работи сами по себе си са трудни — намеси се Солти.

Роджър се присмя.

— От къде знаеш?

— Израснал съм в Джорджия. Работих за кратко в златна мина. Джорджия беше главния източник на злато в страната преди Калифорния.

— Не ти вярвам.

Солти сви рамене.

— Това е факт, така че не е важно, какво вярваш ти.

Джаред засия при отговора му. Доби направи същото, а изражението на Арни остана непроменено.

Сара не бе сигурна какво трябва да се направи. Не знаеше какво може да се опита да я принуди закона, но бе сигурна, че никога повече няма да бъде съпруга на Роджър. Изминалата нощ го бе направила невъзможно.

— Какво смяташ да правиш сега, след като се върна в Тексас? — попита Солти.

Роджър почервения.

— Това е моето ранчо. Смятам да остана тук.

— Мога да ти позволя да останеш няколко дни или седмици, докато решиш какво да правиш, но ще трябва да заработваш престоя си.

— Аз няма да работя с него — заяви Доби.

— Той ще работи с мен — каза Солти.

— А аз с кого ще работя? — попита Джаред.

— Може с мен — обади се Арни.

— Ами аз? — Елън нямаше да остане назад.

— Можеш да работиш с мен и Доби — каза Сара.

— Няма да работя с него — възрази Роджър, посочвайки Солти.

— Не те карам насила — отвърна Солти. — Сигурен съм, че ще намериш нещо в града.

— Няма да ходя в града! Това е моят дом!

— Ако останеш тук ще трябва да работиш — заяви Солти.

— Със Солти ръководим ранчото заедно — обърна се Сара към Роджър. — Но той взима решенията за това какво трябва да се направи и кой ще го стори най-добре.

Роджър я погледна неодобрително.

— Не знам защо баща ми е помислил, че от теб ще излезе добра съпруга, но никога не съм мислел, че ще се превърнеш в...

Солти го прекъсна.

— Преди да кажеш нещо, което може да доведе до неприятни последици, трябва да си спомниш, че нито си писал на съпругата си, след като си се присъединил към армията, нито си се прибрал, след като войната приключи. Нямало е как тя да знае, че си жив. След две години чакане си обявен за мъртъв и Сара и аз сме законно женени. Не е сторила нищо лошо.

Солти не звучеше като себе си, но Сара предположи, че и той, като нея се бори да приеме факта, че Роджър е жив. Тя се пресегна и пъкна ръката си в неговата. Искаше да знае, че каквото и да се случеше, той бе мъжа, който обича.

Солти се обърна към нея, усмихна се и стисна ръката ѝ. Това бе уверението, от което се нуждаеше.

— Не мога да повярвам, че си го довела тук — това беше сдържан отговор, нетипичен за онзи Роджър, когото Сара помнеше.

— Къде другаде трябва да бъде съпругът ми?

— В собствения си дом. И ти трябва да бъдеш там.

— Шърман унищожил дома ми — каза му Солти. — Затова дойдох в Тексас с командира на взвода ми.

— Бил си в армията?

— Служил в кавалерията. Ние изтласкахме врага.

Беше забавно да се види как Роджър преоценява Солти. Сара не знаеше дали беше войната, или перспективата за бъдещето, но той осъзна, че не може да има всичко, което пожелае.

— Ходи ли да се видиш с родителите си? — попита тя. Беше изненадана, че той не спомена нищо за тях.

— Те са мъртви.

— Какво се е случило?

— Загинали са в пожар.

— Съжалявам — не можеше да ги харесва, заради отношението им към нея и децата ѝ, но никой не заслужаваше толкова болезнена смърт. — Знаеш ли, какво се е случило?

Роджър сви рамене.

— Бяха стари. Вероятно са счупили фенер или са заспали, без да загасят огъня. Пожарът е унищожил всичко. Имах пари колкото да стигна до тук.

Значи затова се е върнал в Тексас. Нямало е къде другаде да отиде. Очевидно разоряването бе по-лошо от това да мразиш съпругата и децата си.

Арни избути назад стола си. Гледайки към Солти, той каза.

— Готов съм. Какво искаш да направим с Джаред днес?

— Опитайте да намерите свинете на Сара. Искam да знам къде са родили малките си.

— Някаква идея откъде да започнем търсенето?

— Аз знам — каза Джаред. — Мама ми каза, къде ги е намерила миналата година.

— Тогава да тръгваме — отвърна Арни. — Времето тече.

Роджър погледна към сина си.

— Той дори не може да ходи. Как ще търси свине?

Изражението на Солти стана грубо.

— Джаред не само обикаля наоколо като всички нас, а може и да язди. Помага ни много със събирането на говедата и жигосването им.

— Това дете може само да се пречка — настоя Роджър.

Солти удостои мъжа със слаба усмивка и се изправи.

— Сигурен съм, че не за първи път грешиш. Ако искаш да закусиш, по-добре яж по-бързо. Започваме работа след десет минути.

— Ти самият не си привършил!

— Изгубих апетит — Солти се обърна към Сара. — Вижте с Доби дали можете да откриете още добитък за жигосване.

Елън изглеждаше наранена, че нейното име не бе споменато.

— И аз ще помагам — напомни му тя.

— Знам. Разчитам на теб да се увериш, че Доби няма да избяга с жена ми.

Детето се изкиска.

— Доби не харесва момичета.

Младежът намигна.

— Харесвам момичетата, ако са красиви, колкото майка ти.

— Казах ти — рече Солти. — Дръж го под око — и излезе през вратата.

Роджър кипеше. Сара бе благодарна, че Солти бе овладял ситуацията засега, но нямаше да трае дълго. Самото присъствие на Роджър щеше да бъде източник на напрежение. Имаха нужда от крайно решение, но не знаеше какво трябва да бъде то. Не бе подала молба за развод, затова се страхуваше, че според закона, сега бе омъжена за двама мъже.

— Защо си се омъжила за него? — попита Роджър, когато всички излязоха.

Сара се изправи.

— Довърши си закуската. Когато Солти каже десет минути, има предвид точно толкова.

— Не отговори на въпроса ми.

Тя взе две чинии и ги занесе до мивката.

— Не е нужно.

— Ти си ми съпруга. Трябва да правиш каквото ти кажа.

Тя поклати глава.

— Никога повече няма да е нужно да правя каквото кажеш.

Роджър запрати ножа си върху масата.

— Аз съм ти съпруг. Имам правото да те накарам да ми се подчиниш!

Сара се обърна към него с ръце на кръста, довольна, че може спокойно да изрече следните думи:

— Ако само ме докоснеш, Солти ще те разкъса на парчета.

Роджър се засмя.

— Мислиш се за голяма работа.

Тя взе още две чинии.

— Аз не съм, но Солти е. Ако не ми вярваш, само ме наречи уличница. Това щеше да кажеш, нали? Ако от теб остане нещо, след като приключи, Арни ще нахрани прасетата с теб.

Изражението на Роджър беше презрително, но съдържаше и частица изненада и несигурност.

— Какво е станало с теб? Никога преди не си била такава.

Сара бе вдигнала чинията с наденички с намерението да я прибере, но се обърна към него.

— Това беше преди да бъда оставена да се справям сама с ранчо в продължение на шест години. Преди сама да отгледам две малки деца, докато върша всичко останало. Преди да се омъжа за човек,

който уважава интелигентността ми, колкото и моята личност, който вярва, че желанията и волята ми са важни, колкото неговите.

— Никой мъж не е толкова луд.

Сара се обърна към печката.

— Щях да се съглася с теб, преди да срещна Джордж Рандолф.

— Кой по дяволите е той?

— Бил е командир на взвод по време на войната. Женен е за жена, която обожава. А Солти ме накара да повярвам, че заслужавам да бъда обичана по същия начин, по който Джордж обожава съпругата си — тя взе чинията на Роджър и я остави в мивката.

— Върни я! Не съм приключил.

— Десетте ти минути изтекоха. Солти чака.

— Откъде знаеш?

Звукът от чук ясно се чуваше.

— Ето така, знам. Сега излизай от тук и отивай да му помогнеш. Никой не се храни на масата ми, без да е работил цял ден.

Роджър седеше неподвижно, взираше се в нея, очевидно раздвоен между импулса да я заплаши, както преди толкова много време, и чувството, че нещо важно се е променило, нещо, което не разбираше и не мислеше, че е възможно. Но таеше достатъчно съмнение, за да се изправи на крака и да излезе от стаята.

Сара не бе осъзнала колко е напрегната, докато на практика всеки мускул в тялото ѝ не започна да се отпуска. Промяната бе толкова внезапна, че почувства леко замайване и гадене. Гняв и шок бушуваха в нея. Шокът беше нов, но гнева стар. Роджър ѝ бе обърнал гръб само защото чувстваше, че тя е маловажна. Беше игнорирал децата си, защото не ценеше момичетата и не можеше да приеме син инвалид. Беше заминал за Калифорния, защото изглеждаше като лесен начин да забогатее. Не се бе интересувал достатъчно от семейството си, за да разбере дали са добре, имаха ли нужда от нещо, или дори дали бяха оцелели. Сега, когато нямаше други възможности, се бе върнал.

Сара започна да прибира храната. Месото можеше да се използва отново, а от качамака да се направи сос, но трябваше да измисли какво ще прави с останалите яйца. Не можеха да си позволят да изхвърлят храна. Завръщането на Роджър не бе променило това.

Тя се опита да прогони натрапника от ума си и започна да планира къде ще яздят днес. Роджър Уинборн вече нямаше да бъде част от живота ѝ, освен като баща на децата ѝ. Не можеше да става и дума за самата нея — щеше да направи, каквото изискваше законът, но когато всичко приключеше, нямаше повече да бъде негова съпруга. Тя вече имаше мъжа, от който се нуждаеше и неговото име беше Солти.

Луната и звездите бяха толкова ярки, а небето така безоблачно, че нямаше никакви изгледи да завали. Солти вдигна спалния си чувал, взе едно одеяло и се запъти към къщата. Беше решил, че Роджър ще спи в навеса, но не му се доверяваше, за да остане там. Надявайки се да го хване, ако смята да направи нещо глупаво и да предпази децата, той реши да спи на земята отвън.

Въпреки усложненията, които завръщането на Роджър бе внесло в живота му, Солти бе преодолял скритата си ярост. Изясняването на обстоятелствата около двата брака щеше да бъде досадно и неприятно, но ставаше въпрос за закони, а не за проблеми, които се влияеха от лични чувства. Солти беше като пребит. Да прекараш цял ден с Роджър Уинборн бе най-изтощителното нещо, което бе правил някога. Мъжът можеше да изчерпи търпението и на светец, а Солти никога не бе претендирал, че е такъв.

Провери кравите, които Сара и Доби бяха докарали, за да се увери, че не са съборили оградата на корала в търсене на начин да се измъкнат. Щяха да минат няколко дни, докато ги жигосат. Трябваше да подсили корала и да го разшири, особено когато Джордж Рандолф изпратеше бичето. То трябваше да се държи в ограждение и да карат кравите при него. Беше твърде ценно, за да го оставят на свобода.

Пилетата нощуваха в тревата в оградения им двор. Прасето ровеше наоколо в търсене на храна. То бързо наддаваше. Солти трябваше да реши дали да затвори дивите свинчета, когато пораснеха достатъчно, за да се отбият, или да ги остави да се грижат сами за себе си. Съмняваше се, че ще може да им набавя достатъчно храна, за да ги угои добре, но не искаше да ги изгуби заради койотите или вълците. Храната на шест души за следващата година зависеше от тях.

Градината растеше добре. Смяташе да засади боб и грах, а устата му се напълни със слюнка при мисълта за пресни домати. Щеше да

има царевица и тикви. С малко късмет, катериците нямаше да изядат всички орехи от горичката до потока. Имаше още много работа за вършене, но като цяло всичко изглеждаше благоприятно. Присъствието на Арни и Доби правеше нещата много различни. Роджър беше друго нещо.

С добра помощ, Солти щеше да успее да довърши допълнителната стая след няколко дни. Предполагаше, че всеки мъж е способен на просто дърводелство. Ако не, поне щеше да помага. Вероятно Роджър би могъл да прави и двете със задоволително умение, но той беше най-мързеливия, най-дребнав мъж, който беше срещал. Всичко, на което беше способен, бе да говори, да задава въпроси, да прави предположения и да се опитва да убеди Солти, че не е законния съпруг на Сара. Че бракът ѝ с него е лесно поправим инцидент. На Солти му бе нужна почти всяка частичка търпение, за да го игнорира.

Когато достигна къщата, той спря, за да реши, къде е най-добре да разположи постелята си. Не искаше да спи пред стълбите, но не смяташе и да е отдалечен на повече от десет фута от тях. Нямаше да допусне Роджър да се опита да промъкне вътре. Накрая се спря на място, на около шест фута от верандата и разстла спалния чувал. Намести възглавницата си и сгъна одеялото на две. Очакваше, че навън ще е доста по-студено, отколкото в бараката.

Въпреки умората, беше твърде изнервен, за да заспи. Трябваше да измисли как да поправи нещата. Роджър бе провалил вечерята на всички. Нещата, които казваше, изглежда бяха предназначени да обидят или ядосат някой. Джаред намръщено бе стиснал устни. Арни кипеше мълчаливо, докато Доби се опитваше да парира подигравките му. Сара се разстрои толкова, че пребледня. Дори жизнерадостната Елън беше мълчалива. Накрая Солти каза на Роджър да млъкне. Доби рече, че говори повече от жена. Джаред реши, че му се иска баща му никога да не се бе връщал от Калифорния. Сара му заяви, че ще трябва да яде отвън сам, ако не спре да разстройва всички.

Очевидно Роджър се учеше да приема много неща, с които не бе свикнал, но бившата му съпруга да му говори по този начин не бе едно от тях. Мъжът пребледня. Вероятно щеше да изрече нещо ужасно, ако Доби не бе заплашил да натика нож между ребрата му. Тогава той каза:

— Никога не съм мислел, че ще дойде ден, в който жена ще си помисли, че има правото да казва на съпруга си, какво да прави.

— Ти не си ѝ съпруг — каза Арни. — А Солти.

Роджър бе потънал в мрачно мълчание и когато всички приключиха с яденето, се изстреля навън. Солти не знаеше къде е отишъл и не го интересуваше, стига да стоеше далеч от ранчото и къщата. Надяваше се да не го види до сутринта.

Но не беше писано желанието му да се изпълни.

— Какво правиш тук?

Солти вдигна поглед, за да види как Роджър приближава със завивки под ръка.

— Нещо не е наред със завивките ти ли? — попита той.

Роджър забави крачка.

— Реших, че не искам да спя в бараката.

Солти усети как мускулите му се напрягат.

— Можеш да спиш навън, ако искаш, но в навеса е по-топло. Все още е студено през нощта.

— Не искам да спя и отвън. Ще спя в къщата.

— Вече ти обясних, защо не можеш да спиш в къщата — отвърна Солти. — Леглата на Елън и Джаред са в едната стая, а Сара спи в другата.

— Искаш да спиш със Сара, когато довършиш допълнителната стая, нали?

— Разбира се. Тя е моя жена.

— Защо не спиш с нея сега?

— Това е между мен и нея.

— Не звучи сякаш иска да бъде твоя съпруга, щом не желае да спи с теб.

Очевидно се опитваше да вбеси Солти, да го подтикне към действие. Той реши да го разочарова като не отговори. Стратегията беше успешна, защото Роджър присви устни и погледа му се изостри.

— Не си никакъв мъж, щом не можеш да убедиш съпругата си да спи с теб. По дяволите, аз спях с нея всяка нощ, независимо дали искаше, или не.

— Аз не съм ти — каза Солти.

— Със сигурност не си. Никога не бих си позволил да бъда под чехъла на някоя жена, най-малко на съпругата си.

Роджър очевидно не разбираше любовта или не вярваше, че съществува. Със сигурност не и в този вид, в който изискваше взаимно уважение и съобразяване с партньора.

— Няма смисъл да говорим за това. Сега се обърни и се връщай в навеса.

— Не смятам да насилвам Сара — отбеляза Роджър. — Елън може да спи със Сара, а аз на нейното легло.

— Няма да спиш в къщата — повтори Солти.

— Предполагам, че ще трябва да променя мнението ти.

Роджър хвърли завивките и приближи Солти със свити юмруци, готови за нападение.

ГЛАВА 22

Солти бе очаквал, че напрежението между него и Роджър в един момент ще прерасне в размяна на удари. Той неохотно се изправи на крака и направи последен опит за мирен изход.

— Защо не улесниш всички ни и просто не отидеш да спиш в навеса?

— Това е моята къща, Елън и Джаред са мои деца, а Сара моя съпруга. Имам пълното право да спя вътре. По дяволите, мой дълг е.

— Няма да ти позволя да влезеш.

— Как ще ме спреш?

— С всичко, което е нужно.

Мъжът нападна Солти, като бик, с наведена глава, размахвайки ръце. Солти не знаеше дали му е вършело работа в златните мини. На него никога не му бе помагало в сбиванията с другите момчета в града, докато растеше. Той отстъпи и просто остави мъжа да се препъне.

Роджър се изправи с изненадана усмивка на лицето.

— Ти се страхуваш от мен.

Солти поклати глава.

— Просто ти давам шанс да се върнеш в бараката. Няма да спиш в къщата.

Усмивката все още си стоеше на мястото.

— Мисля, че се страхуваш.

— Ако станеш и се биеш като мъж, предполагам, че ще разбереш.

Обидата изтри усмивката от лицето на Роджър. Вдигайки юмруци, мъжът пристъпи към Солти, който се опитваше да определи какъв боец беше той. Роджър наистина ли разчиташе единствено на удари? Щеше ли да потърси повече телесен контакт, или щеше да го превърне в мач по борба?

Той стоеше самоуверено пред Солти, очевидно изчаквайки го да нападне първи.

— Няма ли да се биеш?

— Ти си този, който иска да се бие — отвърна Солти. — Всичко, което аз желая, е да не ти позволя да влезеш в къщата.

— Значи просто ще стоиш там?

— Докато не е нужно да сторя нещо друго.

Изглежда, Роджър не знаеше как да започне бой, освен да се нахвърли на сляпо върху противника си. Той се поколеба, преди да се приближи и отправи пробен удар.

Солти го парира.

— Ако си се бил така и в мините, нищо чудно, че са те изхвърлили от там.

— Не са ме изхвърлили. Аз напуснах — Роджър отправи нов удар, който Солти блокира също толкова лесно, колкото и първия.

— Станало ти е навик да бягаш рано, а? И армията ли напусна, преди да свърши войната?

— Ти, копеле!

Роджър нападна ядосано, но ударите му бяха несполучливи, защото Солти маневрираше наляво и надясно, докато сам раздаваше юмруци.

— Застани на място и се бий — извика Роджър. — Страх ли те е?

— Мога да спечеля тази битка по половин дузина различни начини — каза Солти. — Просто се опитвам да реша, кой ще бъде най-лесния.

Роджър нападна за втори път. Не беше трудно да го избегне и да нанесе остър удар в ребрата му, докато преминаваше тромаво. Мъжът се олюля, но се обърна и почти веднага нападна отново. Ударите бяха слаби и двамата скоро отстъпиха за кратка почивка, без много видими наранявания.

— Ако искаш да спечелиш бой — отбеляза Солти, — трябва да прилагаш постоянен натиск — той затанцува отново, улучвайки различни части от тялото на Роджър. — Не трябва да се опитваш веднага да нанесеш решителния удар — още два бързи в стомаха и се отдръпна от обсега му. — Поддържаш опонента си извън равновесие и в защита, без да знаеш, какво ще направиш после — той стовари бърз ъперкът и отскочи настрани, за да избегне удар в тялото.

— Стой мирно, ти кучи сине! — задъха се Роджър.

— Ако противника ти е по-голям, по-силен или по-тежък, е важно да продължаваш да се движиш — продължи Солти. — Най-

глупавото нещо, което можеш да направиш, е да се оставиш да бъдеш въввлечен в юмручен бой — те размениха няколко бързи удара и Солти отново затанцува.

— Всички тези неща, които говориш са пълни глупости. Просто протакаш.

Солти се ухили, което така разсея Роджър, че успя да му нанесе тежък удар в корема, последван от нов бърз в брадичката. Роджър залитна. Солти го удари половин дузина пъти, преди да се отдръпне извън обсег.

— Нека спрем — предложи Солти. — Няма да те пусна в къщата.

Роджър се приближи до него, вкопчиха се един в друг и започнаха да си раздават удари отблизо. Стомах. Ребра. Челюст. Нос. Гърди. Нямаше пощадена част. Роджър не беше добър боец, но бе силен, а ударите му болезнени.

Понесе се момчешки глас.

— Удари го отново. Не е достатъчно силно!

Солти бе толкова изненадан, че Роджър успя да нанесе удар, от който залитна. Той отстъпи няколко крачки назад.

— Влизай обратно вътре — каза той на Джаред.

— Не и преди да го повалиш на земята.

Роджър вложи цялата си тежест в удара. Това го забави достатъчно, за да може Солти да го избегне и сам да нанесе тежък удар.

— Точно така! — окуражаваше го Джаред. — Нокаутирай негодника.

— Защо подкрепяш него? — попита Роджър. — Аз съм ти баща.

— Никога не си бил и няма да бъдеш.

Липсата на лоялност в сина му, разяри мъжът толкова силно, че той се обърна, давайки на Солти възможност да нанесе няколко тежки удара. Роджър се препъна лошо, но не падна. Изправи се олюлявайки се и погледна свирепо, кървейки от носа и устата.

— Защо не спрем вече? — попита Солти. — Не искам да те унижавам пред сина ти.

Роджър не отговори, а се приближи отново за поредната серия от удари. Ставаше все по-слаб, но не бе готов да се предаде. Изглежда се налагаше някой от тях да бъде нокаутиран. Солти бе твърдо решен да не бъде той.

Докато губеше енергия, ударите на Роджър отслабваха и той започна да се обляга на Солти, да обвива ръцете си около кръста му и да стоварва неефективни удари по гърба му. Накрая Солти го удари в бъбрека и мъжът падна на колене.

— Готов ли си да приключиш сега?

Противникът му се изправи на крака и нападна, но в хода му липсваше посока.

— Нокаутирай го — каза Джаред. — Мразя го.

Солти нанесе още два удара.

— Не го мразиш. Просто си му ядосан.

— Мразя го. Искam да го убиеш.

С крайчеца на окото си, Солти забеляза Арни да се приближава откъм фургона. Доби го следваше. Това го разсея толкова, че Роджър успя да нанесе удар.

— Съсредоточи се — извика Арни.

— Ще бъде по-лесно без публика — изсумтя Солти.

Гледката изглежда зареди Роджър с енергия. Той нанесе вихрушка от силни удари и на Солти му трябваше малко време, за да възвърне равновесието си.

— Стига си го щадил — извика Доби. — Сложи край на това, за да мога да поспя малко.

— Всички имаме нужда от сън — Сара бе излязла от къщата.

Развълнуван писък подсказа на Солти, че и Елън е навън. Това се превръщаше във фарс. Трябваше да сложи край на боя и то възможно най-бързо.

Той изчакваше възможност. Когато Роджър замахна, пропусна и загуби равновесие, Солти се размърда. Той нанесе нова серия от удари в корема му. Докато се превиваше от болка, Солти го удари с коляно в челюстта.

— Браво! Удари го пак!

Роджър бе победен, но все още не се предаваше. Когато се изправи и замахна, Солти го довърши с директен удар в гърлото. Мъжът се свлече хриптейки тежко.

— Той ще умре ли? — попита Елън.

— Не — отвърна Арни. — Ще живее, за да превърне живота на някоя друга жена в ад — после се обърна и се оттегли.

— Искаш ли да ти помогна да го завлечем до навеса? — попита Доби, поглеждайки към хриптящия и кървящ Роджър.

— Отивай да се наспиш — отвърна Солти. — Той може да се справи и сам.

— На мен не ми изглежда така — каза Елън.

— Искане ми се да го беше убил — изръмжа Джаред, после намести патерицата под мишницата си и влезе вътре.

— Зле ли е ранен? — попита Сара.

Солти го погледна.

— Не. Просто има нужда от няколко минути да възстанови дишането си.

— Никога не съм присъствала на бой — каза Елън. — Мислиш ли, че ще иска да се бие пак?

— Да се надяваме, че не — отвърна Сара. — Сега е време да се връщаш в леглото.

— Но аз искам да видя какво ще стане, когато се изправи!

— Нищо няма да стане — обясни Солти. — Баща ти ще се върне в навеса и ще заспи.

Подобен безинтересен край очевидно разочарова Елън. Тя влезе вътре, без повече да протестира.

— Съжалявам за всичко това — каза Сара.

Солти сви рамене.

— Нищо не можеше да направиш. Роджър трябваше да се опита да влезе вътре, а аз да го спра. Сега, след като уредихме нещата, ще бъде по-лесно.

Сара знаеше, че Солти се опитва да я успокои. Може би щеше да бъде по-лесно в някои отношения, но нямаше да получат истинско облекчение, докато не намереха законно решение. Беше възможно тя да се разведе с Роджър и отново да се омъжи за Солти, но това щеше да отнеме много време и пари, които няхаха и щеше да прекара всички през емоционален кошмар. Той искаше да го избегне.

— Знаех, че ще опита да влезе вътре — призна Сара. — Оставих заредена пушка до леглото си.

Роджър успя да седне.

— Не би използвала пушка срещу мен.

— Само в краен случай.

— Но аз съм ти съпруг. Бяхме женени.

— Ти избяга и ни изостави. Сега си лягам. Ако искаш закуска и ти ще направиш същото. Ако отново се сбиеш със Солти, ще се наложи да си отидеш, докато не получи развод. Няма да ти позволя отново да съсипеш живота ми.

— Имам правото да бъда тук — настоя Роджър. — Без значение, какво мислите ти и този мъж.

Сара вече бе влязла, затова Солти отговори:

— Тогава не ме принуждавай да те изгоня. Сега се връщай в бараката — когато Роджър не показва никакви признаци, че ще вдигне завивките си, той попита: — Имаш ли нужда от помощ?

— Това не е краят — изръмжа Роджър.

— Съдията ще реши кой брак е законен, но дотогава ще спиш в навеса и ще вършиш своята част от работата. Ще уважавах Сара и няма да отправяш пренебрежителни забележки относно Джаред. Момчето показва повече кураж и решителност от нас двамата взети заедно.

Роджър изсумтя.

— Той е сакат.

— Ограниченията му са само физически. Един ден ще те накара да се гордееш да го наречеш свое дете.

Роджър се засмя.

— Как?

— Няма много неща, които не може да направи, когато го реши. Аз бих се гордял, ако е мой син.

— Взимай си го тогава — Роджър се наведе, за да вдигне завивките си. Боят, който бе отнесъл затрудни изправянето му, но Солти не изпита никакво съчувствие.

Роджър се обърна и погледна изненадано, когато Солти изръмжа:

— Ти, кучи син! Това, което си изстрадал, не е нищо в сравнение с онова, през което Джаред минава всеки ден и въпреки всичко, той го изтърпява с достойнство и кураж, докато ти хленчиш заради лошия си късмет и тормозиш всички, които са по-слаби от теб. Радвам се, че Джаред не е взел нищо от теб, освен външния вид. Той вече е два пъти повече мъж, отколкото ти си мислиш, че си.

— Ти не знаеш и едно проклето нещо за мен — извика Роджър.

— Знам, че си бил прекалено сляп, за да осъзнаеш, че си се оженил за прекрасна жена. Знам, че си твърде повърхностен, за да

знаеш, че деца като Елън и Джаред са дарове, които трябва да бъдат обичани много. Знам, че си бил твърде мързелив, за да ръководиш успешно ранчо. Виждал съм поне сто разстреляни момчета, които трябваше да се приберат при семействата си вместо теб.

— Бил си се във войната?

Солти игнорира въпроса.

— Толкова ли е нарушено зрението ти, че не можеш да видиш никой друг, освен себе си? Неспособен ли си да се интересуващ от някой друг, или просто смяташ, че е ненужно?

— Не знаеш какво...

— Как може да пропилееш толкова предимства? Дали са ти работещо ранчо, красива жена, която е желала да направи буквално всичко, за да спечели уважението ти и две прекрасни деца, готови да те обичат безрезервно. Само мъж, който е престъпно глупав би захвърлил всичко това.

— Какъв войник си бил? — настоя Роджър гневно.

— Дяволски добър, но потресаващото пилеене на животи ме научи на поне един урок, който ти никога не си разбрал. Всеки, млад или стар, обикновен или красив, е точно толкова важен, колкото съм и аз, следователно заслужава уважението ми. Ти си пропилял години, мислейки се за по-добър от останалите, защото си красив, но погледни се сега. Вероятно си смятал, че сам ще спечелиш войната, само че никога не си се издигнал повече от обикновен пешак. Преследвал си мечтата за лесно забогатяване и накрая си свършил с нищо. Никога не си ценял семейството си, докато не ти е останал никой друг, към когото да се обърнеш.

Роджър понечи да отговори, но се отказа.

— Можеше да се превърнеш в герой за децата си, като просто се прибереш у дома. Не е било нужно да печелиш битки, да бъдеш богат или красив. Всичко, което е трябвало да направиш, е, да бъдеш техен баща.

— Те бяха бебета.

— Бебетата растат. Но не си могъл да погледнеш отвъд увредения крак на Джаред повече, отколкото си можел да видиш, че Сара е повече от просто съпруга, собственост, която да притежаваш като добитък. Със своята слепота, си пропилял двата най-ценни дара, които човек би могъл да има. Вярна жена и любящи деца.

— Знам, че не направих всичко по силите си...

Солти не го остави да довърши.

— Не си направил нищо друго, освен да мислиш за себе си.

— Върнах се.

— Защо?

Роджър изглежда търсеше отговор. Може би за първи път в живота си щеше да признае, че е сгрешил.

— Усетих, че тук ми е мястото. Никъде другаде не можах да се почувствам у дома.

Солти не бе сигурен дали той има предвид, че никъде другаде не е могъл да продължи да живее, без да се съобразява с никой друг, освен себе си, но искаше да повярва, че у него се крие частица човечност. Войната го бе променила. Вероятно бе сторила същото и с Роджър.

— Ранчото никога повече не може да бъде твой дом, но това е нещо, което ще изясним по-късно. Лягай си. И двамата имаме нужда от сън.

Той въздъхна, докато наблюдаваше как Роджър куцука към навеса. Беше уморен от него. Предпочиташе да мисли за Сара, за начина, по който я усещаше в ръцете си, по който отвърщаше на целувките му, по който го погледна, когато й каза, че я обича. Роджър бе по-голяма пречка за щастието им, отколкото укрепването на ранчото, но въпреки всичко, щеше да намери решение. Бе намерил всичко, което искаше от живота и нямаше да остави безполезен негодник като Роджър Уинборн да му го отнеме.

Сара не можеше да заспи. Беше разстроена, че Солти се чувства длъжен да спи отвън на земята, за да я пази от Роджър. Ядосваше се, че бившият ѝ съпруг все още мислеше, че има право над тялото и над живота ѝ. Беше бясна, че бе принудил Солти да се бият.

Ставайки все по-нервна с всяка минута, тя стана от леглото и облече една роба. Близостта на Солти бе друга причина, поради която не можеше да спи. Не можеше да спре да мисли за изминалата нощ. Не само за физическото удоволствие, макар че то бе истинско откритие. Беше ѝ трудно да повярва, колко много го обича и колко щастлива бе, откакто разбра, че той отвърща на чувствата ѝ. Знаеше, че трябва да си

ляга, че трябва да остане в стаята си, или поне да не излиза от къщата, но не си направи труда да се разубеждава за онова, което бе решила да стори. Обу груби чехли, завърза робата и излезе от стаята. Отиваше при Солти.

Внимателно отвори входната врата в случай, че той бе заспал, защото не желаше да го буди или тревожи. Просто искаше да почувства, че е близо до него, да усети топлото му и успокояващо присъствие. Никога не си бе представяла, че мъж може да има такова влияние над нея.

Солти лежеше на една страна, с гръб към къщата. Той издърпа одеялото до брадичката си, за да прогони нощния студ. Тази гледка я накара да пожелае да го прегърне и да го задържи, докато го стопли.

— Защо не си в леглото? Утре ще си изтощена.

Тя се усмихна.

— Трябваше да се досетя, че си ме чул.

— Не биваше да излизаш.

— Не можах да заспя.

— След малко ще се появи Джаред. След него и Елън. Щом тя започне да задава въпроси по нейния тих, приглушен начин, цялото ранчо ще е станало.

Сара се засмя. Само Солти можеше да се пошегува с подобна ситуация. Нищо чудно, че и нейното настроение бе повишено напоследък.

— Точно сега мисля за много неща едновременно, а присъствието ти ме успокоява.

Солти се обърна.

— За пръв път някой се чувства по този начин с мен — каза той.

Тя поклати глава.

— Съмнявам се. Но ти направи какво ли не за мен и децата. Не знам как изобщо бих могла да ти се отплатя.

— Ако продължиш с подобни изявления, нищо няма да ме спре да ти покажа — очите му светнаха похотливо.

— И аз си го помислих — прошепна тя. — Много ли е ужасно жена да го признае?

Той поклати глава.

— Нормално е жена да се наслаждава да бъде с мъжа, когото обича, така че не виждам никаква причина, поради която да не може да

го каже.

Тя седна на стълбите и зави краката и стъпалата си с робата.

— Жените не говорят за това, какво е да бъдат с мъж.

Той се ухили.

— Момчетата не говорят за нищо друго.

— Мислиш ли, че съм по-различна от другите жени?

— Нормално е за една жена да се наслаждава, когато е с мъж.

Ако ли не, то е защото е прекалено уплашена.

— Аз се страхувах, но вече не — каза тя.

Солти го бе променил.

Дори на лунната светлина, можеше да види как погледа му омеква.

— Ти не се страхуваш от нищо. Ти си най-смелата жена, която познавам.

Никой никога не бе мислил, че тя е смела и умна. Или такава, на която може да се разчита. Това, че мъж, който бе преживял война, казваше подобно нещо, го правеше още по-прекрасно.

— Просто направих това, което трябваше.

— Без ничия помощ. Ти си забележителна жена, Сара Уилър.

Сара Уилър. Все още ѝ беше трудно да спре да мисли за себе си, като за Сара Уинборн. Споделянето на името на Солти я караше да се чувства по-близка до него, да иска да е близо до него. Физически. Нуждаеше се от докосването му, топлината... увереността му в бъдещето. За пръв път в живота си не се чувстваше самотна.

— Трябва да влизаш вътре — повтори той.

— След малко — тя се изправи на крака. — Просто исках да прекарам още няколко минути с теб.

— Нека дойда при теб — Солти уви одеялото около себе си и когато забележа усмивката ѝ, каза: — Трябва да запазим приличие. Аз по бельо? Не бих рискувал Елън да гледа през прозореца и да разкаже на всички на закуска своята версия на това, което е видяла.

— Искам да ни види как се държим за ръце, дори как се целуваме, за да се научи да не се страхува от любовта — тя се премести, за да направи място на стъпалото до нея.

— Елън не се страхува от нищо — Солти обви ръка около нея. — Защо би се страхувала? Тя има теб за пример.

Сара се отпусна в прегръдката му. Беше странно, че ѝ беше по-лесно да повярва, че Солти я обича, отколкото да приеме, че ѝ се възхищава, но щеше да поработи върху това. Чувството ѝ харесваше.

— Елън взима и теб за пример. Както и Джаред.

— Ти имаш най-голямо влияние — той бързо я целуна. — Справила си се чудесно. Те са прекрасни деца.

Тя предпочиташе да я целува заради самата нея, а не заради начина, по който е отгледала децата си, но щеше да приеме всяка целувка, по всяко време, поради каквато и да е причина, стига да беше от Солти.

— Може ли да получа малко от одеялото? Студено е.

— Виждала ли си ме по дълго бельо? Нямах никакъв шанс.

Тя се изкиска.

— Виждала съм те и по по-малко — прошепна тя. — Искam отново да те видя по този начин.

— Както и аз, но мисля, че предния двор не е най-удачното място.

Тя се опита да се въздържа, но отново се изкиска.

— Знаеш, какво имам предвид.

— Разбира се, но се опитвам да не мисля за него. Освен това...

— той не довърши изречението, но нямаше и нужда. И двамата знаеха, че пристигането на Роджър бе променило всичко.

Макар бившият ѝ съпруг да бе биологичния баща на децата, Солти щеше да бъде много по-добър баща и съпруг. Тя трябваше да измисли начин да пропъди Роджър от живота им завинаги.

— Не искам да мисля за него. Той вече не е важен. Само ние.

Солти я прегърна.

— Това е моето момиче.

— Аз съм твоето момиче, нали? — тя го погледна с надежда.

— Единствената, която съм имал и която съм искал.

— Добре. Ще издера очите на всяка жена, която те погледне повторно.

— Всяка друга красива жена на света може да падне в краката ми, но никога няма да я забележа. Никога не взимам нещо второкачествено.

Сара знаеше, че не е толкова красива, но беше хубаво, че Солти го мисли.

От начало, тя не го намираше за особено красив. Сега се чудеше как е могла да бъде толкова сляпа. Имаше приветливост в лицето на Солти, която се съчетаваше със силата на характер и тяло. Очите му бяха отворени и мили, устните строги и все пак меки. Слабото му лице сочеше за живот на дисциплина и тежка работа, ленивата му усмивка бе доказателство за вярата му в добрината на останалите. Беше толкова просто и обикновено... и същевременно рядко, и разбираше значимостта му, защото бе изпитала отсъствието му.

Тя стисна Солти.

— Очаквам да забелязваш другите жени, но няма да бъде проблем, стига да бъдеш с мен.

Те потънаха в приятно мълчание за няколко мига, наслаждавайки се на тишината на нощта и удоволствието от компанията на другия. Беше нещо, което Сара никога не бе преживявала. Целият ѝ живот бе надпревара да свърши нещо или да избегне друго.

Всичко беше различно сега, когато Солти бе тук. Тя не се чувстваше толкова претоварена. Имаше помощта на мъжа, когото обичаше и който обичаше нея и децата ѝ. След толкова много години, гледайки как живота ѝ се разпада, сега той бе поел във възможно най-добрата посока.

— Обичаш ли да стоиш навън вечер? — попита Солти.

— Не знам. Никога преди не съм го правила.

— Аз го правех, докато растях и особено по време на войната. Имам чувството, че света спира през нощта, оттегля натиска и нуждите си и ме оставя съвсем сам. Дава ми възможност да реша кое е важно.

— Кое? — попита тя.

— Ти. Децата. Това място.

Скелет дойде бавно от сенките на навеса.

— Какво правиш ти тук? — попита Солти. — Казах ти да наглеждаш Роджър.

Игнорирайки го, кучето отиде до спалния чувал на Солти, подуши го и се настани.

Сара се засмя.

— Очевидно му липсваш.

— Хубаво е да го знам, но не и ако мисли, че може да вземе леглото ми.

— Можеш да споделиш моето — тя нямаше намерение да го изрича, не искаше да го притиска, но не можеше да спре да мисли за него цяла вечер. — Съжалявам, не трябваше да го казвам — тя сведе разкаяно поглед, — но искам да спиш с мен, макар да знам, че не можем заради...

Солти повдигна брадичката ѝ и я накара да замълчи, притискайки пръст към устните ѝ.

— И аз се чувствам по същия начин.

— Опитах се да не мисля за това, но не мога да се спра. Искam ръцете ти да са увити около мен, да се сгуша в теб, да положа глава в извивката на врата ти. Искam да се събуждам и да виждам главата ти на възглавницата до моята. Искam да мога да се пресегна и да те докосна, когато пожелае, да хвана ръката ти, да те целуна. Ала не мога да го направя, защото Роджър е тук и ме ядосва повече от всякога.

Солти я придърпа по-близо и я целуна по главата.

— Скоро ще можем да правим всичко това, дори и повече.

— Кога? Не искам да чакам. Имам чувството, че всяка минута, през която Роджър е тук, се превръща в час.

— Не знам. Трябва да се консултираме с адвокат.

Тя се притисна по-близо.

— Знам. Но се страхувам. Страхувам се, че всичко ще ми бъде отнето, точно когато го намерих.

Той поклати глава.

— Нищо няма да ти бъде отнето. Просто отложено.

— Тогава защо не се чувствам така?

— Защото и двамата го искаме отчаяно.

— Мислиш ли, че Скелет иска нещо?

Солти изглеждаше изненадан.

— Защо?

— Той се взира в теб и скимти.

Скелет бе наострил уши, а погледа му бе съсредоточен към тревата. Солти се обърна към него и каза:

— Тихо. Не виждаш ли, че... — той спря, погледна към тъмния кръг от дървета около къщата и обратно. — Чуващ нещо, нали?

Мятайки опашка, кучето се изправи на крака. То притича до Солти, притисна нос в ръката му и отново изскимтя.

— Покажи ми къде е.

Скелет се обърна към дърветата. Наежи се, а скимтенето премина в ръмжене. Той притича няколко стъпки и се обърна, а ръмженето се надигаше дълбоко от гърлото му.

— Искан да го последваш — каза Сара. — Мислиш ли, че Роджър отново се опитва да се промъкне в къщата.

Солти се пресегна за панталона си.

— Ако е така, ще го прикова за стената.

Скелет бе прекосил половината двор и ръмжеше настоятелно.

— Може би просто трябва да му кажа, че не го обичам. Мога да дам дузина причини. Може би това ще го накара да си отиде — Сара знаеше, че се вкопчва като удавник за сламка. Съмняваше се, че Роджър изобщо го интересуваше.

Скелет се обърна и излая. Солти му се скара.

— Млъкни, по дяволите, преди да си събудил всички. Идвам възможно най-бързо — той взе ботушите си и напъха краката си в тях. — И сто причини няма да са достатъчни — каза той на Сара. — Ще се върна веднага, щом разбера, какво е намислил.

Докато се пресягаше към пушката си, която лежеше до спалния чувал, Скелет избухна в неудържим лай и изчезна в тъмнината.

— Проклето нетърпеливо куче. Може би той ще се погрижи за Роджър вместо мен.

— Недей да го застрелваш — примоли се Сара.

Все пак беше баща на децата й.

Солти се засмя.

— По-скоро ще стоваря пушката върху главата му. Въпрос на време е някой да го научи...

Изстрел от пистолет проби тишината и Солти се наведе, бягайки през двора.

— Ако копелето е застреляло кучето ми, ще го убия.

ГЛАВА 23

Настървен лай му подсказа, че Скелет не е наранен, но Солти все още ругаше на всяка крачка. Ако пак се наложеше да тича, трябваше да си купи нови обувки. Тези ботуши щяха да го осакатят.

Той премина през пояса от дървета към откритото пространство зад тях. Насочи се към бараката, но лая на Скелет идваше откъм корала, затова смени курса. Какво правеше Роджър там? Със сигурност не беше достатъчно глупав, за да се опита да открадне нежигосаните крави. Не можеше сам да стигне далеч с толкова много добитък, а още по-малко да го жигоса.

Доби се задаваше откъм фургона, който споделяха с Арни.

— Какво по дяволите става? — попита младия мъж. — Никога не съм виждал Скелет да се държи толкова лудо — Арни го следваше на известно разстояние, обличайки риза, докато бяга.

— Не знам, но е при корала.

— Мислиш, че Роджър се опитва да открадне конете?

Роджър можеше да продаде двата коня на Солти за най-малко сто долара всеки. Не изглеждаше вероятно да е донесъл някакви пари от мините, така че може би беше достатъчно отчаян, за да се превърне в крадец на коне.

— Ако докосне моят, е мъртвец — промърмори Доби.

Солти се чувстваше по същия начин. Все пак нямаше да изглежда добре вторият съпруг на Сара да застреля първия, независимо от провокацията. Хората щяха да помислят, че обвинението е само прикритие за убийството.

— Не можем да сме сигурни, че Роджър е замесен — каза той. — Може да спи.

— Не и ако е казвал истината, когато разказа, че докато е бил в златните мини е можел да чуе кога някой си поема дъх.

Дробовете на Солти започнаха да горят, докато бягаше. Можеше да работи колкото всеки мъж, върху седлото или не, но не беше бърз в тичането. Краката му започваха да треперят и му се прииска корала да

беше по-близо до къщата. Вятърът така или иначе рядко духаше от тази посока.

Втори изстрел го накара да забрави за горящите си дробове и треперещи крака. Един можеше да е случаен, но втори не. Нещо сериозно се бе объркало.

— Какво мислиш, че става? — попита Доби.

Солти нямаше отговор, затова не похаби въздуха, от който имаше нужда, за да следва темпото на младия мъж.

След като преминаха дъбовата горичка, вече можеше да види корала. Изглежда вътре бе настъпил смут, но въртящите се в кръг животни закриваха гледката му. Единственото, което можеше да види бе мъж, възседнал кон в центъра на суматоката. Беше Хенри Уолъс.

— Какво прави това копеле тук? — попита Доби.

Солти не отговори, защото беше по притеснен от мъжа по белъо, вкопчен в седлото на Уолъс. Можеше да бъде само Роджър Уинборн, а Хенри бе насочил пистолета си към него.

Без да забави крачка, Солти опря пушката на рамото си и стреля. Знаеше, че няма начин да уцели Уолъс, без да спре, за да се прицели, но искаше само да му попречи да застреля Роджър.

Изстрела отвлече вниманието на Уолъс от Роджър, но го насочи към Солти и Доби. Той бързо изстреля два куршума към тях. За щастие и двата не улучиха.

— Кучи син — избухна Доби. — Той стреля по нас.

Солти не отговори. Опитваше се да измисли начин да залови Уолъс. Ако се измъкнеше, вероятно щеше да принуди работниците си да се закълнат, че е бил цяла нощ в ранчото си и да избегне правосъдието.

— Да се разделим — каза той на Доби. — Тъй като си с десет години по-млад и по-подвижен, виж дали ще можеш да заобиколиш корала и да отидеш зад него.

— Той ще те застреля, ако се приближиш — предупреди Доби.

— Не смятам да бъда лесна мишена.

Очевидно, осъзнавайки, че скоро ще се изправи пред двама въоръжени мъже, Уолъс избута Роджър с крак, обърна коня и се насочи към процепа в оградата на корала. Уинборн изчезна измежду кръжащите животни. Солти реши да остави Уолъс да се измъкне. Ако

не стигнеше бързо до Роджър, той можеше да бъде стъпкан до смърт. Не спря, за да се запита защо защитава мъжа.

Прескачайки оградата на корала, Солти побягна, викайки с цяло гърло, за да разгони кравите и конете и почти стъпка Роджър, който лежеше повален на набраздената земя. Кръвта по белъто му показваше, че е ранен. Калта по дрехите му предполагаше и че е бил стъпкан няколко пъти.

Като остави пушката си настрана, Солти коленичи до него.

— Какво правиш тук?

Очите на Роджър бяха отворени, но замъглени от болка. Думите му излизаха на пресекулки, всяка изричана с усилие.

— Чух това... проклето куче... да лае. Излязох, за да го накарам да млъкне. Видях Уолъс... да издърпва коловете... на корала.

— Не е трябвало да опитваш да се справиш сам с него.

— Не можех да оставя копелето да... открадне... кравите на децата ми... Трябваше да го спра.

— Трябваше да ме извикаш.

— Искях... да направя нещо... за тях... сам.

— Не и без оръжие.

— Не мислех, че ще ме простреля. Стреля... първо... по кучето.

Арни пристигна.

— Спри това — нареди Солти на Доби, който се опитваше да прогони останалия добитък. — Иди да кажеш на Сара, че с Арни ще занесем Роджър в къщата. Прострелян е. Може да има и няколко счупени кости.

— Хвани Уолъс — изстена Роджър.

— Ще го хвана. Точно сега трябва да се погрижим за теб.

Роджър се опита да говори, но думите бяха толкова неясни, че Солти не успя да го разбере. Мъжът изстена от болка, когато го повдигнаха. Солти го хвана за ръцете, а Арни за краката и се запътиха към къщата.

— Мислиш ли, че ще оцелее? — попита Арни.

— Няма как да знам, преди да погледна раната му. Ще му е нужен лекар. Има ли на близо?

— Най-близкия е в Остин или Сан Антонио.

— Без лекар — каза им Роджър. — Виждал съм... твърде много... през войната.

Щеше да отнеме повече от ден с фургон, за да стигнат до някой от градовете. Солти не бе сигурен, че Роджър ще преживее пътуването.

— Сара може да се погрижи за теб. Тя ще знае, какво да прави — щеше да каже и още, но Роджър бе изпаднал в безсъзнание.

Той не искаше Сара да се грижи за Роджър. Не искаше да ѝ се налага да прави каквото и да е за мъжа, дори да прекара няколко минути с него, но трябваше да остави личните си чувства на заден план. Каквото и да усещаше, Роджър бе човешко същество.

Елън се изстреля към тях от сенките на дърветата близо до къщата и внезапно спря. Тя се втренчи в баща си с широко отворени любопитни очи.

— Мъртъв ли е?

— Просто припадна от болката — обясни Солти.

— Доби каза, че господин Уолъс е стрелял по него. Защо?

— Не знам — отвърна той.

— Попита ли го?

— Избяга, преди да успея.

— Защо?

Разликата между близнаците продължаваше да учудва Солти. Джаред щеше да замълчи и сам да се досети за всичко. Елън реагираше на събитията с едва контролирани изблици на енергия, а после мислеше.

— Не знам защо е бил тук — каза ѝ той. — Но избяга, след като простреля баща ти, защото знае, че това ще му докара проблеми.

— Ще го застреляш ли?

Солти предположи, че око за око е нещо логично, когато си на седем. Застрелваш някого и в замяна биваш застрелян. За съжаление или за щастие, нищо в живота не бе толкова просто.

— Задръж вратата — помоли той момичето, — по-тежък е, отколкото изглежда.

— Сложи го в моето легло — каза Сара, когато влязоха в къщата.

Солти влизаше за пръв път в спалнята ѝ и бе изненадан от нейната аскетичност. Освен леглото и скрина, нямаше други мебели, нито декорации. Дори картини на стените или завеси на прозорците.

Сара бе преbledняла, но изглежда се контролираше.

— Колко лошо е ранен?

— Още не знам.

— Ще умре — Солти не бе забелязал, че Джаред стои в ъгъла. Погледът на момчето бе съсредоточен в баща му.

— Не може да знаем това — каза Сара.

— Аз го знам.

Солти и Арни положиха Роджър на леглото и Сара разкопча ризата му. Кръв течеше от рана в горната дясна част на гърдите му. Беше невъзможно да се каже дали куршума е улучил жизненоважен орган. Солти положи ръка върху гърдите на Роджър и се наведе, за да чуе дали диша.

— Сърцето му все още бие и дробовете му изглеждат чисти.

— Можеш ли да извадиш куршума? — попита Сара.

— Виждал съм как става, но никога не съм го правил — отговори Солти.

Сара се обърна към Арни.

— Ами ти? — мъжът отстъпи назад.

— Не гледай мен — каза Доби. — Аз дори не знам, как да разпоря пиле.

Сара се вгледа в Роджър за миг. Той беше толкова блед, че приличаше на албинос. Дишането му беше повърхностно и затруднено. Около него витаеше изнервяща тишина, която нашепваше за смърт.

— Няма да преживее пътуване до Остин — реши тя. — И не мисля, че ще издържи, докато доктора стигне до нас, ако не извадим куршума.

Шест души се бяха събрали в малката стая и Солти можеше да усети петте чифта очи, вперени в него, в очакване на решението му. За миг се почувства паникьосан.

— Това, че съм виждал как лекарите вадят куршуми, не означава, че знам как да го направя — каза той. — Може без да искам, да го убия.

— Страхуваш се да не би някой да те обвини, че си опитал да го убиеш, за да останеш женен за Сара? — предположи Арни.

— Никой не би го помислил — настоя Доби.

Солти не беше сигурен.

— Мисля, че всички знаем, че единствения шанс, който Роджър има, е, да извадиш куршума — каза Сара. — Ако умре, Уолъс ще понесе вината.

Солти знаеше, че поне трябва да опита.

— От какво имаш нужда? — попита Сара.

Познание, опит и инструменти, които нямаше. Малко кураж също щеше да му е от полза.

— Остър нож и най-силния фенер, който имате — каза той. — Може да сгрееш и вода, за да го почистим.

— Аз ще донеса парцали — предложи Елън.

— Той ще умре — повтори Джаред.

Черногледството на момчето започна да дразни Солти.

— Ще направя всичко по силите си, за да не се случи.

Кожата на Роджър започваше да придобива варовит оттенък, който Солти бе виждал много пъти като предизвестие на смъртта. Сърдечният му ритъм също отслабваше. Каубоят не беше лекар, затова не знаеше, какво става вътре в тялото на Роджър. Можеше само да опита да извади куршума и да се надява мъжа да оздравее.

— Това е най-острия нож, който имам — ножът, който Сара му подаде изглеждаше достатъчно голям, за да разреже свински бут.

— Аз имам един — Доби бръкна в джоба си извади дълго, тясно острие.

— Трябва някак да го почистя.

— Защо? — попита Елън.

— По време на войната, докторите разбраха, че измиването на всичко помага за предпазване от инфекция.

Отне им няколко минути да запалят огън и стоплят вода, минути, които дадоха на Солти твърде много време да се запита, какво щеше да прави.

Сара сложи ръка на рамото му и го стисна.

— Спри да се съмняваш в себе си — каза тя. — Ти си най-добрия шанс, който той има.

— Как може да сме сигурни?

— Не можем да сме сигурни в нищо. Само да дадем най-доброто от себе си.

Това не изглеждаше достатъчно.

— Джаред, ела да си измиеш ръцете — каза Солти.

— Защо? — попита Сара.

— Защото пръстите му са много по-малки от моите. Колкото по-малко се налага да режа, толкова е по-голям шанса Роджър да се

възстанови.

Нито Сара, нито Джаред изглеждаха доволни, но не възразиха. Най-накрая водата беше гореща и Солти изми своите ръце, тези на Джаред и ножа. Не можеше да отлага повече. Състоянието на Роджър се влошаваше. Сърдечният му ритъм беше слаб, дишането променливо. Беше толкова блед, че сякаш всичката му кръв беше изтекла.

— Ще направя възможно най-малък разрез — каза Солти на Джаред, чувствайки вина, че моли за помощта му. Но момчето беше най-добрият шанс на Роджър. — Щом усетя куршума, искам да бръкнеш и да се опиташ да го извадиш.

Джаред изглеждаше почти толкова блед, колкото баща си, но кимна.

Първият разрез беше най-лош. След това стана по-лесно. Слава Богу, нямаше много кръв. Солти вкара проучващо пръст в раната. Усети неприятно чувство в стомаха си, от това, че пръста му е в тялото на друг човек. Всичко вътре беше меко, топло и влажно.

Избутвайки настрана безпокойството си, той започна да търси куршума. След няколко опита го намери. Изглежда се бе забил в мека тъкан, а не в кост.

— Надълбоко е — предупреди той Джаред. — Навътре и в дясно. Виж, дали ще можеш да го усетиш.

Джаред се поколеба само за кратко. С умерена твърдост, досущ като майка си, момчето пхна два тънки пръста в раната.

— Усещам го — каза той.

— Виж, дали ще можеш да го размърдаш.

Джаред погледна концентрирано.

— Мога да го помръдна — обяви той, — но не излиза.

— Ще трябва да го хванеш и да дърпаш.

— Има нещо твърдо.

— Продължавай да опитваш.

Твърдото вероятно беше ребро. Ако Джаред не можеше да изкара куршума с пръстите си, щеше да се наложи Солти да опита да го извади с ножа. Не искаше да го прави, защото рискуваше да нанесе още щети.

Джаред бръкна дълбоко в раната, опитвайки се да не я уголемява.

— Продължава да се изплъзва от пръстите ми.

— Ще го хванеш — каза Солти.

Всички други стояха неподвижно около леглото, а погледите им бяха съсредоточени в сцената пред тях. Телата им бяха напрегнати от страх и очакване. Много по-тежък товар от изваждането на куршум.

— Хванах го! — но Джаред остана концентриран, докато не издърпа куршума и не го вдигна.

— Нормално ли е да кърви толкова?

Въпросът на Елън насочи вниманието на Сара обратно към раната. Беше се напълнила с кръв, която се стичаше надолу.

— Има вътрешен кръвоизлив — каза Солти. — За съжаление, не можем да сторим нищо за него, освен да го превържем. Справи се чудесно — обърна се той към Джаред. — По-добре, отколкото аз бих могъл.

Момчето погледна към раната и обърна мрачен поглед към Солти.

— Но той все пак ще умре, нали?

Солти също се взря в кървящата плът. Изглеждаше зле, но поради някаква причина, не искаше да губи надежда.

— Нямате нужда от мен — каза Арни. — Смятам да си вървя.

— И аз — присъедини се Доби. — Ела с мен — обърна се той към Джаред. — Ще ти помогна да се измиеш.

— Солти, ти също си изцапан — отбеляза Елън.

Той погледна към окървавения нож в ръцете си.

— Отиди с Джаред и се почисти. Елън ще остане с мен — каза Сара.

В кухнята, Джаред остави Доби да измие ръцете му. Момчето наблюдаваше мълчаливо, докато Солти изми своите и ножа. Доби гледаше надолу, несигурен дали трябва да говори.

— Какво има? — попита Солти.

— Искаш ли да започнем да копаем гроб?

Солти се зачуди, колко ли възрастен трябва да си, преди смъртта да престане да бъде нещо, което се случва на другите хора. Безбройните жертви на войната не бяха успели да му помогнат да свикне. Изглеждаше крайно нечовешко да се говори за погребението на Роджър, докато все още е жив и то пред децата му, но смъртта идваше, без да пита.

— Не още. Сара трябва да реши къде да го заровим.
— Тогава отивам да спя.
— И ти трябва да се връщаш в леглото — каза Солти на Джаред.
— Не можеш да сториш нищо повече.

— Искам да остана с мама и Елън.

— Можем всички да постоим заедно — каза Солти.

Когато се върнаха в спалнята, почти нищо не се бе променило. Сара все още придържаше окървавения парцал към гърдите на Роджър. Елън стоеше до нея. Роджър изглеждаше по същия начин.

— Искаш ли да те сменя за малко? — попита Солти.

— Вече й предложих — отвърна Елън. — Не ми дава.

Солти искаше да отговори, но се страхуваше, че каквото и да каже, ще е погрешно. Сара не искаше Роджър да умре, въпреки че завръщането му бе усложнило нейния живот и този на децата. На Солти му се искаше децата да не стават свидетели на смъртта на баща си, но това изглеждаше неизбежно. Поне имаха шанса да го видят отново. Той се бе върнал и ги бе поискал. Може би беше достатъчно, за да компенсира изоставянето им.

Толкова се бе замислил, че не забеляза, кога Роджър бе спрял да диша. Сепна се едва когато Сара се изправи, сведе глава и изрече кратка молитва.

— Мъртъв ли е? — попита Елън.

Майка й кимна.

— Искаш ли да го облека? — попита Солти.

— Не. Аз трябва да го направя.

— Може ли да помогна? — попита Елън.

— Не — отвърна Сара. — Не, това е мое задължение.

— Хайде — каза Солти на Елън. — Отдавна трябваше да си в леглото.

Сара му отправи слаба благодарствена усмивка.

— Върни се, когато свършиш.

Не след дълго Елън и Джаред бяха сложени да спят. Солти остана няколко минути при тях, милвайки косите им като ги успокояваше. Те понасяха смъртта доста смело. Той реши, че е защото не са познавали Роджър. Предположи, че така е по-добре.

Върна се при Сара след около пет минути.

— Какво мога да направя?

— Седни до мен и ме слушай, докато говоря.

Така и направи.

Сара се пречисти. Тя разказа как не е искала да се омъжи за Роджър, как е умолявала баща си безрезултатно да не я принуждава. Описа го като разглезен младеж, безотговорен възрастен и нехаен съпруг. Разказа също как желанието ѝ за независимост се е противопоставяло на всичко, което той искал от живота, как опитите ѝ за промяна са се проваляли, защото той не е искал такава. Разказа за нещастieto му с Джаред, за отричането на семейството му от нея и децата ѝ. За гнева, който бе таяла към него, и който бе нараствал с всяко следващо изпитание.

После разказа как е осъзнала, че Роджър едва ли ще може да се промени, нито пък тя. Бракът им бил грешка и за двамата. Описа чувствата си, гнева, когато се бе завърнал, вината, че смъртта му е премахнала най-голямата пречка за щастieto ѝ. Разказа, колко много съжалява, че никога не е опознал собствените си деца и същевременно, колко е облекчена, че те никога няма да опознаят истинския му характер.

Накрая замълча. Солти не знаеше дали трябва да каже нещо в отговор. За него това беше непозната територия. Никоя жена не си бе изливала сърцето пред него. Не и по този начин.

Неспособен да стори нищо, той се пресегна и взе ръката ѝ. Беше загрубяла от тежката работа, но топла и мека. С въздишка, Сара вдигна поглед и му се усмихна. После се облегна на него. Постояха така няколко минути, а Солти все още се чудеше дали да каже нещо.

Когато накрая заговори, изглежда си бе възвърнала самообладанието.

— Сега ще го облека. Когато приключа, искам да го занесеш в трапезарията. Ще го погребем сутринта.

Елън дърпаше роклята си.

— Престани, преди да я скъсаш — скара ѝ се Сара.

Тя и децата бяха готови да излязат. Мъжете вече бяха положили тялото на Роджър в ковчег, близо до изкопания гроб.

— Защо трябва да съм облечена така?

— Хората винаги се обличат официално за погребения. В знак на уважение.

— Защо трябва да го уважаваме? — попита Джаред. — Той беше лош.

Трудно беше да се отговори на този въпрос. Чувстваше се като лицемер, задето караше децата си да почитат мъжа, който ги бе изоставил. Може би Роджър не беше виновен, че родителите му са го разглеждали заради външния му вид, карайки го да вярва, че заслужава нещо само защото го иска. Или пък той трябваше да има силата на характера, за да се пребори. Тя не можеше да каже. Всичко, което знаеше със сигурност в момента бе, че иска децата ѝ да мислят най-доброто за баща си, поне в аспектите, които можеха да повлияят на мнението им за тях самите.

— Хората невинаги правят каквото трябва, докато са живи. Просто трябва да вярваме, че баща ви е дал най-доброто от себе си.

— Може би го е направил — призна неохотно Джаред. — Но Солти никога няма да бъде такъв.

— Сигурна съм, че си прав — съгласи се тя. — Сега не бива да караме всички да ни чакат.

Отне почти цяла нощ, докато решат къде да погребат Роджър. Сара се спря на едно място в горичката, която обграждаше къщата. Така щеше да уважи позицията му като член на семейството, но и щеше да бъде отделен от новото семейство, което тя създаваше.

Когато излязоха, те закрачиха заедно — Елън от едната ѝ страна, Джаред от другата. Елън щеше да се превърне в красива жена, но Джаред щеше да стане разбивач на сърца. Тя намери за иронично, че детето, от което Роджър се беше отказал, ще е по-голям красавец и от баща си. Гордееше се с двамата. Бяха наследили само най-доброто от родителите си, без недостатъците.

Всички се събраха до гроба. Солти, Арни и Доби стояха срещу нея и децата. Сара знаеше, че трябва да каже нещо, но все още търсеше точните думи. Мълчанието се проточи.

Сега Роджър не изглеждаше толкова красив, но в него имаше човечност, която бе липсвала преди. Може би войната и двете години в златните мини го бяха научили на някои от уроците, които не бе запомнил преди. В крайна сметка, се бе върнал при тях. Може би наистина е искал да спази брачните си клетви, а не само да се измъкне

от финансовото затруднение. Може би причината за гнева му беше изненадата да завари друг мъж на своето място.

Тя прочисти гърло. Беше време.

— Събрали сме се да почетем паметта на Роджър Уинборн, син на Ансън и Джесика Уинборн, първи съпруг на Сара Петишал Уинборн и баща на Елън и Джаред Уинборн. Той беше радост за родителите си и любим на много хора, които го познаваха — това не беше твърде преувеличено. Разбираше се прекрасно с всеки, който не бе женен за него. — Той беше добър войник, който преживя войната и се върна при семейството си. Умря в опит да защити дома си.

Тя мислеше да каже повече, но главата ѝ беше празна. Роджър изглеждаше толкова спокоен и мирен, толкова обикновен, а не като мъжа, когото помнеше. Сякаш показваше, че разбира, че е време той да почива, а те да продължат напред. Може би в смъртта, я разбираше така, както не бе способен приживе.

— Готова ли си да го заравяме? — попита Солти.

— Да.

Солти и Доби сложиха капака на ковчега и го заковаха. Готвеха се да го спуснат в гроба, когато ги прекъсна пристигането на няколко ездачи. Надзирателят на Уолъс бе най-отпред. Той погледна ковчега със странно изражение.

— Какво правите тук? — попита Сара.

— Господин Уолъс излезе снощи и каза, че идва насам, но така и не се върна — той посочи ковчега. — Не се готвите да заровите него, нали?

ГЛАВА 24

— Това е баща ми — каза Елън на надзирателя. — Господин Уолъс го уби.

Мъжът отправи презрителен поглед към Солти.

— На мен ми се струва, че баща ти си е съвсем добре.

— Господин Бентън е втория ми съпруг — обясни Сара. — Роджър Уинборн беше първия. Той е бащата на децата ми.

— Дамата, за която всички мислехме, че е вдовица, изведнъж се оказва с двама съпрузи?

Сара бе толкова съсредоточена върху надзирателя, че не бе осъзнала, че Солти се е приближил, докато не застана помежду им.

— Ако имаш въпроси, ги задай възпитано и ще ти отговорим. Ако не можеш да го направиш, по-добре си тръгвай още сега.

Надзирателят го прониза с леден поглед, миг след което се отпусна в извинителна усмивка.

— Съжалявам, ако съм бил груб, но прекарахме цяла сутрин в претърсване на ранчото, без да намерим шефа или коня му.

— Не знам къде е господин Уолъс в момента, но беше тук снощи и искаше да прогони конете и кравите ни. Роджър, първият съпруг на Сара, се опита да го спре. Ние тримата видяхме как Уолъс го застреля. Не се втурнахме да го преследваме, защото бяхме по-притеснени за Роджър, който умря малко след това.

— Не познавам първия ти съпруг, а и не съм чувал много за него — призна надзирателя на Сара. — Къде е бил през цялото това време?

Солти понечи да възрази, но Сара положи ръка на рамото му, за да го спре.

— Хората трябва да знаят истината, без значение, колко неудобна може да бъде — каза тя. Обърна се към надзирателя на Уолъс и обясни: — Когато съпругът ми не се върна след войната, помислих, че е мъртъв. Вчера се появи. Беше шокиращо.

Надзирателят не каза нищо. Той продължи да гледа към ковчега и Сара знаеше какво си мисли.

— Солти, моля те отвори ковчега, за да покажеш на хората на господин Уолъс, че не погребваме работодателя им.

Солти изруга цветущо, но взе чука от Доби и откърти капака.

— Елате всички да погледнете — каза той на мъжете на Уолъс.
— Не искам никакви въпроси, относно това кой е вътре.

— Никога не съм виждал Роджър Уинборн — отбеляза надзирателя.

Очевидно двама от другите мъже го познаваха. Те слязоха от конете и отидоха до ковчега. Беше нужен само един поглед, за да се съгласят, че това е Роджър.

— И казвате, че господин Уолъс го е застрелял? — попита надзирателят. — Това няма никакъв смисъл. Защо би го направил?

Джаред пристъпи напред.

— Опитваше се да открадне кравите ни.

— Защото мислеше, че ние крадем неговите — каза Сара.

— Защо би се съмнявал в подобно нещо? — попита надзирателят.

— Чу какво каза миналата седмица — припомни му Солти. — Беше ядосан от цялата ситуация. Събрахме няколко нежигосани крави от нашата земя и ги прибрахме в корала с конете. Уолъс очевидно е искал да ги изведе от там. Кучето ни предупредило Роджър. Уолъс застреля Роджър, когато той се опита да го издърпа от седлото. Мога само да предположа, че Уолъс не се е прибрал, защото ще бъде арестуван за убийство.

— Той казва истината, Гари — каза Доби на надзирателя.

— Бях малко зад тези двамата — добави Арни. — Но със сигурност видях как Уолъс застреля Роджър. Когато ни забеляза, го изрита и избяга.

— Не очаквай да направя нещо по въпроса — заяви Гари. — Няма да предам работодателя си заради нещо, което не съм видял. От къде да знам, че казвате истината?

— Не ми харесва мисълта да работя за убиец — каза единия от мъжете на Уолъс.

— И на мен — присъедини се другият.

— Не знаете дали е извършил убийство — възрази трети от работниците. — Имате само думата на тези мъже тук.

Доби се обърна към последния.

— Знаеш, че не лъжа, Тъли.

— Защо трябва да вярвам на отцепник? — настоя той.

— Напуснах работата при Уолъс, защото ни нареди да жигосаме всяка крава на негова земя, дори и да знаем, че не е негова.

Солти се обърна към Гари и повдигна едната си вежда.

— Никога не съм го правил — каза надзирателят. — Когато видех някоя от вашите нежигосани крави на наша земя, я прогонвах обратно.

— Тъли каза на Уолъс за това — рече Доби, посочвайки каубоя с пръст. — Гари трябваше да скалъпи история, за да не го уволни.

— Приказките не ни водят до никъде — намеси се Сара. — Вие трябва да намерите работодателя си, а ние да погребем Роджър. Защо не изпратите някой за шерифа?

— Ако искате да го предадете на закона, вие трябва да го повикате — изръмжа Тъли.

Сара усети, че и Гари се чувства по същия начин.

— Така ще е най-добре — реши тя.

— Аз нямам нищо против да отида до Остин — предложи Доби. — Може дори да срещна някоя симпатична сенъорита — добави той и намигна.

— Тогава ние ще тръгваме — каза Гари. — Аз ще се държа, сякаш нищо не се е променило и ще оставя съда да реши.

На Сара не й хареса, но не беше изненадана. Мъжът имаше само тяхната дума, а Уолъс му беше работодател.

— Ще тръгна веднага, щом го погребем — каза Доби, посочвайки ковчега на Роджър. — Очаквайте шерифа след два дни.

Всъщност минаха три дни преди да се върне. Сара прекара времето в опити да не мисли за господин Уолъс и злото, което бе извършил и да не се тревожи, че може отново да ги нападне. Нещо притесняваше стадото им. Дългорогите крави никога не се чувстваха удобно край хора, но говедата им бяха по-плашливи от обикновено. Не можеха да пренебрегнат възможността наоколо да се навърта вълк или че Уолъс продължава с нападенията си.

— Доби се върна — беше топъл ден и Джаред седеше на стълбите, препичайки се на слънце, докато белеше изсушен грах за

вечеря. — Има някой с него.

Сара не спря да бие млякото. Беше истинско удоволствие да имат достатъчно и да може пак да прави масло. Смяташе да приготви кейк, първият от повече от десет години насам. Това трябваше да се свърши.

— Знаеш ли къде отиде Солти? — попита тя.

Нещата се бяха променили, откакто Солти завърши новата стая. Сара се бе преместила в нея, а Елън в тази на майка си. Решавайки, че ще е по-добре да изчакат, докато смъртта на Роджър официално се изясни, Солти бе предпочел да споделя стая с Джаред, вместо със Сара. Това позволи на Арни да се настани в бараката, в която щеше да спи с Доби, докато могат да си позволят да построят плевня.

— Солти каза, че с Арни ще обиколят земята за още нежигосан добитък. Ще се опитат и да намерят някакви следи.

Доби и непознатият пристигнаха. Мъжът се представи, като заместник-шериф Уилис. Изглеждаше твърде млад за работата, но уверен в способностите си.

— Арестувахте ли господин Уолъс? — попита Джаред.

— Отново е изчезнал — каза Доби с отвратено изражение.

— Какво искаш да кажеш с „отново“? — попита Сара. — Извинете ме за грубостта. Моля, заповядайте в къщата. Ще ми отнеме само няколко минути да приготвя кафе.

Заместник-шерифът слезе от коня.

— Благодаря, но не искам да прекъсвам работата ви.

— Ще имаме кейк — информира го Джаред. — Мама ще сложи сладко от боровинки между блатовете!

Сара се почувства засрамена, че нещо толкова просто като кейк, вълнува така момчето, но и тя се чувстваше по същия начин. Радваше се, че отново ще могат да се насладят на такова удоволствие.

— Звучи добре — каза заместник-шерифа. — Може би ще ми запазите едно парче, докато се върна.

Джаред поклати глава.

— Солти каза, че ще изяде всичко останало за закуска утре.

— Достатъчно — намеси се Сара. — Не е любезно да дразниш човек с нещо, което не може да има.

— Не го дразнех — възрази Джаред. — Просто му казвах.

— Има ли нещо, което искате да ни кажете? — попита Сара.

— Господин Уолъс се е прибрал у дома преди два дни.

— Закарал е група крави и е наредил на Гари да ги жигоса — каза Доби. — Гари не го е направил, заради това, което казахме. Не е знаел от къде са.

— Някои от тях изглеждаха твърде млади, за да са отбити — добави заместник-шерифа.

— Обзалагам се, че ги е откраднал от нас — каза Джаред.

— Един от мъжете на господин Уолъс му е казал, че всички сте го видели да застрелва първия ви съпруг, който всички са мислели за мъртъв. Господин Уолъс се заклел, че е лъжа. Опитал се е да убеди работниците си да му повярват.

— Казал на Гари, че е дошъл, за да говори с теб, да събирате крави заедно — добави Доби. — И че сигурно Солти е видял това, като възможност да застреля Роджър и да обвини него за набезите. Също, че ние сме опитвали да крадем добитъка му. Но после изчезнал и от тогава никой не го е виждал.

— Мога да ви уверя, че няма нищо вярно в обвиненията му — обърна се Сара към заместник-шерифа. — Защо би дошъл посред нощ да обсъжда събирането?

— Аз вече му казах, че Арни и Солти също ще се закълнат за това, което са видели — рече Доби.

— Какво искате да направим? — Сара попита заместник-шерифа.

Той поклати глава.

— Нищо засега. Доби пусна под клетва жалба срещу господин Уолъс. Това е всичко, което ми е нужно, докато го намеря. По-добре да тръгвам. Пътят до Остин, където мисля, че е отишъл, е дълъг — той се качи на коня. След като се намести на седлото каза: — Уолъс е богат мъж с някои влиятелни приятели. Не се изненадвайте, ако те опитат да обвинят втория ви съпруг в убийството на първия.

— Как биха могли? — попита Сара възмутено. — Никой, освен нас не видя, какво се случи. А това не е вярно!

— Не знам какво биха направили, но... свидетел може да се купи — Уилис изглеждаше засрамен да признае тази възможност.

— Аз няма да променя разказа си — заяви Доби. — Дори и ако някой ми предложи сто долара.

Солти нямаше да се изправи срещу лъжливи обвинения, ако Сара можеше да помогне.

— Съпругът ми също има влиятелни приятели. Свържете се със семейство Рандолф. Имат ранчо в...

Уилис се засмя.

— Знам къде е ранчото им. След парада в чест на баща им миналата година, всички ги познават и знаят, че са приятели с Ричард Кинг.

— Солти познава и Джейк Максвел. Той е служил с Джордж Рандолф по време на войната.

Повдигнатите вежди показваха, че заместник-шерифът е подобаващо впечатлен.

— Подкрепата на тези мъже ще постави съпруга ви в добра позиция, ако бъдат повдигнати обвинения — каза той. — Но бъдете подготвени Уолъс да причини възможно най-много проблеми — с тези думи, мъжът на закона обърна коня си и потегли.

— Няма да вкарат Солти в затвора, нали? — попита Джаред.

— В никакъв случай — каза Доби. — Докато аз и Арни разказваме какво сме видели, те ще строят бесило за Уолъс.

Сара се съмняваше, че Уолъс и приятелите му ще успеят да вкарат Солти в затвора, но беше притеснена за слуховете, които можеха да тръгнат. Обвинението, че е убил Роджър, за да може да остане женен за нея, щеше да го преследва като лоша миризма, а тя ненавиждаше мисълта нещо да петни репутацията му. Той беше най-добрият мъж, когото познаваше.

— Мразя господин Уолъс — каза Джаред. — Ако наистина е казал онези неща за Солти, искам да го обесят.

Сара бе разтревожена, че синът ѝ иска някой да бъде обесен, но не знаеше какво да каже. Той беше само на седем, твърде малък, за да разбере вредата, която омразата можеше да нанесе. Разбираше само, че съседът им се опитва да му отнеме някой много скъп за него.

— Господин Уолъс не е добър човек, но не бива да го мразим.

— Защо не?

Омразата беше безполезна и разрушителна емоция, която щеше да навреди повече на Джаред, отколкото на Уолъс. Освен това, омразата и ревността бяха направили Уолъс такъв. Но преди да успее да му го обясни, Елън дотича, все още омазана с пръст от работата в градината.

— Кой беше мъжът, който си тръгна? Какво искаше? Намерили ли са господин Уолъс? Защо не ме извика?

— Това беше заместник-шерифа — обясни Сара на дъщеря си. — Все още не е намерил господин Уолъс, но го търсят.

— Господин Уолъс е казал, че Солти е убил Роджър — разказа Джаред на сестра си. — Той иска да вкара Солти в затвора и да го обесят.

Елън се обърна към майка си, а очите ѝ бяха изпълнени със страх какъвто Сара никога не бе виждала.

— Не могат да го направят, нали?

Беше невъзможно да не се забележи важността на Солти в нейния живот и този на децата, но възможността да го загубят бе довела и двамата до ръба на паниката. Тя ги придърпа до себе си и обеща:

— Никой няма да вкара Солти в затвора и няма да го обесят.

— Но шерифът каза...

— Той каза, че господин Уолъс ще се опита да причини неприятности, Джаред. Може да опита, но няма да успее. Приятелите на Солти също са богати и влиятелни. Но той няма нужда от тях, защото истината е на негова страна — тя се молеше да е така.

— Но ще ги има за всеки случай, нали? — попита Джаред.

— Да, за всеки случай.

— Аз и Арни също ще бъдем до него — Доби увери момчето. — Никой не може да ни накара да кажем нещо срещу Солти.

— Сега, след като това се изясни, трябва да се връщаме на работа — каза Сара. — Солти ще очаква градината да е готова и вечерята приготвена, когато се върнат с Арни. А ти — обърна се тя към Доби — трябва да отидеш да му помогнеш.

— Имам чувството, че съм бил върху седлото три седмици, а не три дни — оплака се Доби. — Задникът ми има пришка върху пришка.

Децата се закискаха. Сара се зарадва.

— Колко от тези дни прекара в преследване на госпожици?

Доби се ухили на децата.

— Много по-лесно е да се натъкнеш на шериф, отколкото на симпатична сеньорита.

Сара се засмя против волята си.

— Тръгвай, калпазанин такъв! Няколко часа почтена работа няма да те убият.

— Предпочитам да работя за Солти — оплака се Доби. — Той не е толкова груб, като теб — и намигна, преди да се запъти към корала за свеж кон.

Съвсем скоро се бяха върнали към възложените им задачи, но уплашения поглед остана да витае в очите на Джаред. Сара знаеше, че момчето ще продължава да се притеснява, докато Солти не се върне у дома. А може би дори и след това.

През следващата седмица тя живееше с ежедневната надежда да разбере, че Хенри Уолъс е заловен, но не бяха чули нищо. Заместник-шерифът се бе върнал два пъти, но всичко, което успя да им каже бе, че опита на Уолъс да обвини Солти в убийството на Роджър се е провалил.

Приятелите му наистина бяха застанали зад него. Джордж Рандолф бе казал, че всеки, който вярва, че Солти може да бъде хладнокръвен убиец е глупак. Роуз, която беше в Остин, защото Джордж бе настоял да я преглежда доктор поне веднъж месечно, била още по-пряма. Тя казала, че всеки, който обвинява Солти в убийството на Роджър е явен лъжец.

Последва още една добра новина. Адвокатът на Рандолф бе заявил, че според него обявяването за мъртъв, било на практика също като развод и че това ще издържи в съда. Което означаваше, че нямаше повече от какво да се притесняват, освен за това, къде се криеше Уолъс.

Но Сара се страхуваше. Мъжът можеше да се спотайва някъде, докато не се отчае. Тя твърде добре знаеше, че отчаяните хора правят глупави и опасни неща. Бе умолявала Солти да обещае да не язди сам надалеч и държеше децата вътре в къщата, освен ако не беше с тях. Докато Джаред приемаше ограниченията със стоическо спокойствие, Елън вдигаше бунт, ако Сара не излезеше на езда с нея веднъж дневно.

Тя побърза да сгъне изпраните дрехи и да ги прибере. Не можеше да влезе в „будоара“, който Солти бе построил за нея, без да разтърси глава от изумление. Беше голям, колкото другите две спални взети заедно. Чувстваше се виновна да има толкова много пространство за себе си, но очакваше времето, когато те двамата щяха

да го споделят. С всяка изминала нощ ставаше все по-трудно да гледа как влиза в стаята, която делиха с Джаред и затваря вратата.

Внимателно сгъна една от роклите, които Роуз ѝ бе дала и помисли за дрешника, който Солти ѝ бе направил. Имаше рафтове! Сега имаше повече от достатъчно място за малкото си дрехи. Тя се засмя. Никога нямаше да запълнят и половината. Все пак беше хубаво да имат допълнително място за склад. И новата стая... Когато влезеше в нея, не се чувстваше толкова бедна.

Но се чувстваше самотна. Спалнята ѝ напомняше за единствената нощ, прекарана в обятията на Солти и многото последвали, откакто беше отделена от него. Леглото ѝ се губеше в новата обстановка, точно както тя се чувстваше изгубена без Солти. Опитва се да се убеди да бъде търпелива, че няма да се наложи да чака още дълго, но това действаше само докато не се настанеше в леглото, без нещо, което да разсейва мислите ѝ. Започваше да си припомня вкуса на целувките на Солти, усещанията, които пораждаха ръцете му върху тялото ѝ, магията на физическото и емоционалното ѝ пробуждане. Цялото ѝ тяло оживяваше. Усещаше целувките му по врата си, езика му върху гърдите си, как овладява тялото ѝ и огъня, който пламваше в нея и скоро щеше да я накара да се гърчи. Тя опитваше да прогони мислите от главата си, но те бяха като пожар, който се поддържаше сам. С всеки нов спомен я връхлитаха все повече и повече.

Сара тръсна глава, за да изхвърли неканените образи. Трябваше да привърши с прибирането на дрехите си и да се върне в кухнята. Джаред белеше грах и сега, когато имаше отново мляко и сметана, щеше да е хубаво да направи яйчен крем за десерт. Двете с Елън щяха да отидат за яйца.

Когато влезе в кухнята, Джаред все още работеше. Не виждаше Елън обаче.

— Къде е сестра ти? — попита тя.

— Каза, че ще отиде да издои кравата.

Момичето трябваше отчаяно да иска да излезе навън, за да предложи това.

— Тя знае, че не трябва да напуска къщата без мен!

— И аз ѝ казах така, но тя отвърна, че нищо няма да стане.

Това, че Елън бе излязла сама ядоса Сара, но мъжете ѝ бяха намеждали многократно, че е прекалено предпазлива.

— Уолъс никога повече няма да се приближи до къщата — бе казал Доби. — Той знае, че всеки от нас би го застрелял.

Сара искаше да се застрахова и Солти бе застанал на нейна страна. Той подкрепи ограниченията ѝ, когато Елън му се оплака. Очевидно, една седмица бе границата на търпението ѝ.

— Колко дълго я няма? — попита тя.

— Само няколко минути.

Сара отиде до входната врата. През пролуката в дърветата, които заобикаляха къщата, можеше да види как Елън води кравата към мястото, където бе оставила столчето и кофата си. Трябваше да излезе и да я наглежда, но изглеждаше глупаво да бездейства, когато трябваше да приготви вечерята.

— Не се мотай — извика тя.

Елън помахаше с широка усмивка на лицето. Беше толкова развълнувана да е навън, че с удоволствие правеше нещо, което по принцип мразеше.

Сара се върна вътре.

— Сестра ти не е много добра в следването на правилата — измърмори тя.

— Караш я да стои в къщата цяла седмица — отвърна Джаред. — Учуден съм, че не се е измъкнала по-рано.

— Ами ти?

— О, аз нямам нищо против.

— Е, щом намерят господин Уолъс, ще можете да ходите, където поискате — обеща му Сара.

След като Солти го бе научил да язди, той притискаше майка си да му даде собствен кон.

— Може ли да яздя със Солти?

— Може би — разреши тя. — Когато си по-сигурен върху седлото.

— Няма да се науча като стоя вътре.

— Знам. Просто бъди търпелив — изглежда повтаряше това на Джаред през целия му живот. И все пак, нещата бяха по-добре от всякога.

Сара надзърна набързо през прозореца. Елън завързваше кравата за едно дърво, така че беше с гръб към кухнята. Приготвянето на вечеря за шестима, трима от които са възрастни мъже, отнемаше поне час. Тя напълно бе изгубила представа за времето, когато Джаред каза:

— Елън трябваше да се е върнала досега.

— Погледни навън, за да видиш, какво прави — Сара продължи да меси тестото.

— Виждам кравата, но не и Елън.

Тревогата се смеси с гняв. Сара почистваше ръцете си, когато чу вратата да се отваря.

— Време беше да се върнеш — каза тя. — Тъкмо щях да...

— Не съм дъщеря ти.

Тя се обърна и видя Хенри Уолъс да стои на вратата с насочен към нея пистолет.

ГЛАВА 25

Страхът на Сара беше толкова голям, че не можеше да мисли. Успя само да зададе въпроса, който беше най-важен за нея.

— Какво си направил с нея?

— Тя е в безопасност. Не бих я наранил.

Ужасът ѝ се разсея отчасти и мозъка ѝ започна да функционира. Уолъс нямаше да спечели нищо, напротив щеше да изгуби всичко, ако наранеше Елън. Трябваше да запази спокойствие и да разбере, какво иска той.

Сара познаваше Хенри Уолъс през целия си живот, но никога досега не го бе поглеждала истински. Той беше просто един съсед, който ставаше все по-досаден с всяка изминала година, и когото тя съжаляваше за това, че бе загубил семейството си. Но сега бе нарушил закона. До какви други крайности бе способен да стигне?

Седмицата прекарана в криене, бе съсипала добре поддържания му външен вид. Ризата му беше мръсна, а яката протрита. Не се беше бръснал. Предположи, че е сресал косата си с пръсти, макар да не разбираше защо си е направил труда. Панталонът му беше изцапан и омачкан, цвета на ботушите му скрит под дебел слой прах. Очите му бяха студени и безчувствени.

Той влезе и затвори вратата зад себе си.

— Какво искаш?

— Мъжете ти да се закълнат, че не съм убил Роджър.

— Кой трябва да кажем, че го е убил?

— Не ме интересува. Крадец или разбойник. Който и да е друг.

— Заместник-шерифът има писмените ни показания.

— Беше тъмно. Може да сте се объркали.

— Не мисля, че ще ни повярва.

— Няма значение — каза Уолъс. — Не може да ме обвини без доказателства, а единствените, с които разполага, са показанията.

Сара бе толкова съсредоточена, че не бе забелязала движението на Джаред. Момчето се бе изправило на крака и безшумно

приближаваше Уолъс изотзад. Тя отчаяно искаше да му каже да спре, че сама ще се справи с Уолъс, но внимаваше да не направи нещо, което би могло да стресне Уолъс. Ако усетеше, че ще го нападнат в гръб, можеше да стреля, без да мисли.

— Предполагам, че мога да направя това, което искаш — каза тя, надявайки се да задържи вниманието му върху себе си. — Но ще отнеме известно време.

— Защо? — той изглеждаше озадачен. — Всичко, което трябва да направите е да кажете на заместник-шерифа, че сте сгрешили.

— Няма да е лесно да убедя мъжете да променят показанията си. И Арни и Доби те ненавиждат.

Вече не можеше да задържи погледа си върху Уолъс. Джаред бе само на няколко крачки зад него. Очите ѝ го умоляваха да се отдръпне, но момчето дори не я поглеждаше.

— Ще го направят заради теб — засмя се Уолъс. — Арни вече те обича, а Доби е достатъчно млад, за да го омаеш, ако поискаш.

Сара не бе сигурна, какво има предвид Уолъс, но нямаше намерение да пита. Просто искаше да задържи вниманието му върху себе си. Джаред бе спрял. Тя се надяваше да е променил мнението си относно онова, което смяташе да направи.

— Може би ще успея да ги убедя да променят разказите си — допусна Сара. — Но знаеш колко твърдоглави могат да бъдат тексаските мъже — Джаред стоеше точно зад Уолъс, изпробвайки баланса си без патерицата. Това нямаше никакъв смисъл. Той не можеше да ходи без бастун.

— Ще го сториш, ако искаш дъщеря си обратно.

— Какво ще правиш с нея?

— Тя ще бъде с мен. Ако ме навали дъжд, ще измокри и нея. Ако ми е студено и съм гладен и тя ще замръзва с празен стомах. Кажи това на новия си съпруг. Кажи го на...

Джаред замахна с патерицата си и удари Уолъс в тила. Той залитна и изпусна оръжието си, което гръмна, когато се удари в пода. Куршумът се заби в крака на Сара и тя се свлече.

— Мамо! — гласът на Джаред долетя едновременно с болката.

— Не съм го направил — извика Уолъс. — Погрижи се да кажеш на шерифа, че проклетия ти син е виновен — той вдигна пистолета си и избяга през вратата.

Сара не се интересуваше, чия е вината. Единственото нещо, за което мислеше бе, че не може да се изправи, а Уолъс заминава с Елън.

— Съжалявам. Не исках да те простреля — Джаред бе коленичил до нея на ръце и колене, а сълзите му капеха по дрехите и лицето ѝ, докато я стискаше здраво.

— Не си виновен ти — увери го тя. — Всичко започна с господин Уолъс. Ако не беше отвел Елън, нищо от това нямаше да се случи.

— Ще умреш ли? Целият ти крак е в кръв.

— Не, но не мога да се изправя. Трябва да намериш Солти. Ако господин Уолъс отведе Елън в скривалището си, може никога да не я намерим. Побързай.

Не искаше да кара Джаред да предприема толкова дълго пътуване, но нямаше друг избор. А докато синът ѝ и Солти намереха Елън, тя трябваше да се превърже и да опита да спре кървенето.

Солти щеше да върне Елън. Щеше да се погрижи и за двамата. Щеше да оправи всичко.

Солти нямаше търпение за вечерята. Беше дълъг и изморителен ден. Бе облекчен, че намериха само единадесет крави, които имаха нужда от жигосване и никакви следи от вълк или Хенри Уолъс. Отправи се към дома преди Арни и Доби, за да наглежда децата и да могат да прекарат малко време навън, преди да се е стъмнило. В интерес на истината смяташе, че Сара е прекалено предпазлива, но по-добре така, отколкото после да съжаляват. Елън бе казала, че на практика е като във военен затвор.

Когато всичко свършеше и законността на брака им не беше под въпрос, щеше да се премести в новата спалня със Сара. Само мисълта за това караше тялото му да се стяга. Нощите бяха ад, а дните не бяха по-добри. Беше чиста агония да я вижда, да може да я докосва, дори да си открадва по някоя случайна целувка, но да не може да направи нищо друго. Доби бе казал, че е глупаво сам да си налага подобни ограничения, но той знаеше, че никога нямаше да се чувства добре да бъде съпруг на Сара по начина, по който искаше, докато духа на Роджър Уинборн не бъде изпратен да почива в мир.

Изглежда природата бе решила да направи така, че всичко около него да му напомня за нея. Днес, ясното синьо небе отразяваше очите ѝ, топлината на слънцето — сияйната ѝ усмивка, а лъчите му — златистите ѝ коси. Вятърът бе звука на въздишката ѝ, шума от потока — звъна на смеха ѝ. Потропването на копитата на коня му напомняше биенето на сърцето ѝ, когато я държеше в прегръдките си. Пухът, който обрамчваше гнездото на патица беше мек като бузите ѝ, а напъпилите цветове на индианската четка, като устните ѝ. Споменът за нея беше толкова жив, че почти можеше да повярва, че я вижда, докосва, държи я в обятията си...

Трябваше да спре! Започваше да се чувства толкова неудобно върху седлото, че щеше да му се наложи да ходи пеша до къщи, а не искаше Елън да му каже, че никой себеуважаващ се каубой не ходи, когато може да язди. Мисълта за Елън го накара да се усмихне. Тя толкова много приличаше на майка си. Когато пораснеше, щеше да омае всички момчета в разстояние от сто мили. Щеше да е нужен много специален мъж, за да спечели сърцето ѝ. Елън се кълнеше, че не иска да се омъжва, но той беше сигурен, че ще си промени мнението. Тя беше момиче, което имаше нужда от семейство, за да...

Мислите му секнаха, когато видя ездач да се приближава в бърз галоп. Отначало си помисли, че е Джаред, но беше невъзможно — момчето не можеше да хване, оседлае и да се качи на кон само. Но веднага след тези мисли, той осъзна, че наистина е Джаред, който яздеше без седло. Това означаваше, че нещо ужасно се е объркало. Солти се луташе между страх и гордост от това, че момчето яздеше.

Пришпорвайки коня си в галоп, той пресрещна Джаред.

— Господин Уолъс простреля мама и отведе Елън!

Лицето на момчето изразяваше решителност. Ръцете му бяха сграбчили гривата. Жребците им застанаха един до друг. Джаред не можеше да обърне своя, за това Солти насочи коня си към този на момчето.

— Какво каза? — попита той, избутвайки жребеца на Джаред, за да потеглят обратно към къщата.

— Господин Уолъс простреля мама! Тя каза да те намеря, за да отидеш да доведеш Елън обратно. Той избяга!

Вълна на облекчение заля Солти толкова силно, че се олюля върху седлото. Представяше си Сара мъртва. Но очевидно беше ранена

и той не знаеше, колко зле. Започна да крои планове как ще накара Уолъс да страда, преди да го убие. Ако Сара не беше ранена сериозно, можеше да се смили над него и просто да го застреля.

Джаред изглеждаше изтощен. Солти не бе сигурен, че момчето ще успее само да се върне до къщата. Приблужи се, докато конете се озоваха почти един до друг. Пресегна се и обви ръка около кръста на Джаред.

— Хайде — нареди той. — Ще яздиш с мен. Седни отзад и се дръж здраво.

Той прехвърли момчето. Джаред притисна глава между раменете на Солти. Обви ръце около кръста му и склочи пръсти. Солти усети прилив на топлина от начина, по който момчето се сгуши в него, по който то вярваше, че Солти ще оправи всичко. Любовта, която изпитваше към Сара беше неочаквана и прекрасна, но чувствата му към това момче и сестра му бяха също толкова силни по свой собствен начин. Бяха обикновени и същевременно удивителни.

— Разкажи ми, какво се случи — каза той, след като момчето се настани безопасно зад него. Остави коня на Джаред сам да намери пътя към дома.

Не можеше да хване всяка дума, но онова, което чу, бе достатъчно, за да разбере. Радваше се, че Сара бе ранена само в крака, макар и това да беше опасно. Не беше изненадан, че Елън се е измъкнала навън на своя глава, но беше шокиран, че Уолъс би я отвлъкъл. Съвсем ли бе изгубил здравия си разум?

— Той обясни ли защо е отвлъкъл Елън?

— Каза, че всички трябва да кажат, че някакъв непознат е убил татко, ако я искаме обратно.

— Какво отвърна майка ти?

— Че заместник-шерифът най-вероятно няма да ни повярва, ако излъжем. После обеща, че ще опита, но мисля, че беше само за да не нарани Елън.

Солти трябваше да я намери. Ръцете на шерифа щяха да са вързани, ако мъжете променяха версиите си, а малкото момиченце бе едно от нещата, които обичаше най-много на света. Не знаеше как щеше да намери Уолъс за един следобед, когато никой не бе успял да открие скривалището му повече от седмица, но първо най-важното.

Точно сега, всичко, за което можеше да мисли бе, да се увери, че Сара е добре.

Имаше чувството, че са изминали часове, а не няколко минути, докато стигне в двора. Солти спря коня си, скочи и повдигна Джаред от седлото. Втурна се в къщата през отворената врата с момчето на ръце. Сара седеше на стол, а кракът ѝ бе увит с парцали, съдрани от фустата ѝ.

— Трябва да намериш Уолъс — каза тя, преди да е направил и крачка към нея. — Той отведе Елън.

Солти свали Джаред.

— Искам да се уверя, че си добре.

— Добре съм. Намери Елън.

Той прекоси стаята.

— След минутка, Сара. Първо...

— Ако не тръгнеш след дъщеря ми на мига — Сара почти крещеше, — ще стана от този стол и ще го направя сама.

Изражението ѝ беше смесица от гняв и страх. Гласът ѝ вибрираше от настойчивост, която само една майка можеше да изпита и зад всичко това имаше една желязна основа, воля, която отказваше да се пречупи, независимо от всичко, което живота ѝ поднасяше. Ако не тръгнеше след Уолъс веднага, Солти знаеше, че Сара ще го направи сама. Как можеше да остави жената, която обичаше, знаейки, че е ранена и без никаква представа колко зле? И все пак, как би могъл да не опита да намери Елън?

Солти никога не бе очаквал, че ще му се наложи да взима толкова трудно решение, но нямаше нужда. Сара вече го бе взела вместо него. Бе избрала дъщеря си.

Той се обърна към Джаред.

— Ще трябва да се върнеш по пътя. Когато намериш Арни, му кажи да се погрижи за майка ти. Кажи на Доби да отиде за лекар и да предупреди шерифа — той се обърна към Сара. — Не знам кога ще се върна. Ако започнеш да усещаш...

Сара поклати глава.

— Няма значение.

Уолъс щеше да заплати скъпо за всичко, което бе сторил. Болката в очите ѝ не беше причинена от физическо нараняване, а от сърцето ѝ. Никога не ги бе виждал толкова мрачни и празни. Така изплашени.

— Ще намеря Елън — каза й той. — Няма да се върна, докато не го направя.

Не му отне много време да оседлае нов кон за Джаред. Докато го правеше, момчето обясни как е свалило преградите, примамило първия кон до оградата с царевица и успяло да скочи на гърба му. Извини се за другите коне, които бяха излезли, но не можел да върне обратно преградите, без да се налага отново да слиза от коня.

— Много се гордея с теб — каза Солти. — Бих събрал сто избягали животни, ако можех да съм тук, за да видя как го правиш.

Джаред потегли. Едно уморено, но гордо момче.

Докато хване и оседлае жребец за себе си, Солти се опита да измисли къде да търси Уолъс. Не можеше да спре да се тревожи за Елън. Тя беше смело малко умно момиче, но все пак само на седем, все още дете. Сигурно беше ужасена и се чудеше дали някой ще я намери. Зачуди се дали съжалява, че е пренебрегнала желанието на майка си. Щеше ли да намери Уолъс, преди да е станало твърде тъмно? Беше си късмет, че бе тръгнал по-рано към дома, но нямаше повече от два часа дневна светлина на разположение.

Не беше толкова трудно да следва дирите, колкото очакваше и се отпрати в посока към ранчото на Уолъс. Стандартният път между двата имота беше малко повече от бледа пътека. Предишният ден бе валяло и земята бе все още достатъчно мека, за да запази отпечатъците от копита. Някои бяха по-дълбоки от останалите и показваха отклоняване. Не че коня следваше прав път. Беше завил към планините. Сега Солти разчиташе само на смачкана трева и свежи растения, които бяха пречупени.

Беше изненадан да се натъкне на място, където земята беше набраздена. Не разбираше защо коня трябва да се държи така само защото Уолъс е сменил посоката. Но когато се случи за втори път, той се ухили широко. Всеки път щом Уолъс бе сменял посоката, Елън бе намирала начин да накара коня да бележи пътя. Момчето беше колкото умно, толкова и смело. Само се надяваше Уолъс да не разбере, какво правеше тя.

Ранчерото се отправяше към част от земята си, която преливаше в група от ниски хълмове, изградени от разхвърляни камъни и покрити с недорасли дръвчета. Ако Солти изгубеше следата, щеше да е трудно да я намери отново. Следваше внимателно пътеката, оглеждайки се за

пречупени клони, следи от подковани копита по камъните, за всяка нередност в новата растителност, която дори тези голи хълмове не можеха да обезсърчат, и достигна от другата страна по-бързо, отколкото очакваше.

Земята, която се простираше пред него беше осеяна с камъни и набраздена от пресъхнали речни корита, издълбани от бързо течащи води. Покрита със смесица от суха трева, самотно издигащи се дъбове и заплетени лози, беше идеалното място за скривалище на Уолъс. Той можеше да сменя гъсталаците всеки ден, за да избегне проследяване. Удължаващите се сенки затрудняваха Солти да намери следите. Мислеше, че знае къде Уолъс е слязъл от хълмовете, но не можеше да намери нищо, което да му подсказва, къде е отишъл. Оказа се нелека задача.

През следващия половин час претърсваше гъсталак след гъсталак. Междувременно вечерните сенки преминаха от здрач към тъма. Трябваше да реши дали да остане за през нощта, или да си отиде къщи и да се върне утре. Не бе донесъл никаква храна и вода, нито спалния си чувал. Трябваше да спи на голата земя, гладен и жаден. Тази перспектива не го привличаше, но знаеше, че не може да се върне у дома. Още не. Не можеше да остави Елън на съмнителната милост на Уолъс.

Може да не беше способен да стори нищо като остане тук, но със сигурност нямаше да помогне и ако се върнеше в къщата. Междувременно трябваше да намери място, където да пренощува и провери няколко гъсталака. Никой не беше сух и не предлагаше килим от листа, за да не ляга директно на голите скали. Тъкмо отхвърляше четвъртия гъсталак, когато видя нещо, което помисли за слаб проблясък на светлина в далечината. То изчезна незабавно, но той се окуражи. Ако беше късметлия, току-що бе видял отблясък от лагерния огън на Уолъс. Най-малкото, можеше да е някой друг, който да ги е видял с Елън. Но искаше да го зърне отново, само за да се увери, че не си въобразява.

Светлината остана невидима толкова дълго, че Солти започна да се чуди дали не беше проблясък от луната, отразена в кварцов камък, или парченце счупено стъкло. Но тогава светлината се появи и лумна. Разгоря се с такъв цвят, че нямаше съмнение, че е истинска. След няколко мига, придоби огромен размер. Един от гъсталаците гореше!

Солти подкара уморения си жребец в галоп. Не знаеше какво бе причинило пожара, но ако Елън беше там, се намираше в опасност.

Когато достигна гъсталака, той видя поне петдесет дървета. Околността се състоеше от непроходими гъсти трънливи лози, които биха нанесли вреда и на най-внимателния ездач. Солти потърси проход в бариерата, който Уолъс трябваше да е използвал, предполагайки, че не е прокарвал пътя си с брадва. Търсенето му стана дори поинтензивно, когато чу глас, в който разпозна Уолъс, последван от висок, ясен остър звук от гласа на Елън. Момичето беше живо и в борбено състояние, но трябваше да се добере до нея бързо. Пожарът нарастваше. Не след дълго цялата горичка щеше да пламне.

Въпреки лунната светлина, Солти за малко да пропусне пролуката в лозите, която изглежда бе единствения вход. Той насочи жребеца си натам, но страхът му от огъня бе толкова силен, че отказа да влезе. Солти заби пети в хълбоците му, но животното изцвили ужасено, завъртя се и опита да избяга. Солти успя да го спре, но нямаше да може да го вкара вътре. Изругавайки безпомощно, той скочи на земята. Не погледна назад, когато уплашеното животно избяга и се отправи право към гъсталака.

Отначало не можеше да види нищо в почти пълната тъмнина. Тогава бе заслепен от светлината на огъня. За малко да бъде повален от няколко ниско висящи клони, но поне достигна мястото, където Уолъс се бореше с Елън. Тя ухапа ръката му, което го накара да изкрещи и да отправя проклетия, изпълнени със заплахи. Момичето риташе и драскаше. Уолъс се бореше с дива котка.

Огънят бе набрал такава сила, че Солти бе по-загрижен да отведе Елън в безопасност, отколкото да задържи Уолъс. След като се натъкна на още няколко клона, един от които мина застрашително близо до окото му, той достигна похитителя.

Шумът от огъня бе прикрил звука от стъпките му, но изглежда шестото чувство предупреди Уолъс за пристигането на Солти. Той нанесе на Елън жесток удар, който събори детето на земята и се обърна към Солти с пистолет в ръка. За щастие, беше заслепен от пожара. Куршумът му не улучи. Втори изстрел премина толкова близо до ухото на Солти, че той успя да чуе свистенето. Следващият звук от ударник по празен барабан, беше музика за ушите на Солти.

Уолъс стоеше пред него, чернеейки се срещу огъня. Вместо да губи време, Солти притича към Елън и я вдигна на крака.

— Трябва да се измъкнем, преди пожара да ни е хванал в капан.

Малкото момиче все още беше замаяно от удара, но изпълнените й с гняв очи търсеха похитителя.

— Къде е господин Уолъс?

Солти се огледа, но мъжът беше изчезнал.

— Вероятно е избягал — нещо, което е най-добре и ние да направим — като хвана Елън здраво за ръка, Солти забърза към изхода.

— Ще се измъкне!

— Не за дълго — обеща Солти.

Той търсеше изхода от гъсталака, но не виждаше през пламъците около тях. Заповяда си да не се паникьосва. Щом Уолъс бе намерил изход и те щяха да го сторят.

Пожарът се беше пренесъл от сухите листа и мъртви клони по земята към върховете на дърветата. Солти можеше да чуе звука от пукането и разцепването на дървета. Знаеше, че имаха секунди да намерят изход. Като прескачаше падналите клони и избягваше ниско растящите, Солти се бореше да останат пред пламъците, докато издирваше изхода, който щеше да ги отведе в безопасност.

Елън започна да плаче.

— Ще изгорим. Никога повече няма да видя мама.

— Няма да изгорим — двамата с малкото момиче щяха да се измъкнат от тук, дори ако се наложеше да премине с главата напред през най-лошия гъсталак от бодливи лози в Тексас. Той грабна един обгорял клон и й каза: — Върви зад мен.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще използвам този клон, за да се измъкнем.

Със същия успех можеше да се изправи и срещу солидна стена, а клоната щеше да му помогне точно толкова, колкото и сега. Огънят се приближаваше и ставаше по-горещ. Солти завираше края на клоната в плетениците от лози, за да намери пролука. Макар да бе почти невъзможно да раздели или изкорени лозите, поне се огъваха лесно. Гъсталакът беше повече от шест фута в дълбочина, но той успя да направи достатъчно голям отвор, за да може Елън да премине. Но огънят вече бе достигнал дърветата над него и тлееше в листата под краката му. Жегата беше ужасна, а от пушека очите му сълзяха. Едва

успяваше да диша, без да се задъхва, което правеше нещата още по-лоши. Трябваше да излезе веднага или щеше да стане твърде късно.

Като използва голите си ръце, за да раздели лозите, пренебрегвайки тръните, които се забиваха в плътта му и откраднаха шапката от главата му, той си проби път през устойчивата мрежа. Краката му се заплетоха и той падна на колене. Почти изкрещя от болка, когато усети нещо като кама да се забива в бедрото му, но продължи да напредва и свежия въздух, който можеше да подуши победи горещината и дима. Пукането и свистенето на зелените листа и лози над главата му, които експлодираха от горещината, го накараха да направи още едно свръхчовешко усилие. Вдишвайки с пълни дробове от животворния въздух, той излезе от гъсталака и се претърколи.

Когато се изправи на няколко фута встрани, се озова лице в лице с Уолъс.

ГЛАВА 26

Той успя да избегне първата атака на ранчерото, като се претърколи, но усещаше тялото си като игленик. Беше отпаднал и дезориентиран от пушека, който бе вдишал. Нямахме да успее да го избегне втория път, но Елън се хвърли между тях. Когато ранчерото се опита да я изблъска, тя го ухапа. Виещ от болка и гняв, той щеше да зашлеви детето с опакото на ръката си, но Солти успя да сграбчи единият му глезен и го извади от равновесие. За нещастие, Уолъс стовари ритник в главата му. Ударът беше кос, но достатъчно силен, за да го просне по гръб.

Елън нападна отново. Уолъс отвърна на удара ѝ и от начина, по който налагаше детето, ставаше ясно, че смята да я отстрани от пътя си. Солти се опита да проясни главата си и да възвърне част от контрола върху тялото си. Въпреки изгарящата болка, която усещаше като хиляди игли забити в плътта му, трябваше да попречи на Уолъс да я нарани. Той се изправи на колене и успя да се хвърли върху краката на ранчерото изотзад. Мъжът се строполи с грохот, зашеметен за миг.

Солти изпъля до мястото, където Елън лежеше на земята. Тя изглеждаше безжизнена.

— Елън, събуди се. Ранена ли си?

Малкото момиче отвори очи.

— Ще убия това копеле!

Въпреки болката, която разкъсваше тялото му от край до край, Солти се ухили.

— Това е моето момиче. Ти на практика ми спаси живота. Само не изричай тази дума пред майка си. Ще ме обвини, че си я научила от мен.

— Обърни се бързо — прошепна тя.

Мръщейки се от болка, Солти се обърна и видя как Уолъс се изправя в седяща позиция. Ако Солти не станеше на крака сега, щеше да изгуби всякакво предимство. Нещо в него се скъса. Роджър беше самовлюбен, Арни вманиачен, но Уолъс беше самото зло. Имаше

случаи, в които човек просто трябваше да пренебрегне последствията и да се бие. Припомняйки си какво бяха изстрадали някои от приятелите му, войници на фронта, той игнорира болката в бедрото си. И все пак му отне всяка капка психическа издръжливост, за да се изправи.

Той стисна зъби и се заклатушка към мястото, където Уолъс се опитваше да се изправи на крака. Призовавайки цялата си енергия, заби юмрук в челюстта на мъжа. Ударът просна Уолъс и остави Солти без дъх.

— Това е задето простреля Сара, ти кучи син. Сега ставай. Смятам да ти дам още един, задето нарани Елън. Ако след това все още можеш да се държиш на крака, ще получиш и още един заради проклетата болка в бедрото ми.

Уолъс не помръдна.

— Събуди се, ти страхлив негодник. Не съм свършил с теб.

Уолъс все още не помръдваше.

Елън се появи, взирайки се в него.

— Надявам се да е мъртъв.

— Просто е в безсъзнание — Солти бе горд, че в неговото състояние е успял да удари Уолъс толкова силно. Само му се искаше юмрука да не го болеше почти колкото бедрото.

— Какво ще правим сега? — попита Елън.

Солти понечи да каже, че трябва да огледат огъня, за да се уверят, че няма да достигне до следващия гъсталак, но земята навън беше мокра от скорошния дъжд и следващата най-близка горичка беше на голямо разстояние, а групата дървета на около сто ярда.

— Трябва да намерим коня ми — каза той. — До вкъщи има да се върви много, а не мисля, че ще успея с този шип в бедрото си.

— Можем да ползваме коня на господин Уолъс — каза Елън.

— Ако го намерим.

— Можем — тя посочи близкия гъсталак. — Завърза го ето там.

След като бе погълнал всичкото сухо гориво наоколо, огънят бе започнал да стихва. Солти отиде до близкия гъсталак и намери коня на Уолъс. На него имаше дълго въже. Той взе мигновено решение да завърже Уолъс и да каже на заместник-шерифа, къде да го намери. Това изглеждаше по-лесно, отколкото да измисли как да стигне с него и Елън обратно до ранчото.

— Да тръгваме — каза ѝ той. — Притеснявам се за майка ти.

Да разказва на Сара как дъщеря ѝ се бе борила с похитителя си, помогна на Солти да се разсее, докато доктора превързваше раната ѝ и им каза, че тя не е в опасност. Описанието на Елън как бе карала коня да излиза от пътеката, за да може Солти да ги последва, ги забавлява, докато докторът сменяше пациентите.

Той прекара повече време със Солти, отколкото със Сара.

— Никога не съм виждал човек с толкова много забити тръни!

— Започва да се превръща в риск на професията — пошегува се Солти. — Трябваше да видите крака ми преди няколко дни.

Той се опитваше да развесели обстановката, но сега болеше повече, отколкото преди доктора да извади тръните. Справяше се много добре, докато не дойде ред на този в бедрото му. Тогава, направи всичко по силите си да не се излага пред децата. Дори описанието на Елън как умишлено е запалила пожара, не можа да отвлече вниманието му от болката.

— Двамата трябва да останете на легло поне до утре — нареди им докторът. — Важно е за госпожа Уилър да не стъпва на крака си, за да остави време на раната да заздравее. Има късмет, че не е много дълбока.

— Как да го направя, когато трябва да храня шест души? — попита Сара.

— Аз мога малко да готвя — предложи Арни.

— И аз — добави Доби.

— Ако става въпрос и аз мога — каза Солти. — Но се съмнявам, че някой ще иска да го яде.

— Ще измисля нещо — каза Сара, усмихвайки му се нежно. — Искам да се оправиш, а не да станеш по-зле.

— Ще изпратя готвача на господин Уолъс — каза заместник-шерифът. — Предполагам, че скоро ще си търси нова работа.

Представителят на закона беше там, когато Солти се върна с Елън. Той отиде за Уолъс и го отведе в ранчото му, като нареди на мъжете там да го пазят, докато го транспортират обратно към Остин. Изясни им всички наказания за подпомагане на бягство на издирван човек. Никой не изглеждаше склонен да рискува, дори и Тъли.

— Някой идва — обяви Джаред. — Чувам фургон.

Солти не можеше да свикне със способността на Джаред да чува неща много преди останалите. Сетивата на момчето изглежда се бяха изострили, за да компенсират крака му.

Елън скочи от мястото, откъдето наблюдаваше как доктора вади тръните от Солти.

— Ще отида да видя — тя изхвърча през вратата със скоростта на газела.

— Мисля, че се възстановява след изпитанието — каза шерифа.

Солти се опита да се усмихне.

— Ако бяхте видял какво стори с Уолъс, щяхте да знаете, че той пострада повече от нея.

Вратата се отвори рязко и Елън врѣхлетя.

— Рандолф са — обяви тя, останала без дѣх. — И са докарали две телета!

Роуз, която изглеждаше достатѣчно голяма, за да роди всеки миг, се засуети из стаята.

— Джордж искаше да остана в Остин, докато родя бебето, но аз му казах, че няма да си почина и миг, докато знам, че имате проблеми — тя погледна към крака на Сара и се обърна към съпруга си, който я бе последвал през вратата. — Казах ти, че тя има нужда от мен. Какво мога да направя?

Тялото на Солти бе покрито с рани, не бе спал и бе преживял най-стресиращите двадесет и четири часа от войната насам. Без никаква причина, той започна да се смее. Е, не беше точно смях, а по-скоро задавен звук. Но когато Роуз го погледна объркано и леко намусено, премина в смях. А веселите пламѣчета в очите на Сара довършиха това, което бе останало от самоконтрола му.

— Солти Бентън Уилър — произнесе бавно Роуз, — да не си посмял да ми се смееш. Аз съм тази, която каза на Сара, че си възможно най-добрия избор за съпруг и че ако избере теб, нищо няма да се обърка.

В този миг той просто избухна в смях.

ЕПИЛОГ

— Не искам да си тръгвам толкова рано — каза Роуз, като позволи на съпруга си да ѝ помогне да се качи във фургона. — Но Джордж няма да ми даде и миг покой, докато не се върна при доктора. Сякаш жените никога не са раждали, без над тях да виси хирург.

Сара се наслаждаваше на компанията на Роуз, както и на помощта ѝ през изминалите три дни, но нямаше търпение живота да се върне към нормалния си ход. Приятелството на Рандолф беше благословия, но те имаха толкова много енергия, че претоварваха всички около тях. Искаше да се върне само към семейството си, към Джаред, Елън и Солти. Може би и Арни и Доби също. Нямаше търпение и Солти да заеме полагащото му се място като неин съпруг. Тя бе преотстъпила стаята си, за да може Роуз и Джордж да спят там, но тогава споделяше легло с Елън, а Солти с Джаред. Имайки предвид раните им, те не се доверяваха сами на себе си, за да споделят едно легло. Това щеше да се случи тази нощ.

— Очаквам Солти да се държи по същия начин, ако чакаме бебе — каза тя.

— Бъди сигурна, че ще е така.

Солти бе влязъл в стаята и от погледа в очите му можеше да се съди, че е възможно за в бъдеще да има още едно или две бебета. Тя беше съгласна. Нямаше нищо против няколко малки момчета, които да приличат на него. Сега, след като най-накрая щяха да споделят едно легло, това бе реална възможност.

Солти ѝ намигна.

— Ако ще купуваме ранчото на Уолъс, ще ми е нужна допълнителна работна ръка. Разбира се, ще трябва да пораснат наистина бързо.

Виждайки работата, която бе свършил тук, Джордж предложи да заеме на Солти пари да купи съседното ранчо, ако можеше да го вземе на приемлива цена. Само мисълта за това караше Сара да поклаща учудено глава. Едва преди два месеца, тя беше на ръба да загуби

всичко. Сега беше възможно тя и Солти да станат собственици на най-голямата земя в окръга. С двете телета, които Джордж им беше дал, щяха със сигурност да имат най-доброто стадо. И всичко това само защото името на Солти се бе изплъзнало от устните ѝ, когато възнамеряваше да каже „Уолтър“.

— Ако имаш още неприятности, ще ти изпратя Монти — каза Джордж, докато излизаха. Той скочи до жена си във фургона. — Скучно му е, откакто Маклендън спряха да крадат кравите ни и Кортина се оттегли зад границата.

— Може ли да доведете Зак следващия път?

— Ще ти го подаря — засмя се Роуз и потупа корема си. — Скоро ще има заместник.

Сара и Солти махаха, докато фургона на Рандолф не се скри зад дърветата, които обграждаха къщата. Елън бягаше отстриани — вероятно щеше да стигне чак до главния път — но Джаред бе заел любимото си място — до Солти.

Сара обви ръка около кръста на Солти и го прегърна. Той положи целувка на главата ѝ.

— Уморена ли си?

— Малко — каза тя. — Обичам Роуз, но ме изтощава.

Солти се засмя.

— Тя е идеалната съпруга за Джордж. Сигурно е единствената жена на света с повече енергия от братята му.

— Предпочитам теб — тя вдигна поглед към него.

Изплаши я мисълта, колко близо беше до това да избере някой друг, как трудностите от миналото почти я бяха направили сляпа за възможностите на бъдещето. Ако не бе дала шанс на Солти, никога нямаше да сбъдне мечтите си.

— Не мога да повярвам каква късметлийка съм.

— Как може да си късметлийка със съпруг, който е толкова надупчен, че изглежда сякаш е изгубил битка с кактус? — пошегува се Солти.

— Защото той получи тези дупки, защитавайки дъщеря ми.

— Нашата дъщеря — той сложи ръка върху рамото на Джаред. — С помощта на сина ни.

От щастливия израз на лицето на Джаред, сърцето на Сара преля от обич. Роджър се бе отказал от децата, но Солти бе неин съпруг и

техен баща. Той я обичаше и тя него също. Бъдещето беше пред тях.

„Единствено с теб би могло да се случи това, помисли си тя.
Единствено с теб“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.